

Sayı: 203 | Haziran 2009 | Masrafı: 2€

EMPERYALİZME, FAŞİZME ve HER TÜRDE GERİCİLİĞE KARŞI

MÜCADELE

ATİK (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu) Yayın Organı • İnternet: www.atik-online.net

Alman devleti 30 000 göçmeni sınırdışı etmek istiyor

Almanya'da bu yılın sonunda 30 bin kişi sınırdışı edilecek. Sol Parti'nin soru önermesine hükümet tarafından verilen yanıtta göre, geçici oturma sahibi olup da kalıcı oturma için gerekli olan şartları yerine getiremeyen 29 bin 244 kişi yıl sonunda geldiği ülkelere gönderilecek.

Sol Parti Federal Parlamento Milletvekili Ulla Jelpke tarafından yöneltilen önergeye hükümet tarafından verilen yanıtta, yabancılar dairelerinin verilerine göre 29

bin 244 kişinin geçici oturma sahibi olduğu tespit edildiği belirtildi. Bu kişilerin oturma müsaadesi 1 Ocak 2010'da bitecek ve yeniden uzatılması da söz konusu olamayacak.

Beremehaven'de toplanan Eyalet İçişleri Bakanları Konferansı'nda, daha önce alınan ve 31 Aralık 2009'da dolacak sürenin uzatılması yönündeki öneri kabul edilmemişti.

2006'da alınan karara göre, 31 Aralık 2009'a kadar kendi geçimini sağlayan ve yeterli derecede Almanca bilenlere kalıcı oturma verilmesi öngörülmüştü. Bu şartları yerine getirmeyenlerin ise sınırdışı edilmesi karara bağlanmıştır.

Sığınmacılara yardım örgütleri ise, ekonomik koşulların giderek zorlaştığı günümüzde Almanların bile kendi geçimini sağlamak için iş bulamadığını ifade ederek, daha önce alınan kararın süresinin uzatılmasını istemişti.

8 BİN TÜRKİYE KÖKENLİ Mİ?

Edinilen bilgilere göre sınırdışı edilecek olan sığınmacılar arasında Türkiye, Irak, Kosova'dan gelenler ilk sırada bulunuyor. Bunların en az 8 bininin Türkiye'den gelenler olduğu ileri sürülüyor.

TÜRKİYE'DE BASKI YOK İDDİASI

Federal Hükümet yetkilileri özellikle Türkiye'den gelenlerin sınırdışı edilmesinin önünde herhangi bir engelin olmadığını da ileri sürüyor. Bu kapsamda çok sayıda Türkiye kökenliye daha önce mektuplar gönderilmişti. Mektuplarda, "Ülkeniz de durum iyileşti. Dönmeniz de bir sakınca yok" denilerek, Almanya'yı terk etmeleri istenmişti.

Mektupları alan pek çok kişi karara itiraz etmişti. Berlin ve Hessen Eyaleti Yüksek Mahkemeleri ile Lünenburg mahkemelerine yapılan başvurularda olumsuz kararlar alınmıştı. Mahkeme benzer bir karar ile Almanya'da yaşayan Ezidi Kürt ailelerine de bir mektup gönderdi. Mektupta „Din baskısı yok. Ülkenize dönmeniz de bir sakınca yok” diyerek, iltica eden Ezidi Kürtlerin de geri dönmelerini istedi.

AFTAN 35 BİN KİŞİ YARARLANDI

Eyalet İçişleri Bakanları tarafından 14-15 Kasım 2006'da alınan kararda evlilerde 6, bekarlarda 8 yıl boyunca aralıksız Almanya'da yaşayanların, 31 Aralık 2009'a kadar kendi geçimlerini sağlamaları ve yeterli derecede Almanca bilmeleri durumunda kalıcı oturma alabilecekleri ifade

edilmişti.

Federal İçişleri Bakanlığı verilerine göre toplam 110 bin sığınmacıdan 35 bini bu şartları yerine getirdiği için karardan yararlandı ve yeniden oturma izni alabildi.

BAŞYAZI

Demokrasi bilinci örgütlü kolektif mücadeleyle gelişir!

Avrupa ve dünyada yaşanan süreç, anti kapitalist ve anti emperyalist mücadelenin dinamiklerini oluşmasını geçmiş yıllara oranda, daha geliştireceğe benziyor.

Emperyalist- kapitalist sistemin içine girdiği kriz Avrupa işçi sınıfına yönelik saldırılarını geliştirerek, kapitalist sisteminin devamını sağlamak istiyor.

İşsizliğin her geçen gün artmasını sağlarken yoksul nüfusun artmasına her gün yenilerinin katılımını sağlıyor.

devamı sayfa 2'de

YDG Türkiye'deki Çocuk Siyasi Tutsaklarla Dayanışma Kampanyası Başlattı

“Herkesi Türkiye'deki Çocuk Tutsaklarla Dayanışmaya Çağırıyoruz!”

Türkiye'de faşist devletin yaptığı bu uygulamalar açık bir terördür. Tutuklanan çocuk politik tutsakların, Türkiye'nin demokratikleşmesi için yürütülen mücadelede, ailelerinin ve demokrasinin yanında tavır almalarını cezalandıran uygulamalara karşı bulunduğumuz bütün alanlarda mücadele yürütmek, haklı ve meşru olanlardan yana tavır almak bir görevdir. Bundandır ki YDG olarak herkesi Türkiye'deki çocuk tutsaklarla dayanışmaya çağırıyoruz.”

BAŞYAZI

Bütün bu gelişmelerinin kapitalist sistemin karşıtı mücadeleye dönüşmesini engellemek için, egemen güçler yeni politikalar ve örgütlerin oluşmasına açık kapı bırakarak devam ettirecektir.

İrkçi ve faşist propaganda çalışmalarına son yıllarda katılan partilerin, kitleler içinde etkili güç olması, kapitalist sistemin devamına ve korunmasına katkı sunacaktır.

2008-2009 yıllarında faşist partilerin yasak olduğu ülkelerde, devrimci ve demokratik güçlerin yürüyüş yapma hakkına yönelik saldırılar geliştirilirken, Almanya'da Nazilerin yürüyüşlerini polis denetiminde izinli yapılmasını, demokrasinin bir gereği olarak devlet güçleri tarafından savunulması, ırkçı ve faşist örgütlerin geliştirileceğine dahil verilerdir.

Kapitalist sistemin krizi yeni gelişmeleri zorluyor

Kapitalist sistem içine girdiği krizden çıkış yolu olarak son 30 yıllık uygulamaların aksi yönlü söylemleri, kapitalist sistemin, küresel sermayenin tıkanmasından kaynaklı gerçeklerdendir.

Serbest piyasa ekonomisinin tek uygulanıp sistem olduğunu söyleyenler, bugün özelleştirme yerine yeniden devletleştirme girişimleri, serbest piyasa ekonomisinden vaz geçmeyi göstermektedir.

Devletin ekonomideki rolünün küçültülmesi uygulamaları, finans birimlerinin yeniden devletleştirme girişimleriyle yer değiştirmiştir.

Finansal krizin büyümeyeceğini, diğer alan ve sektörlerle genişlemeyeceğini söyleyenler yanıldı.

1929, büyük ekonomik bunalımdan daha derin bir kriz olduğu söylemleri geliştirildi.

Kapitalizmin anarşik karakteri, piyasada borç verenle, borcu alan, üretenle, satın alan, tüm aktörler arasında yaşanan ilişkilerin belli plan doğrultusunda hayat bulmaması, daha fazla sömürü kâra dayanmaktadır.

Üretim toplumsal karakteriyle çelişki içinde bulunan, özel mülkiyet sistemi sonucu, halkın yanı sıra tüketicilerin alın gücü düşmektedir. Bunun sonucunda fazla üretilen ürünler satılmadığından krizler yaşanmaktadır.

Derinleşen kapitalist kriz, emperyalist- kapitalist güçlerin kendi içlerinde çelişkilerinin derinleşeceğinin işaretini veriyor.

Egemen güçler ile, ezilen sınıflar arasındaki mücadelenin sertleşmesine sebep olan dinamikleri kendi içinde barındıran kapitalist- emperyalist sistemin kıyımı, doğanın tahribatı, ekolojik dengesizliği, bölgesel savaşlara, halkların birbirine kırdırılmasını daha da derinleştirecek.

Emperyalist-kapitalist sistemin bu saldırılarının geriletilmesi, başta işçi sınıfı olmak üzere Avrupa da yaşayan devrimci ve demokratik kurumların görev ve sorumluluklarını bin kat daha arttırmaktadır.

ATİK olarak 20. kongremizin önümüze koyduğu görevleri yerine getirmek için, dağınık olan güçlerimizin yeniden toparlanması, kurumlarımızdaki olumsuzlukların giderilmesi bir zorunluluktur.

ATİK olarak yapılması gereken ilk görev, anti emperyalist, anti kapitalist bilincin kitlelere taşınması için, üye ve taraftarlarımızın en geniş kesimini harekete geçirmeyi başarmak gerekir.

ATİK'e bağlı, federasyonlar, Gençlik örgütümüz, Kadın örgütümüz kendisini var eden ihtiyaçlara cevap olmayı başarması için, politik üreticilik, politik yetkin kurumlar olmayı başarmayı ön koşulu olarak yaşadıkları ülkenin, sınıf hareketini, ülke gerçekliğini çok iyi bilmeleri gerekir.

ATİK'e üye kurumlarımız politik üreticiliği sürekli kılmak, ileri taşımak için kolektif aklım oluşmasına, kolektif kararların alınmasına önem vererek yürümelidir.

ATİK'e üye kurumlarımız göçmenlerin özgül sorunlarına uygun politikalar üretmekle yükümlü olduğu kadar, Avrupa işçi sınıfı mücadelesine karşıda bir o kadar sorumlu olduklarının bilinciyle hareket etmekle yükümlüdür.

Bütün bunların başarısı, güçlü bir örgütlülüğü şart koşmaktadır, bunun içindir ki yaşadığımız Avrupa ülkelerinde en geniş devrimci- demokratik güçlerle birlikte hareket etmeyi bir görev olarak görmeli, kendi gücümüze güvenmeyi esas alarak, aktif, kitlesele güç olmayı hedeflemeliyiz.

Türkiye'deki Çocuk Tutsaklarla Dayanışmayı Geliştirelim!

İnsan Hakları Derneğinin yapmış olduğu araştırmaya göre Türkiye' de 2006-2007 yıllarında Terörle mücadele kanunu kapsamında 1572 Çocuk yargılanmıştır. Bunların büyük bir bölümü "suç" işlemek amacıyla örgüt kurma, örgüt üyeliği ve örgüt propagandasını düzenleyen TCK 220. madde gereği, diğer kesim ise TCK'nın silahlı örgüt kurmak ve yönetmek suçunu düzenleyen 314. maddesi kapsamında yargılanmıştır. Yine aynı kanunlar gereği 2008 yılında Diyarbakır' da 279, Adana' da 264 ve Van' da 28 Çocuk tutuklu ve tutuksuz olarak yargılanmıştır. 2009' un başlarında ise 82 çocuk gözaltına alınmış, bunların 28'i tutuklu 54'ü tutuksuz yargılanmaktadır. "Suçları" Zafer işareti yapmak ve Polise taş atmaktan 25 yıl uygulaması yürürlüğe konularak yargılanacaklardır.

Türkiye'de egemen güçler Kürt Ulusuna yönelik saldırılarda onbinlerce insanın hayatına kıymıştır. Kürt Ulusunun demokratik hak mücadelesi T.C.'nin kuruluşundan günümüze dek devam edegelmiştir. Özellikle 2006 yılından günümüze kadar yürütülen mücadelede ailelerinin yanında yer alan çocuklara yönelik tutuklamalar, işkenceye tabi tutularak verilen cezalar faşizmin ve nasyonalist egemen anlayışın Kürt ulusuna yönelik asimilasyon, inkâr ve imhanın devamıdır.

Demokrasi ve Özgürlük Mücadelesi Meşrudur

Adana' da 8 Mart 2009'da "Dünya Emekçi Kadınlar Gününde" yürüyüşe katılan 15 ve 16 yaşlarındaki iki genci 8'er yıl cezalandıran sistemin bütün demokrasilerden uzak, açık faşist bir diktatörya olduğu gerçeğinin somut ifadesidir. Böyle bir sisteme karşı mücadele etmek insanlığın bir görevi olduğu gibi, bu meşru mücadeleyi bastırılan halka karşı terör ve katliamları demokrasi olarak adlandıranlar halkın üzerinde insanlık dışı yaşamı dayatan faşist egemen güçlerdir. Türkiye'de Kürt Ulusu ve diğer demokrasi ve sosyalist güçlere yönelik mücadelede tutuklanan binlerce çocuğu terörist olarak yargılayan T.C. devleti son onbir ayda tutuklanan 69 çocuğa toplam verdiği

ceza süresini 300 yıla ulaştırılan sistemin asıl terör olduğu açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Ayrıca Türkiye'de cezaevlerinde baskı ve işkencenin olduğu defalarca uluslararası mahkemelerde ispatlanmıştır. Cezaevinde bulunun çocuklara şiddet ve işkence uygulandığını tüm insan hakları kuruluşları defalarca beyan etmiştir. Çoğu çocuklarda baskı ve işkence altında ifade alındığı söz konusudur.

Herkesi Türkiye'deki Çocuk Tutsaklarla Dayanışmaya Çağırıyoruz

Türkiye'de faşist devletin yaptığı bu uygulamalar açık bir terördür. Tutuklanan çocuk politik tutsakların, Türkiye'nin demokratikleşmesi için yürütülen mücadelede, ailelerinin ve demokrasinin yanında tavır almalarını cezalandıran uygulamalara karşı bulunduğumuz bütün alanlarda mücadele yürütmek, haklı ve meşru olanlardan yana tavır almak bir görevdir. Bundandır ki YDG olarak herkesi Türkiye'deki çocuk tutsaklarla dayanışmaya çağırıyoruz.

Çocuk tutsaklar derhal serbest bırakılsın!

Türkiye' deki faşist uygulamalara son!

Yaşasın politik tutsakların özgürlük mücadelesi!

Impressum:

V.i.S.d.P

I. Yildirim

Postapart nummer 15809

6802 JX Arnhem

Nederland

Yazışma Adresleri:

Nelson Mandela plein 1

2575 T.H. Deen-Haag

Nederland

haber göndermek için:

mucadele1976@yahoo.de

Internet: www.atik-online.net

e-mail: info@atik-online.net

ATİK 20. Kongresi başarıyla sonuçlandı

ATİK 20 Kongresi 10-12 Nisan 2009 tarihleri arasında; 150'si delege olmak üzere 300'ün üzerinde kitle katılımıyla başarıyla gerçekleştirildi. 20 Kongrede alınan karar doğrultusunda yayınlanan sonuç bildirgesini okuyuculara sunuyoruz.

Uluslararası Demokratik Kamuoyuna Duyuru;

ATİK | 27 - 04 - 2009 | Uluslararası demokratik kamuoyuna deklare ediyoruz ki; ATİK 20. Kongresi, paylaşımcı bir dünya yaratma mücadelesine yönelik gücü bir bağlılık örneği olarak, kitlesel-demokratik-militan bir mücadele coşkusuna sahne olmuş ve yeni kurumsal atılımlar doğrultusunda elde edilen üstün başarılarla sonuçlanmıştır!

ATİK 20. Kongresi; **Kurumsal Yeniden Yapılanma** planlamalarımıza bağlı olarak ve yine son yıllarda sınıf bilinçli göçmen emekçilerin konfederasyonumuz bünyesinde yürüttükleri enternasyonalizm eksenli organizasyonları büyütme çalışmalarına ciddi değerler katmıştır...

Enternasyonal-sınıfsal **birlik**, demokratik-kitlesel **mücadele**, toplumsal-sosyal **zafer** çağrışımını sloganların sıkça atıldığı 20. Kongresi, oldukça coşkulu, tartışmalı ve üretken bir politik atmosferde ve tarihsel-kolektif kazanımlar üreterek gerçekleşmiştir...

10-11-12 Nisan 2009 tarihinde, 120 delege, toplam 350 civarı dinleyici kitlesi ve uluslararası delegasyonların katılımıyla Almanya-Frankfurt'ta gerçekleşen ATİK 20. Kongresi gelecek dönemlerde yeni kurumsal atılımlar yaratmaya kilitlenmeyi kararlaştırmıştır...

ATİK 20. Kongresi, paylaşımcı, özgürlükçü, toplumsal eşitlikçi ve çok daha güzel yaşanabilir adil bir dünya yaratma mücadelesini tuğla tuğla ören Enternasyonal Delegasyonların mütevazı, bilgili ve coşkulu duruşlarına sahne olmuştur...

Küresel krizden 'kurtulma' adına; Emperyalist kapitalizmin, her daim olduğu gibi, güncel krizlerin faturalarını da dünya işçi sınıfı ve emekçilere kesmek amaçlı yaygınlaştırdığı yeni sermaye operasyonları koşullarında gerçekleşen ATİK 20. Kongresi, ILPS ve IMA örgütlenmeleri kapsamında yürütülen uluslararası eylem - mücadele birliklerinin daha çok geliştirilmesi yönelimini onaylamıştır.

Uluslararası tekelleşen kapitalizmin ve onun kukla rejimlerinin sömürü, talan, soygun, savaş, işgal, vahşet, işkence, baskı, sosyal ve siyasal adaletsizlik, küresel ısınma ve doğanın tahrip edilmesi gibi bütün haksızlık politikalarına daha güçlü bir karşı koyuşun örgütlenmesi benimsenmiştir.

Kapitalizmin dünya çapında yarattığı toplumsal haksızlıklar ve adaletsizliklerin bedellerini bu sistemin başat rolündeki

burjuva egemen sınıflara daha fazla ödemek ve demokratik mücadele yoluyla hesap sormak adına sınıf kavgasının ısrarla sürdürülmesi için ATİK 20. Kongresi delegelerinden güçlü bir onay alınmıştır.

Avrupa birliği ülkelerinde birer devlet politikası olarak uygulanan milliyetçi,

ırkçı, zoraki asimilasyoncu, gerici burjuva entegrasyon politikalarına karşı; ATİK 20. Kongresinde, işçilerin enternasyonal birliği ve halkların kardeşliği ilkesi temelinde, devletlerin değil göçmenlerin öz çıkarlarını yansıtan, gerçek anlamda demokratik-alternatif uyum politikalarının güçlendirilmesi benimsenmiştir.

21. yüzyılın olası ve meşru toplumsal isyanlarının örgütlenmesine demokratik cepheden katkılar sunmak sunmak asli görevlerimiz arasındadır. Köhnemiş, çürümüş emperyalist sistemin politik krizlerinin derinleşmesini hızlandırmak için **anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal, anti-ırkçı** güzergahtaki bütün uluslararası örgütlenmelerin **birlik, mücadele ve dayanışma** eksenine daha güçlü kilitlenmeleri gerektiği vurgulanmıştır.

ATİK kolektifinin son on yıldır ısrarla sürdürdüğü uluslararası birlikleri güçlendirme çabası, kongre delegelerimizin eleştiri ve önerileriyle daha da güçlenerek yeniden onaylanmıştır. 20. Kongremiz kurumsal irade ve eylem birliğimizi pekiştirmiş ve gelecek 2 yıl için konfederatif çalışma planının temel yönelimlerini belirlemiştir ve yönetici organları seçmiştir.

Özellikle sömürülen işçi ve emekçilerin, ezilen dünya halklarının, her türden eşitsizliğe maruz bırakılan göçmen emekçilerin, yaşamları bir kabaşa çevrilen politik mültecilerin, yerlerinden-yurtlarından edilmiş sürgünlerin, geleceği teslim alınmak istenen gençliğin ve eşitlik hakları göz ardı edilen kadın emekçilerin, yani kısacası dünya çapında bütün halk kesimlerinin hak ve talepleri bizim taleplerimizdir. Bu uğurda, enternasyonal ve lokal mücadelelerin anti-emperyalist demok-

ratik mücadele ekseninde birleştirilmesi ve güçlendirilmesi görevine daha fazla ve daha örgütlü yoğunlaşılacaktır.

20. Kongremiz, seçilen yeni (20.) Genel Konsey'imize önümüzdeki bir kaç yıl içinde ATİK Program Kongresi'ni örgütlemek üzere görev vermiştir. Ayrıca, Avrupa ülkelerinde genel ve yerel seçimler süreçlerinde hem parlamento hem de parlamento dışı mücadele ve toplumsal muhalefetin güçlendirilmesi konusunda politika ve taktikleri zenginleştirme kararı alınmıştır.

Bunların yanında, 20 Kongremiz, legal-açık faaliyette yönelik yaptığı değerlendirmede, bu çalışma alanının kendine özgün kurallarına göre hareket edilmesi gerektiği yönlü ortak bir yönelim belirlemiştir. Konfederasyon bünyesinde bir 'İnceleme ve Araştırma Komisyonu'nun kurulması, aktivistlerin ve kadroların politik eğitimi meselelerini akademik düzeyde yürütülebilen ve sürengelik kazanmış bir sisteme kavuşturması karara bağlanmıştır. Kurumsallaşma ve ihtisaslaşma yönlü atılımlarda ısrar edilmesi yeniden benimsenmiştir. Fabrikalarda işyeri temsilciliklerinde ve sendikal çalışma alanlarında devrimci-demokratik tarzda daha etkin olmak için işçi örgütlenmesi çalışmalarını geliştirme yönlü adımlar atma konusunda birleşilmiştir. Enternasyonal çalışmaların daha sistemli ilerletilmesi için uluslararası dilleri konuşabilen ve çizgimizi kavramış kadroların daha çok yetiştirilmesine özel bir önem verilmesi kararlaştırılmıştır.

Ayrıca, gelecek yıllarda dünya çapında demokratik, yurtsever, ilerici, devrimci, sosyalist örgüt, partilerle ilişkilerin daha üst boyutlarda geliştirilmesi ve yeni örgütlerle tanışma-yakınlaşma girişimlerinin ilerletilmesi kararlaştırılmıştır. Devrimci-demokratik düşünce eksenli duruş sergileyen politikacı, sanatçı, aydın, yazar, akademisyen ve mesleki açıdan uzman ilerici bireylerle de uluslararası ilişkilerin daha üst düzeyde geliştirilmesi benimsenmiştir.

ATİK 20. Kongresi, dünya ve AB çapında göçmenlere, göçmen kökenli vatandaşlara, mültecilere, dokümansızlara, göçmen kadınlara ve gençlere yönelik ayrımcı, dışlayıcı, baskıcı, asimilasyoncu ve sömürücü politikalara karşı IMA örgütlenmesini güçlendirme kararı aldı. Bahsi geçen bu kesimlerin öz örgütlülüklerinin

büyütülmesine hizmet edilmesi ve yaşadıkları ülkelerde sınıf güçleriyle birlikte hareket edilmesi çalışmalarının güçlendirilmesi kararlaştırıldı. Nisan 2009'da Atina'da 3.sü yapılacak olan ve modern kölelik uygulamalarını şekillendiren ve resmi göçmenlik politikalarını meşrulaştırmaya hizmet eden '**Küresel Kalkınma ve Göçmenlik Forumu (GFMD)**'na karşı; bu sene 2.si düzenlenecek olan '**Göçmenlerin ve Mültecilerin Enternasyonal Kurultayı (IAMR)**'na IMA üyesi diğer örgütlerle birlikte ATINA'da ev sahipliği yapmayı oy birliği ile kabul etmiştir.

Gelecek 2 yılın yönetim çalışmalarını üstlenmeleri için, 9 kişi ATİK 20. Genel Konsey'ine ve 3 kişi 20. Denetim Kurulu'na oy birliğiyle seçildiler. ATİK Genel Konseyi yakında yapılacak olan ilk toplantısında kendi içinden Başkan, Başkan Yardımcısı ve diğer görev bölümlerini belirleyerek taksim edecektir.

ATİK 20. Kongresine uluslararası kardeş örgütlerden, sosyalist aydınlardan, ilerici-devrimci politikacılardan, devrimci-demokratik sendikalardan ve ilerici göçmen hareketlerden yoğun dayanışma mesajları sunulmuştur. **20. Kongremize duyarlılık örneği sergileyerek konuşmacı olarak katılan ve mesajlarını ileten örgüt ve bireyler şunlardır:**

IMA Başkanı **Eni Lestari**, Migrante International ve Migrante Avrupa, **Ulla Jelpke** - Sol Parti (die Linke) Almanya Milletvekili, **Sevim Dağdelen** - Sol Parti (die Linke) Almanya Milletvekili, **Sibel Özbudun** (Antropolog-Yazar), **Temel Demirer** (Araştırmacı-Yazar), **Malcolm X Taşra Hareketi** adına **Kali Akuno**, **Ali Ekber Pektaş** (Yol TV), **Selahattin Demirtas** (DTP Grup başkan vekili), **Ferhat Ali** (Araştırmacı-Yazar), **Dr. Dilay Büyükavcı** (Psikolog), Belediye İş 2 Nolu Şube Başkanı **Hasan Gülüm** (Türkiye), Emeğin Ulusal Konfederasyonu Sendikası **CNT-Fransa**, Kızıl Yardım (**Rote Hilfe**) Örgütü Merkez Yönetim Kurulu (Bundesvorstand), **CEBRASPO** Brezilya Delegasyonu, MLPD Başkanı **Stefan Engel**, Güney Almanya Partizan Sempatizanları, Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (**DDSB-Türkiye**), **AGİF**/Almanya Göçmen İşçiler Federasyonu, **AvEG-Kon**/Avrupa Ezilen Göçmenler Konfederasyonu, Direnişteki VW İşçi Komitesi Hannover, **İşçilerin Sınıf Hareketi-Yunanistan**, **BİR-KAR**/İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu, **ADHK**/Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu, **Partizan Dergisi (Türkiye)**, Alzas Komünist Çemberi (**CCA**) **Fransa**

Kongremize delegasyon gönderme, katılarak konuşma yapma veya mesaj ileme yoluyla katkı sunan duyarlı dost, kardeş ve yoldaş örgütleri, bireyleri içten dayanışmacı duygularımızla selamlıyor ve teşekkürlerimizi iletiyoruz.

ATİK Tarafından Sempozyum Gerçekleştirildi!

ATİK 20. Kongresinin ikinci günü bir sempozyum gerçekleştirildi. Saat 20:00'de başlayan sempozyumun konukları ise Araştırmacı Yazar Ferhat Ali, Psikolog Dr. Dilay Büyükavcı ve DTP Amed Milletvekili Selahattin Demirtaş katıldı. ATİK Konsey üyesi Yılmaz Genç tarafından yönetilen Sempozyum yaklaşık 3 saat sürdü.

Açılış konuşmasını yapan **Yılmaz Genç**, Avrupa'da göçmenlere yönelik gelişen baskılara yönelik kısa bir sunum gerçekleştirdi. Genç sunumunda, „Gelişen ekonomik kriz, emperyalist devletleri ezilen halkları daha fazla baskı altına almaya itiyor. Dışa yönelik saldırılarına hız veren Batı Avrupa emperyalistleri, içte de işçi ve emekçilere yönelik baskılarını arttırmaktadırlar. İşçiler işten çıkarılmakta, devrimci-demokrat ve ilericilere yönelik olarak operasyonlar arttırılmaktadır” belirlemesinde bulundu. Avrupa'da göçmen emekçilere yönelik saldırılarında pervasız bir şekilde daha da boyutlandığını dile getiren Genç, YEK-KOM, Anadolu Federasyonları ve ATİF'e yönelik saldırıların bunun bir göstergesi olduğunu belirtti. Genç devamla, **“Bir çok işçi temsilcilikleri de baskılara maruz kalmakta ve cezai işlemlere tabii tutulmaktadır. İşçi ve emekçiler bu saldırılara karşı durmaya çalışmaktalar. Grevler ve protestoların yanı sıra açlık grevleride örgütlenmeye başlanmıştır. Bizler hem buradaki işçi ve emekçilerin mücadelelerini yürütmeye çalışırken, diğer bir yandan da başta geldiğimiz ülke olmak üzere dünyanın diğer ülkelerinde gelişen mücadelelere destek vermeli, faşizan ve ırkçı olaylara karşı tavır almayı bir görev bilmeliyiz.”**

“Kürt Halkı Devletin sindirme Politikalarını Boşa Çıkarmıştır.”

ATİK temsilcisinin bu kısa sunumundan sonra söz hakkı Demokratik Toplum Partisi Amed Milletvekili **Selahattin Demirtaş'a** verildi. Sözlerini ATİK 20. Kongresini selamlayarak başlayan Demirtaş, Türkiye'de yapılan yerel seçimler üzerine bir değerlendirme yaptı. Son genel seçimlerde AKP'nin bir zafer edasıyla çıktığını dile getiren Demirtaş, bunun nedeninin AKP'nin demokrasi ve eşitlik üzerine propagandası olduğunu dile getirildi. Demirtaş konuşmasında şunları dile getirdi: **“Son milletvekili seçimlerinde AKP'nin propaganda dili, Kürt sorununun çözümüne yönelikti. AKP'den**

seçilen Kürt adayların Kürt sorununu dile getirmeleri, genel seçimlerde Kürtlerin oylarını almalarına yol açtı. Başbakanın açıklamaları da bu yönde olmuştur. Fakat sonraki dönemlerde AKP milletvekili seçimlerinde DTP'yi yendiğini iddia etti, hatta daha da ileri giderek yerel seçimlerde Amed ve Dersimi alarak bu zaferi taçlandırmayı hedeflediklerini beyan etti. AKP bilinçli bir şekilde milletvekili seçimlerinde kendisini Kürtlerin temsilcisi yerine koymuştu, yerel seçimlerde ise bu politikasını daha farklı uyguladı. Başbakan tek dil, tek

nemde saflarını daha da netleştirdiğini dile getirdi. Seçimden çıkan sonucun doğru okunması için açık ve net olarak kendilerini dile getiren Demirtaş, “biz ulusal kurtuluş hareketinin yaratmış olduğu taban üzerinden siyaset yapan legal bir partiyiz. Siyasetimiz asla bu hareketin etkilerinde ve bu tabanın taleplerinden bağımsız olmaz, seçim sonuçlarında bu şekilde değerlendirilmelidir.” Bu netleşmenin sağlanmasıyla birlikte yerel seçimlere hazırlandıklarını ve bu hazırlık sürecinde de koşulların DTP ve Kürtlerin aleyhine olduğunu belirten Demirtaş,

bayrak söylemi son seçimde slogan olarak kullandı. Bunu kullanmasının nedeni, tek dil, tek bayrak söylemi üzerinden Kürtlerden oy alınabilir / alınmalı ki, AKP'nin olası seçim zaferi başka türlü yorumlanmasın. Böylece Kürtlerin her türlü hak talebi sindirilecekti. Ordu ve AKP'nin üzerlerinde anlaştıkları mesele de zaten buydu, ki bu pazarlıkta AKP son anda kapatılmaktan kurtulmuştu. AKP, Kürtleri resmi devlet ideolojisi ile sisteme entegre etme görevi ile bu seçimlere sürülmüştü. Kürtlerden oy alabilmesi AKP'nin varlık nedeni olmuştur.”

DTP olarak bir yıldır yerel seçimlere hazırlandıklarını belirten Amed milletvekili Demirtaş, seçim hazırlıklarında saflaşmaların daha da netleştiğini; bir yanda Kürt özgürlük hareketini terörist ilan eden anlayış ile, öbür yanda bu hareketi siyasal muhalif hareket ilan eden Kürtler ve onların dostları barış ve devrimci hareketlerin bu dö-

halk hareketi olduklarını, seçim sonuçlarının önemli bir parametre olduklarının da bilinciyle hareket ettiklerini belirtti. Bu muazzam eşitsiz koşullar altında, maddi olarak diğer partilerin 120 kat daha fazla bir bütçe ile seçim hazırlandıklarını, DTP'ye sağlanan maddi desteğin ise halkın kendi öz imkanları olduğunu dile getirerek, “Aslında AKP şahsında devlet halka karşı kaybetmiştir” dedi. Selahattin Demirtaş devam şunları kaydetti; **“Seçim hazırlık sürecinde Devlet tüm imkanlarını kullanarak AKP'yi desteklemişti. Amed'de sahte anketler düzenlenerek AKP önde gösteriliyordu. Amed'de halka nakit para verildi. Dersim'de beyaz eşya dağıtıldı. AKP'nin muhtemel bir seçim zaferiyle devlet Kürt halkını satın aldığı ilan edecekti, ancak halkımız bu oyunu boşa çıkarmasını bilmiştir. Bizim açımızdan bu yerel seçimlerdeki başarı ve halkın onurlu duruşumuzu satmayacağız mesajı çok**

daha önemlidir. Kürt halkının DTP'yi temsilci olarak belirlediğini vurgulayan Demirtaş, devletin bu başarıyı içine sindiremediğini, açıklamalarıyla saldırılarını arttıracaklarını söylediklerini belirtti ve ardından Ağrı ve Amara saldırılarının bu açıklamaların ürünü olduğunu dile getirdi.

Hewlerde yapılması planlanan Kürt konferansına ilişkin bir soru üzerine Demirtaş şunları ifade etti; **“Eğer yerel seçimlerde DTP oy kaybına uğrasa idi, bu Kürt Özgürlük hareketinin tasfiyesi için oluşan bir konferans olacaktı ve silahlı mücadeleyi tasfiye etmenin bir adımı olacaktı konferans. Ancak yerel seçimlerdeki DTP'nin başarısı bu konferansın ertelenmesine yol açtı. Şimdi biz bu konferansa hazır olduğumuzu deklere ediyoruz.”**

„Göç olayı her şeyden önce bir travmadır.”

Bir sonraki söz hakkını alan **Dr. Dilay Büyükavcı**, Göçmenlerdeki Psikolojik Sorunlar üzerine bir sunum gerçekleştirdi. ATİK'in 20. Kongresini selamlayarak söze başlayan Büyükavcı, mesleğinin insanlığın temel haklarından biri olan sağlıklı yaşamın kendisi olduğunu ancak bu sistemde bu temel hakkın pek yerine getirilemediğinin vurgulandığını söyledi. ATİK gibi kurumları meslek odalarına kendisine daha yakın hissettiğini belirten Dr. Dilay Büyükavcı, bu kongrede göçmenlerin sorunlarının gerçek anlamda tartışıldığını, meslek odalarının ise bürokratik kurumlardan öteye gidemediğini dile getirdi. Büyükavcı devamla; **“Doktorların, sosyalistlerin ve diğer branştaki insanların birlikte çalışması gerekiyor. Göç meselesi insanlık tarihi ile başlıyor ve II.Dünya savaşı ile birlikte zorunlu göç daha ön plana geldi. Zorunlu göçün temelinde ekonomik, politik sebepler var ve geldikleri yerlere insanlar uyum sorunu ile karşılaşıyorlar. Sorunlara sadece ilaçla yaklaşmıyoruz. Sosyo ekonomik boyut da çok önemli bir rol oynuyor. Göç her şeyden önce bir travmadır. İnsana destek veren, onu koruyan güçlendirilen ne kadar çok şey geride bırakılıyorsa göçün psikolojik etkisi de o kadar olumsuz olacaktır. Göç edilen yer ne kadar kucaklayıcıysa, ne kadar az dışlayıcı ve ayrımcıysa, kayıpları telafi etmeye ne kadar müsait ise göçün olumsuz etkileri de o kadar az olacaktır. Kökten kopan yetişkin birinin yeni bir yere kök salması pek kolay**

olmuyor. Daha önce birbirini sahiden tanımayan insanlar, hayat tarzları, adetler, diller, kültürler temas haline geçmiştir ve belki de tek olumlu yönüde burada aramak gerekiyor. Göçmene özgü hastalık demek mümkün değil. Ancak, göçmenlik yaşantısı bazı rahatsızlıklar için potansiyel bir hazırlık yaratmaktadır." Göçmenlerde aile ilişkileri önemli olduğuna değinen Büyükcavcı, gettolaşmanın gelinen ülkelerdeki diğer göçmenlerle ve kendi ülkesinin insanları ile yakın ilişkiler, kendi ülkelerine duyulan özlem ve yalnızlık duygusunu gidermek için kullanılan bir mekanizma olduğunu vurgulayarak, dışlanmanın sonucu olarak aileden başlayan, kültürel ve siyasal örgütlenmelere-dernekler, lokaller, camilere kadar uzanan bir dizi yapılanma içinde göçmenin kendi kabuğuna çekildiğini ve geldiği ülke yaşamının kötü taklit edilmiş minyatürlerini üretmeye devam ettiğini söyledi. 'Göç Sonrası Sorunlar ve göçmenlerin sosyal durumları' hakkında kısa bilgiler veren Dr. Dilay Büyükcavcı, göçmenlerin sağlık sistemlerinden yeterli derecede faydalanamadıklarını, bunda dil faktörünün önemli engel teşkil ettiğini ve hastaların tercümana ihtiyaç duyduklarını ve bu nedenle hastalıklarının çoğu zaman dile getiremediklerine vurgu yaptı. "Alman sağlık sistemi, göçmenlerin psikolojik sorunlarına ilişkin adım atmamaktadır. Örneğin Münih kentinde 6 tane Türkçe bilen psikolog vardır. Bavyera hükümeti bu dilde psikoloji tedavisi uygulan-

masına izin vermez. Dolayısıyla dil problemi yaşayan hastalarımız sorunlarını almanca anlatamamakta ve ortaya sağlıklı bir tedavi çıkmamaktadır. Bunun yanında "Deli" damgası yemekten çekinilmesi ve psikolojik yakınmaların ifade edilememesi ve gizli kalması, duygu ve düşüncelerin bedensel yakınmalarla ifade edilmesi -ağrılarla- ki bunlar genelde ruhsal sıkıntılarının ifadesi olmaktadır, başlıca sıkıntılardır. Eğitim ve gelir düzeyi arttıkça, depresyonda az da olsa bir düşme gözlenir. Depresyonun ciddi formları, daha düşük sosyoekonomik koşullarla paralellik gösterir." Çeşitli psikolojik sorunlar ve tedavi yöntemleri hakkında bilgi veren Büyükcavcı,

"amacın, kişilere kendi bakış açılarından daha farklı alternatif bakış biçimlerinin de olduğunu göstermektir" diyerek sunumu bitirdi.

"Tarih önlenemez bir şekilde devrim ve sosyalizme doğru ilerliyor!"

Son olarak söz alan Araştırmacı-Yazar Ferhat Ali, son süreçte yaşanan mali-iktisadi temelleri ve olası politik yansımalarıyla kriz hakkında bilgi verdi. Bundan 160 yıl önce Avrupa'da komünizm hayaletinden bahsedilmekte iken, bugünlerde ekonomik krizin dünya üzerindeki hayaletinden bahsedildiğini vurgulayan Ferhat Ali, mevcut krizin kapitalizmin zaafalarını ve açmazlarını bütünüyle açığa çıkardığını dile getirdi. Ferhat Ali devamında, "1929-33 bunalımından bu yana ortaya çıkan bu kriz, yüzyılın en büyük krizi olarak ortaya çıkmış bulunmaktadır. Bunun ortaya çıkışı krizlerin keskinliğinden bir şey kaybetmediklerini ve Marx'ın kapitalist krizi ve çöküş teorisinin yeniden doğrulanışını bize göstermektedir. ABD'de de başlayan ve Batı Avrupa'nın en gelişkin ülkelerini sarmalayan bu kriz bir dünya krizi halini almıştır. Bu krizle birlikte kapitalist-emperyalist temsilcileri bile, kendi ağızlarından krizin derinliğine işaret ederek, bir parça kapitalizmin öldüğüne işaret ettiler. Kendileri itiraf ediyorlar. Bize düşen görev bu krizi iyi tahlil etmek ve bu krizden proletarya ve halk adına yararlanmak olmalı. Devrim ve sosyalizm mücadelesini ilerletme adına yararlanmak olmalıdır. Eğer böyle yapmazsak, kriz hakkında yapılan tespitler sadece birer akademik tespit olarak kalır." Krizin, farklı ülkeleri farklı zaman diliminde etkisi altına aldığını ifade eden Ferhat Ali, yine farklı ülkeleri farklı etkilerle etkilediğini vurguladı ve devamında şunları kaydetti; "Şuan krizin en çok vurduğu ülkeler genel en gelişmiş ülkelerdir. En çok dillendirilen söylem,

bu krizin mali kriz olduğudur. Ancak bu söylem, sorunu tam olarak açığa vurmamaktadır. Bu kriz salt mali kriz değildir. Bu kriz her gerçek bunalımın bir aşamasını oluşturan bir kriz değildir, yani bir aşırı üretim ve sanayi krizi olarak başlamadı. Bu kriz, kendi iç doğasının elverdiği kulvarda yol alan ve kendi iç yasalarınca hareket eden kendisine özgü, banka- mali ve borsa çevreler ekseninde ortaya çıkan bir para ve kredi krizidir. Para piyasasının da kendine özgü bir krizi vardır ve bu kriz böylesi bir krizdir. Ancak bu kriz aşırı üretim krizini açığa çıkarmıştır. Bu kriz yalnızca mali kriz olarak kalmamıştır ve sanayi krizini de açığa çıkarmıştır. Bu kriz, krizde kriz teori-

sini doğrulamıştır. İki tane mali kriz, bir tane aşırı üretim krizi ve birde I. Emperyalist paylaşım savaşı içinde SSCB'nin mevcut kapitalist dünyadan komasıyla birlikte, emperyalizmin genel buhranı ile başlayan genel bunalımının kucacağı içinde gelişerek karmaşıklaşmıştır. Bir yandan süregelen olarak gelişen aşırı üretim krizi, öbür yandan para ve mali kriz vardır. Bütün bunlar iç içe geçmiştir ve

bugün krizin kendisinde karmaşık ve derin bir hale gelmiş ve ağır sonuçlar doğurmuştur. Kapitalist-emperyalist devletler bir çok yasa çıkarmaktalar, ancak Marx'ın deyimiyle, hiç bir kapital yasa bu krizi geçiştirmeye yetmeyecektir. Son süreçte krizler düzensiz aralıklarla ve daha sık yaşanmakta-karmaşıklaşmaktadır ve bunu Engels ve Lenin'de vurgulamaktadır. Kapitalist sistemin önündeki en büyük engel, Marx'ın deyimiyle sermayenin kendisidir, ki bunu günümüzde yine görmekteyiz. ABD'de de konut piyasasındaki alım-satım genişliğinin toplumun ödeme gücünün üzerinde oluşu, ödeme gücü ile desteklenen talebin yetersizliği bu bunalımın birinci temelini oluşturur. Bu bakımdan krizin nedenine verilen yanıt budur. Bir diğer ise, aşırı üretim krizidir. Elbetteki bu, üretici güçlerin çelişmesinin yol açtığı sınırsız üretim ile, dar bir alım içerisine kapatılmış milyonlarca emekçinin sınırlı tüketimi arasındaki çelişmeden doğar.

Aşırı üretimin yolu üzerinde, onun bir aşamasını oluşturan mali kriz aslında aşırı üretim krizinin bir aşamasıdır, başlı başına bir mali kriz değildir. Ama çoğu zaman böyle anlaşılmaz. Bununda nedeni tüccar tefeci sermayesinin bir ölçüde bağımsız hareketidir. Krizlerin dumanı dolaşım aşamasında ortaya çıkabilir, ama ateşin yakıldığı yer üretimin kendisidir. Burjuvazi bu noktayı özellikle çarpıtmaktadır. Burjuvazi bu süreçte talep yetersizliğinden söz eder, oysaki açlığın ve sefaletin dorukta olduğu bir

ragat edileceğini ve emperyalist saldırıların artacağını vurguladı. Devamla, 'bu kriz devrim sosyalizm gereksinimlerine işaret etmektedir. Marx'ın kriz ve çöküş teorisi bir kez daha doğrulanmıştır. Bu sistem bu krizle bir kez daha batağa batmıştır. Elbetteki alternatif mevcuttur ve devrim-sosyalizm pratikleridir. Öyle ise yapılması gereken şey, üretken güçlerin kapitalist niteliğine son vererek, onlara proletaryanın önderliğinde toplumsal bir karakter kazandırmaktır. Öyle ise yapılması gereken şey, önceden planlanmış bir ekonomi, örgütlenmiş bir üretim reçetesinin yeniden uygulanma alanına sokulmasıdır. Hangi büyük mücadele bir çarpışmadan sonra zafere ulaşmıştır. Pekala bu sosyalim mücadelesi içinde geçerlidir. Tarih önlenemez bir şekilde devrim ve sosyalizme doğru ilerliyor. Devrim ve sosyalizm ihtiyacına işaret eden bu krizin bize gösterdiği işaretlerle, dünyanın damından akan lavlar arasında bir bağlantı kurabilirsek, onların bize gönderdiği mesajın yanı başımızdaki yanıcı maddeyi tutuşturması hiçte ender bir olasılık değildir. Yeter ki aklımızla, yüreğimizle bu işin içinde olalım, gerisi tarihin durdurulamaz akışıdır."

Oldukça coşkulu ve ilgiyle takip edilen sempozyumda sık sık "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Kürdistan faşizme mezar olacak! ve "Birlik- Mücadele - Zafer! Yaşasın ATİK!" sloganları atıldı. Yaklaşık 300 kişi tarafından izlenen Sempozyum, soru ve cevap bölümünden sonra sona erdi.

Oldukça coşkulu ve ilgiyle takip edilen sempozyumda sık sık "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Kürdistan faşizme mezar olacak! ve "Birlik- Mücadele - Zafer! Yaşasın ATİK!" sloganları atıldı. Yaklaşık 300 kişi tarafından izlenen Sempozyum, soru ve cevap bölümünden sonra sona erdi.

Ekonomik krizin ortadan kalmasını istemek, kapitalizmin ortadan kalkmasını istemekle eş değerdedir!

ATİK 20. Kongresine Konuşmacı olarak katılan MLPD Başkanı Stefan Engel'in konuşmasının kısa özetini okuyucularımıza sunuyoruz...!

Değerli arkadaşlar, dostlar, yoldaşlar;

15 Eylül 2008'de, dünyanın ilk 5 büyük yatırım bankalarından Lehman Brothers iflas etti. Bir hafta geçmeden, diğer 4 büyük yatırım bankaları da iflaslar zincirine katıldı. Bu dünyada küresel mali krizi meydana getirdi. Ardından küresel ekonomik ve tarımsal krizi de doğurdu.

Böylece, burjuva ideoloji bir iflas yaşadı. Onlara göre, kapitalizm en iyi devlet sistemiydi. Gerçekler ise onların işine gelmiyor. Yalan ve demagogilerle, böyle bir krizi hiçbir insan öngöremeyeceğini ileri sürüyorlar. Bizler MLPD olarak, 8. Parti Kongremizde ve birlikte 2003'te yayınladığımız "Tanrıların alacakaranlığı" adlı kitapta bu küresel krizi dile getirdik. Bu öngörü-yü Marksist ekonomi politığı borçluyuz.

Burjuva partiler, küresel krizin ilerde ekonomik bir kalkınmayla aşılabileceğini ifade ediyorlar. Halka gerçekleri inkâr etmeye çalışıyorlar. Ama gerçekte, şimdiye kadar en geniş ve derin küresel krizi yaşamaktayız. Örneğin, sadece aralık 2008'e kadar;

50 milyar US Doları piyasadan düştü. Bu inanılmaz bir rakam. Örneğin, bunun yüzde 0,7'si (yani 350 milyar doları), dünyanın açlık sorununu çözebilecek bir sermayedir.

Yüzde 1'den daha küçük sermayelerle dünya su, enerji, iklim sorunlarını çözebilecek durumdayız.

Değerli dostlar, yoldaşlar;

Devlet yöneticileri bir paniğe kapıldılar. Acil işletme yöntemleriyle müdahale etmeye çalışıyorlar. Ancak bu krize karşı doğru yatırım, krizin nedenini doğru tespit etmekten geçiyor. Burjuvazi ise, bu nedenleri açığa çıkarmaktan uzak duruyor. Der Spiegel dergisindeki "Yüz yılın hatası, yüz yılın krizi nasıl ortaya çıktı" adlı makalede, burjuvazi krizin sorumluluğunu yönetici

ve menejere yüklüyorlar. "Onların maaşları inanılmaz düzeyde yüksek" diye yorum yapıyorlar. Hayır! Bize göre ekonomik kriz, ekonomik-politik yasa gereği kapitalizmin bir parçasıdır. **Ekonomik krizin ortadan kalmasını istemek, kapitalizmin ortadan kalkmasını istemekle eş değerdedir!**

Peki ekonomik krizden ne anlamamız gerekir?

Bir önceki yıla kıyasla üretimde bir gerileme varsa, orada ekonomik krizden bahsedilir. 2008'in son çeyreğinde, dünya sanayisi geçen seneye göre yüzde 20'lik bir gerileme yaşadı. Dünya sanayi üretimi sadece 3 ay içerisinde, 1929'daki küresel ekonomik krizden 2 kat daha büyük bir zarara uğradı. Dünya ticareti, bu sene içerisinde son 80 yılın en büyük gerilemesini yaşıyor.

Almanya'da sanayi geliri Ocak 2009'da yüzde 20 geriledi. Çelik yüzde 50; otomobil yüzde 34,3; demir yüzde 30; kimya yüzde 27,2; bununla birlikte nakliyat tamamen çöktü. Üretimde ekonomi her geçen gün daha da geriliyor. Willi Dickhut bizim teorik yayıncımız "Devrimci yol"da belirtiyor: "Marks dile getiriyor: akümülyasyon süreci içinde biriken çelişkiler, krizin esas nedenidir. Bu çelişkili dinamik yönelimler sadece yan yana değil, aynı zamanda krizlerde güç toparlamak için şiddet kullandıkları bilinmektedir."

Bu sermayenin kronik aşırı akümülyasyon boyutudur. Bu, üç nokta üzerinde hayat buluyor:

- 1) Sermaye, sürekli ve yüksek miktarda piyasadan çekilmek zorunda. Bu sorun, aynı zamanda uluslar arası tekeli kapitalizmi geliştiriyor. Sosyalizm açısından, bu önemlidir.
- 2) Balon gibi şişirilen spekülasyon tahminler.
- 3) Mevcut küresel ekonomik ve mali krizlerde, tüm bu belirlemelerle sermayenin aşırı akümülyasyonu, dünyadaki ekonomik kanalizasyonu, üretimi ve yenden üretimi tasfiye etmiştir.

Tüm bu sorunlarla birlikte, emperyalist devletler yeni bir dünya sisteminin resmi-

ni çizdiler. Burada doğan şiddetli paylaşım savaşı tehlikesinin kendisi mevcut. Bugün devletler, mali sermayenin açıklarını, devlet bütçesinden kapatmaya çalışmaktadır. Bununla birlikte ortaya çıkan devlet açıklarını da, yine emekçi halk yığınları üzerine yığmaktadırlar. Aynı zamanda belirtilmesi gereken bu küresel krizin hala da tam dibe vurmadığıdır.

Bizler, deflasyon sürecinden sonra bir de depresyon ve stagnasyon sürecini yaşayacağız.

Dünya Bankası'nın bir araştırmasına göre, 116 ülkeden 94'ü büyük bir ekonomik daralma yaşayacaklar. Bu da, yüz milyonlarca insanın aç kalmasına neden olacak.

Ekonomik kriz, kadını daha kötü vurmakta. Dünyada, her bir saniyede, hamile bir kadın açlıktan ölüyor. Dünyada var olan 2,2 milyar çocuktan her ikinci çocuk, en temel gıda maddelerinden yoksun olarak yaşamakta (UNICEF). Burada ilginç olan, dünyadaki kadınları yüzde 41'inin üretime katılmalarıdır.

Dünyada ekonomik kriz derinleştikçe, politik kriz de derinleşmektedir. Mevcut krizin içinde, devrimci bir dünya krizinin potansiyeli var. Ve bu koşullar içinde, emperyalist

müdürü ve 16 ABD Güvenlik Birimi'nin koordinatörü Dennis C. Blair'in yaptığı son tespitinde, günümüzde ABD'yi tehdit edenin esas olarak "terörizm" olmadığını, Avrupa'da küresel krizle daha canlanan işçilerin devrimci mücadelesi olduğunu belirtmektedir.

Ayrı bir nokta da, krizle birlikte devlet aygıtlarının faşistleşmesidir. Bu durum, açıktan baskıyı, toplumu militarize edilmesini ve savaş tehlikesini oluşturuyor. Almanya, kendisini düzenli bir şekilde "ayaklanma saldırısına" hazırlıyor. Burada, halka karşı yeni üretilen silahları dahi kullanmaktan geri durmamaktadır. Bu "ayaklanma saldırısı" adı altında kurnazca ve şimdiden MLPD'ye karşı, devrimci dostlara, ilerici göçmen örgütler ve kurumlara yöneliyor.

Ocak 2009'da, Fransa, İtalya ve İngiltere'deki sınıf mücadelesi gündeme oturdu. İtalya'da, son üç ayda, genel grevde, işçi mücadelesinin barikat savaşlarında, iş yeri işgallerinde toplam 6,5 milyon insan yer aldı. Fransa'da genel greve 2,5 milyon insan katıldı (Şubat 2009). Bir ay sonra, bu rakam 3 milyona çıktı. Aynı zamanda, Fransız sömürgelerinde genel grevle mücadeleler oluştu. Almanya'da bu boyut henüz yakalanamadı. Ancak önemli canlanmalar söz konusu.

Tüm bu ekonomik ve politik krizin devrimci bir krize dönüşümü sadece objektif koşulları değil, aynı zamanda subjektif gücün olgunluğuna bağlıdır. Me-selenin ana sorunu, işçi sınıfının sınıf mücadelesini kavraması sorunudur.

MLPD, önümüzdeki 2009 parlamento seçimleri vesilesi ile, gerçek sosyalizm için atılımcı bir süreç başlatma kararı aldı. Tüm Almanya'da, eyalet listelerinde yer alacaktır.

Aynı zamanda bu dinamik süreçte, enternasyonal sınıf mücadelesinin devrimleştirilmesi ve koordine edilmesi gerekmektedir. 2008'in son baharından itibaren, devrimci partilerin Enternasyonal Organizasyon Forumu (İCOR) kurma süreci başlatıldı. Şu ana kadar, bu süreçte dünyadan 50'nin üzerinde devrimci parti ve örgüt katılmakta.

Sonuç olarak;

Tüm gidişat, proletarya enternasyonalizmin yeni niteliğine bağlıdır. Bu, enternasyonal proleter devrimin temel alt yapısını oluşturmaktadır.

Tüm ülkelerin ezilen işçileri birleşiniz!

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

Stefan Enge

egemenler istedikleri gibi eski olanaklarıyla yönetiyorlar. İşçi sınıfı ve geniş halk yığınları da, eskisi gibi yaşamıyorlar.

Almanya'da daha büyük bir işsizlik ordusu oluşacak. Bu işsizler içinde göçmenlerin sayısı daha çok olacak.

Obama hükümetinin ABD güvenlik

ATİK Bayrağı 1 Mayıs'ta Taksim'de Dalgalandı!

İşçilerin Birlik, Mücadele ve Dayanışma günü olan 1 Mayıs tüm dünyada; işçi ve emekçiler açısından görkemli bir şekilde kutlandı. Milyonlarca emekçinin sokaklara döküldüğü bu günde, işçilerin uluslar arası dayanışmasının önemli bir örneği İstanbul/Taksim'de sergilendi. Binlerce işçi ve emekçi Taksim'e çıkarak, Uluslar arası oluşturulan delegasyonla 1 Mayıs'ı kutladı.

İstanbul/Taksim'de 1977'de devlet güvenlik güçlerinin miting alanında olan yüz binlerce işçinin üzerine yağdırdığı mermiler sonucu 32 işçi hayatını kaybetmişti. Gerek kurşunlarla ve gerekse de yaşanan arbedede insanların birbirini ezmesi sonucu yaşanan bu ölümün, 32 yıldır katilleri halen bulunmuş değil. Gerek katillerin bulunup yargılanması ve gerekse de Taksim'in İstanbul için 1 Mayıs miting alanı olması talebiyle en son 1978'de işçiler, emekçiler 1 Mayıs'ta Taksim'e çıktı. Daha sonraları devlet tarafından yasaklanan bu alan, yıllarca işçiler tarafından çeşitli kampanyalara bu yasak kaldırılmaya çalışıldı. Ve her 1 Mayıs'ta yitirilen 32 işçi için 1 Mayıs'a çıkmanın önemi vurgulanarak, tüm yasaklamalara rağmen, devlet güçlerinin orantısız güç kullanmalarına rağmen Taksim'e çıkılmaya çalışılmıştır. Fakat her defasında devletin baskı ve şiddetiyle karşı karşıya kalınarak, adeta bu alan ablukaya alınmıştır.

Bu yıl Türkiye'de 1 Mayıs'ın bayram günü ilan edilmesi, İstanbul'da Taksim'in 1 Mayıs miting alanı olması için çeşitli kampanyalar örgütlendi. Bu kampanyaların bir parçası da uluslar arası arenada örgütlenmeye çalışıldı. Türkiye'deki sendikaların bu kampanyasını desteklemek ve hükümeti bu noktada zorlamak amacıyla, Almanya gıda sendikası NGG'nin Dortmund'da şubesi önderliğinde bir kampanya başlatıldı.

Almanya'daki tüm sendikaların, bazı partilerin ve başta konfederasyonumuz ATİK olmak üzere çeşitli kitle örgütlerinin desteklediği bu kampanya, uluslar arası sendikaların ve çeşitli kurumların gündemine girdi. Uluslar arası arenada; Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO), Avrupa Parlamentosu (AP), Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC), Avrupa Sendikalar Konfederasyonu (ETUC), Uluslararası Taşıma İşçileri Federasyonu (ITF), Uluslar arası Kimya, Enerji, Maden ve Genel İşçi Sendikaları Federasyonu (ICEM) tarafından,

Türkiye'deki çeşitli sendika konfederasyonları ile ortak yürütüldü. Bu kampanyaya 50 Avrupa Parlamentosu millet vekili olmak üzere, 7000 civarında imza toplanarak destek sunuldu.

Kampanyanın ikinci etabı olarak; 1 Mayıs'ta İstanbul'daki işçi ve emekçilere destek vermek ve birlikte kol kola, omuz omuza Taksim'e girmek amacıyla ortak bir delegasyonla Türkiye'ye gidildi. Yaklaşık 40 kişiden oluşan delegasyonun ağırlığını Almanya'daki kurumlardan oluşmaktaydı.

Uluslar arası delegasyon İstanbul'da

30 Nisan günü İstanbul'a varan delegasyon; öğleden sonra 1 Mayıs gününe ilişkin DİSK, KESK, TMOBB başkanlarının düzenlediği basın toplantısına katıldı. Basın toplantısında, 1 Mayıs gününe ilişkin işçi ve emekçilerin Taksim'e çıkmada kararlı olduklarını ve kesinlikle de çıkacaklarını tek tek vurgulayan başkanların, bu noktada yürütülen uluslar arası kampanyaya da değinerek teşekkür ettiler. Basın toplantısında uluslar arası delegasyon basının gözdesi oldu. Yürütülen uluslar arası kampanya'da haberi olan basın, delegasyona yoğun ilgi gösterdi.

Basın toplantısında sonra, kurum başkanlarıyla kısa bir tanışma evresinden sonra, 1 Mayıs'a ilişkin değerlendirmeye geçilerek, gelişmelere ilişkin bilgilendirme yapıldı. Bilgilendirilmeden sonra, geçmişteki 1 Mayıs görüntülerinden (devletin işçi ve emekçilere saldırılarından) hazırlanan sinevizyon gösterilerek, delegasyonun 1 Mayıs'ı Türkiye işçi ve emekçiler açısından önemi anlatılmaya çalışıldı.

Delegasyonu temsilen bir arkadaş, delegasyonun kimlerden ve hangi kurumlardan oluştuğuna ilişkin kısa bir bilgilendirmede bulundu ve 1 Mayıs'ın sendika konfederasyonları tarafından İstanbul'da ortak kutlanamaması eleştirilerek, 1 Mayıs günü, tüm işçi ve emekçilerin birleşerek Taksim'e çıkmasının önemi üzerinde duruldu.

Delegasyon üyeleri kendi içlerinde yaptıkları değerlendirmede yürütülen bu kampanyanın esasını Taksim'e çıkılmaya yönelik olsa da, İstanbul'un diğer yakasında, Kadıköy'de de Türk-İş önderliğinde ayrı bir mitingin düzenlendiği ve buraya da katılarak, delegasyon adına işçi arkadaşların selamlanmasına ortak karar verildi.

1 Mayıs sabahı binlerce yürek bir oldu Taksim'e aktı

1 Mayıs sabahı binlerce işçi ve emekçi İstanbul'da Taksim'e aktı. Fakat filmlerde izlediğimiz 12 Eylül Askeri Cuntası sabahındaki görüntülerinin aynısıyla adeta uyandı İstanbul. Sendikaların toplanma yeri olarak verdikleri Pankaltı ve Taksim'e

giden tüm yollar güvenlik güçleri tarafından adeta kuşatılmıştı. Toplanma alanına yakın olan DİSK binası, toplanma yerine ve Taksim'e çıkan tüm ara sokaklar güvenlik güçlerinin olağan üstü ablukası altındaydı.

Sabah saat sekiz civarında toplanma yerine gelmek isteyen işçilere yönelik saldırılar başladı. Tüm sokaklar işçilerin sloganlarıyla inliyordu. Taksim'e çıkan tüm caddeler ve meydanlar işçilerin birliği ve kardeşliğinin sesi olmuştu adeta. Bir tarafta barikatlar, eter örülmüş güvenlik şeritleri; diğer taraftan işçilerin, emekçilerin haklı ve meşru mücadelesinin sokakları inleyen sesi. Panzer, su sıkıcı, gaz silahları, sopalar vb ile donanmış bir güce karşı; işçilerin birliği ve hakların kardeşliğini haykıran ve de Taksim'e çıkmakta kararlı olan kitlelerin yüksek inançla sürdürdükleri mücadele. Ortalık adeta savaş alanına dönmüştü. Her yerde sloganlar, her yerde direniş, her yerde güvenlik güçlerinin engellerine karşı halk barikatları... Ve haykıran sesler; "Yaşasın 1 Mayıs"...

Delegasyon uzun bir bekleyişten sonra, Almanca "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" sloganlarıyla işçi ve emekçilerle buluştu. Delegasyondaki kararlı ve inançlı duruş ve haykırılan sloganlar hemen işçi ve emekçiler tarafından, "Yaşasın 1 Mayıs", "Yaşasın Hakların Kardeşliği" sloganlarıyla cevap buldu. Güvenlik güçlerinin yan taraflarda yürüyüş alanına girmek isteyen işçilere engelleme çalışmaları, işçilerin yoğun mücadelesiyle aşılacak, alanda buluşuldu.

Zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayanlar, tüm engellere rağmen birleşerek (en azında belirli bir kesimi), kavgaya sloganlarıyla yola koyuldular. Pankaltı'da toplanan işçi ve emekçiler, Taksim yönünde doğru yürümeye başladı. Güvenlik güçleri yan caddelere kurdukları güvenlik barikatlarıyla işçi ve emekçilerin yürüyüşle birleşmesini engellemeye çalışmaktaydılar. Barikatları zorlayan kitlelere, gaz bombaları, coplarla saldırmaktaydılar. Tüm bu saldırılara rağmen barikatlar aşılmaya çalışılmaktaydı. Atılan gaz bombaları kitleler üzerinde yoğun etki yaparak, nefes almaları zorlanmaktaydı. Sanki tüm İstanbul gaz bombası altındaydı. Fakat ne gaz bombası, ne güvenlik güçlerinin saldırıları ve ne de demir yığınıyla oluşturdukları barikatlar; işçi ve emekçilerin kararlı duruşuna engel olabiliyordu. Barikatın dışında kalanlar yüklenirken barikata, yürüyüşün içindeki kitlelerde içerde yüklenmekteydi barikata. "Barikata Aç" sloganı inliyordu adeta İstanbul sokaklarını.

İşte Taksim, İşte 1 Mayıs

İşçi ve emekçilerin kararlı duruşu Taksim'e akıyordu. Uluslar arası delegasyon sık sık attığı "yaşasın enternasyonal dayanışma" sloganlarıyla işçi ve emekçilere destek oluyordu. Yanlardan atılan gazlarda dönem dönem kitleler etkilense de, kararlı

ve militan duruşlarından ödün vermemekle devam ettiler hedeflerine varmak için.

Taksim'e yaklaşan binlerce kitle "İşte Taksim, İşte 1 Mayıs", "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanındayız", "Yaşasın 1 Mayıs" sloganlarını hep bir ağızdan haykırmaktaydılar. Çoğu delegasyon üyeleri hayatlarında belki de ilk defa böyle kararlı ve militan bir kitle görmüştü. Gaz bombalarına, barikalara rağmen 5 bini aşkın bir kitleyle 1 Mayıs meydanı olan Taksim'e 32 yıl sonra yeniden çıkmıştı. Taksim'in ortasına dikilmiş olan anıt heykele hemen kavga bayrakları asılarak, kavgaya sloganları haykırıldı.

Hep bir ağızdan söylenen 1 Mayıs marşından sonra, kavgada yitirilenler için binlerce yumruk havada saygı duruşuna kalktı. 5 bini aşkın kitle Taksim'e çıkmanın sevinci ve hüznünü yaşıyordu. 32 yıl sonra Taksim'e bir kesimin çıkması olumluysen, diğer taraftan Taksim'e çıkmak için güvenlik güçleriyle çatışan on binlerce işçi ve emekçi vardı barikatın diğer yanında. Bundandır ki hüznün ve sevinç bir anda yaşıyorlardı. Barikatları aşarak gelen kitleler sevinç ve sloganlarla karşılanıyordu. Uluslar arası delegasyon üyeleri de attıkları sloganlarla işçi ve emekçilere desteklerini sunmaktaydılar.

Delegasyon üyeleri Türk-İş mitinginde

Sendika konfederasyonlarının 1 Mayıs'ı İstanbul'da ortak kutlayamamasını delegasyon eleştirmesine rağmen, iki alanda

olmanın gerekliliği doğrultusunda, yürüyüşün yarısından sonra bir grup delegasyon üyeleri Türk-İş mitingine katılmak üzere Kadıköy'e gittiler.

Kadıköy'deki mitingde delegasyon adına iki arkadaş kitlelere hitaben yaptıkları konuşmada, sendikaların 1 Mayıs mitingini ortak yapamamaları eleştirilerek, gelecek yıl 1 Mayıs'ın birlikte kutlanmasının beklendiğinin mesajı verilmiştir. "Yaşasın enternasyonal dayanışma" sloganlarının haykırıldığı bu mitingde, işçi ve emekçilere önemli mesajlar verildi.

Saldırıların azdığı bir dönemde, binlerce kilometre birbirinden uzak olan binlerce işçi ve emekçinin yüreği Taksim'de buluştu, bu buluşma 32 yıl sürse de. Siyasal ve ekonomik sebeplerden dolayı, doğup büyüdüğü ülkeden uzakta Avrupa'da yaşayan Türkiyeli temsili olan ATİK bayrağı taksim'de dalgalanarak, işçi ve emekçi kardeşlerine selam durdu ve selam durmaya devam edecektir...

Bizi alın terimiz birleştirecek; DAYANIŞMA GÜNÜ DAYANIŞMA İLE KAZANILDI !

NGG Dortmund Türkiye'de 1 Mayısın ya-sallaşması ve sınırsız gösteri hakkı için ulusla-rarası bir kampanya sürdürdü. Bu kampanyayı yürütmekle görevlendirilen **Selahattin Yıldırım** ile kampanya hakkında yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

1 Mayıs'ta Türkiye'ye delegasyon gönder-me fikri nasıl doğdu?

1 Mayıs 2008'deki görüntüleri Ankara'da Tutuklu TÜMTİS'li sendikacıların serbest bira-kılması için gene uluslararası bir çalışma için-deyken izlemiştik. İşçilere ve Sendikalara 'oran-tılı Şiddet' vahşetini o dayanışma atmosferinde izledik. Başbakanlık nezdinde protesto ettik. Yani bir şeyler yapma fikri o yaman oluştu. Bu

"sendikal sorumluluğumuz ve sınıf bilincimiz bizleri buraya getirdi. Ama Yüreğimiz Taksim'dedir!"

kararı önce vicdanımızda verdik. Şiddet, polis copu ve haksızlığa karşı dayanışma bayrağını açmak vefa borcu idi.

Ocak ayında biri çıkıp "Türkiye'de 1 mayıs emek günü ilan edilip tatil olacak, ve taksim-de gösteri yapma olanağı çıkabilecek" de-seydi belki alaya alırdı. **Ama Hükümet ve Valiliğe karşı iyi organize edilmiş Türkiye ve Avrupa emek örgütlerinin ortak çalışması ve dayanışması olarak gelişecek bir çalışma de-ğişim sağlayabilirdi. Biz buna inanmıştık.** Bu nedenle Aralık ayında konfederasyon genel başkanlarına ve ilişki içinde olduğumuz sendi-kalara bu düşünce ve önerimizi bir mektupla açtık. Koordine içinde olursak ve herkes kendi platformundan katılır ve bir şeyler yaparsa ise başarılılabileceğine inancımızı ve uluslararası ilişkilerimizi kendilerine anlattık.

İranlı sendikacı Mansur Osanloya atfedilen bir kampanya. Sebebi ne?

İran Taşıma işçileri sendikası genel başka-nı Mansur Osanloo 2006 da 7 yıl kesinleşmiş cezaya çarptırıldı. İran emekçilerinin yürekli temsilcisi ve örnek sendikacısı tüm dünyada ve Türkiye'de sendikal özgürlüklerin ve örgütlenme mücadelesinin sembolü haline gelmeliydi. Mansur'a atfederek yeni dayanışmaları için-de taşıyan bir çalışma olarak geliştirmeyi dü-şündük. Mansour ile dayanışma çalışmamıza

derinlik ve anlam kazandırdı. Sınıf ve kardeşlik duyguları ile zarafet yükledi. **Zira Türkiye işçi hareketi nasıl Avrupa'ya bakıyor ise İran emekçileri de Türkiye'ye bakıyor diyebiliriz.** İran Emekçileri ve Taşıma İşçileri sendikası ile iyi ilişkilerimiz var. Geçen yıl Şeker ve Taşıma işçileri TÜMTİS'le dayanışma için Tahranda gösteri düzenlemişlerdi

Bu kampanya nasıl yaygınlaştı ve kimler destek sundu?

Ford, Thyssen ve VW den temsilciler, Ver-di, IGM ve IG-Bau sendikasıyla arkadaşlarla bu düşünceyi paylaştık. Münih'de Ver.di'nin düzenlediği geniş bir toplantının da konusu bu idi. Kampanyayı gelişen zaman ve süreçlere uygun şekillendirecek uluslararası "organising" planı hazırladık. İstanbul, Londra ve Brüksel'e giderek planladığımız çalışma hakkında gör-üşmeler yaptık sterile aldık. Fabrikalarda başlayacak, sendikal yapılara ve Milletvekillere ardından hem basın hem de uluslararası sendikal örgütlenmelere ve parlamentolara yansıtılacaktı. Ve Kampanya dünyanın tüm ül-kelerine iletilecekti. 10.000 imza da bu süreçte tamamlanacaktı. Maalesef topladığımız imza 7000 civarında kaldı.

Çağrı çok geniş. Bu nasıl ortaya çıktı? Türkiye'den kimler katıldı?

İlk çağrısı Kesk, Disk ve Türk-İş genel sekre-terleri, Hava-İş, Tümtis ve Birleşik Metal İş Genel başkanları, Maden-İş Genel sekreteri, NGG Dortmund ile Dünyanın 24 Ülkesinden Sendika ve Konfederasyon temsilcileri yaptılar. Federal ve Avrupa Parlamentosundan 50 ye yakın Mil-letvekili ile 300 işçi temsilcisi de destekledi.

1 Mayıs sorununun, Dünya emek örgütleri-nin gündemi haline gelmesinde, bu amaçla yapılan ve birbirinden bağımsız başlatılan ça-lışmaların hepsi rol oynadı. Birbirini karşılıklı etkileyip karşılıklı olanaklar yarattılar ve her biri ayrı güç kattı. Tek Gıda İş, NGG Genel Baş-kanı ve IUF'a, DİSK ITUC, IGM ve AP'ye mektup yazmıştı. ICEM başından beri demokratik hak ve özgürlüklerden yana açıklamalar yapıyor-du. DİSK, TÜMTİS ve Hava-İş'in girişimleri ve NGG'nin ilerleyen çalışmaları sonucu AP karar çıktı. Bu kararda önemli payı olan ITF 2 Nisan-da dünyanın 148 ülkesinin sendikalarına "Da-yanışma için ayağa kalkalım!" çağrısı yaptı. Ve böylece dünya çapında bir kampanyaya dönüştü. 1 Mayıs'a iki hafta kala Labourstart'da aynı kampanya İran ve Türkiye için açıldı.

Avrupa'daki sendikalarla birlikte çeşitli parti ve kitle örgütleri de kampanyada aktif yer aldı. Bunların etkisi nasıl oldu?

Pek çok sendika, parti ve kitle örgütleri ile görüştük. Tamamı kararlar alıp Ankara'ya mektup yazdılar. Pek çoğu zaten delegasyon da oluşturdular. Bunları yaparken buradaki sosyal hareketle birleşmeye çalıştık. Türkiyeli Göç-men kurumlarından YEK-KOM, KOMKAR, ÖDP, Tüday, Yol TV, AABF, GDF, ADA gibi kurumlar çağrıya imza attılar. Yol TV özel bir program yaptı. Esasında kampanyanın ortaya çıkardığı potansiyel ve sonuçları tamamen toparlayamadık denebilir. **Göçmen kurumlarından maalesef sadece ATIF kampanyaya sahiplendi ve delegasyona katılan tek Göçmen grubu oldu.**

Delegasyon hangi gruplardan oluşuyor-

du?

Sol Parti Milletvekili Hüseyin Aydın, Avru-pa Barış Meclisi ve IGM Sendikası Yürütme ku-rulu, Fransa CGT-Metalurji sendikası ile Filistin sendikalar birliği daha önce orada idi.

Bizler ise NGG ve GEW sendikaları Genel Merkezleri, ATTAC Almanya, Dünya Transport konfederasyonu- ITF, Avusturya Sendikalar Bir-liği ÖGB ve VIDA sendikası, ABD Taşıma işçileri Sendikası, Nazi Kurbanları Derneği VVN-BdA, DKP genel Merkezi, Sol Parti genel Merkez ve NRW Eyalet yönetimleri, Ver-di NRW Eyalet temsilcileri, ATIF Genel Merkez, IGM Frankfurt Şubesi, Ford ve Thyssen işyeri temsilcilikleri ve Dortmund Protestan Kilisesi temsilcileri ile birlikte 30 Nisan günü İstanbul'da buluştuk.

Delegasyonun Taksime çıkılmasında etkisi oldu mu sizce?

Nisan Ayı Boyunca Valilik, İşçileri bakanlığı ve kamuoyunda NGG kampanyası ve delega-syon önemli konu idi. Bu bakımdan kampan-yanın iki işlevi bizce kesin. Birincisi 1 Mayısın tanınması ve tatil ilan edilmesi lütf olma-dı. 1 Mayıs yıllardır bu mücadeleyi veren emek örgütleriyle birlikte sürdürdüğümüz bu ortak çalışma ile, yani dayanışma günü dayanışma ile kazanılmıştır. İkincisi ise, nispeten iyi dü-zenlenmiş bu kampanya hiç beklemedikleri bir anda Başbakanlık, Valilik, Çalışma bakanlığı ve İstanbul emniyeti için sürpriz oldu. **Moral üstünlüğü Ocak ayından itibaren Emek ör-gütlerine geçti. 'Taksimden kuş uçurtmayız' tehditlerine baş vura-dılar.** Demok-rasi, hukuk devleti ve temel haklar ko-nusunda uluslararası çalışmanın da etkisi oldu ve Demokrasi kazandı.

Siz delegasyon adına Kadıköy'deki Türk-İş mitingine de katılıp, konuşma yaptınız. Oradaki durum nasıldı?

25 Nisanda "da-yanışma görevimizi yaptık, birlik bekli-yoruz" diye bir açık-lama yaptık. DİSK ve Türk-İşe bağlı sendikalarla bu çağrıyı paylaştık. Siyaset 'piyasasında' şöyle bir yanlış yaklaşım var. 'DİSK Devrimcidir, Türk-İş ise devletin yan kuruluşu'. Bu sınıf bakış açısı değildir. Bu işe be-raber başlattığımız sendikalardan Hava- İş, Tek Gıda İş, TÜMTİS ile ilişkilerimiz olan Deri-İş, Petrol-İş, Tez Koop İş, Haber İş ve daha pek çok Sendika ve Şube Kadıköy'de idi.. ITF Sekreter-yası, Avusturya sendikalar Birliği ve VIDA sen-dikası de orda idi. Bizde NGG olarak Almanya GEW ve ABD Taşıma sendikası ve ATTAC yürüt-me kurulu üyelerinden birer kişilik katılım ile Taksimden Kadıköy'e geçtik. Bizim görevimiz dayanışma idi. Ancak her yerde isteklerimizi samimiyetle dile getirmeye çalışırız. Bunu orda da yaptık. Tek Gıda İş genel başkanı Mustafa Türkel ve Tümtis Genel başkanı Kenan Öztürke özellikle teşekkür ediyorum.

Türkiye açısından belki açıklanabilir ol-

masına rağmen, bizim sendika bayraklarımızla gittiğimiz **1 Mayıs'ta belli sendikaların taşıdığı milli bayraklar çok aşırı idi. Bu yabancı arka-daşların da dikkatini de çekti.** Ve "Bizi Ulusal Bayraklar değil, ortak mücadele ve alın terimiz birleştirir" diyerek eleştiri konusu yaptılar. Bir diğ-er eleştiri ise Dayanışmanın daha Zarafetli olabileceği idi. Özellikle Taksim de.

Delegasyonda yer alanlar Türkiye'deki iş-çilerin mücadelesinde etkilendiler mi sizce?

Evet. Bu etkilenme nedeniyle gelecek yıl da İstanbul'a gelme kararını yaptığımız de-ğerlendirme toplantısında aldık. Özellikle Taksime çıkışın tarihsel anlamı ve dayanışmanın bun-daki rolü arkadaşlarımızda coşku yarattı. Ama Türkiye sendikal hareketine, DİSK, Türk-İş ve KESK'in Birlik sağlayamayışlarını açık olarak eleştirdiler. Bu eleştiri yapılan toplantıda da hemen hepsi dile getirdi. Yapılan sonuç de-ğerlendirmede de en önemli nokta bu oldu zaten. Taksime çıkarken taşıdığımız pankartı toplu olarak ziyaret ettiğimiz ve Türk-İşe bağlı olan Tümtis'e bıraktık, "gelecek yıl birlikte ve taşı-mak istiyoruz" diyerek.

Bundan sonra delegasyonun birliği de-vam edecek mi? Devam edecekse nasıl ve hangi çalışma üzerinden?

Sınıf dayanışması dar yada ideolojik bir konu değildir. Farklı olanı anlama ve empa-ti, darda ve zorda olana karşılıksız yardım ve esasen de yüreğini açmadır. Global haksızlığa, eşitsizliğe ve sömürüye karşı durma ise tarih-

sel vefa yönüdür. Biz Türkiye'deki sendikaların, emekçilerin sorunları ve demokrasi mücadelesinin ihtiyaçları karşısında hep duyarlı bir sendika şubesi olduk. İstanbul'a bizimle bir-likte gelen sendika ve kurumlarla ilişkilerimiz de Almanya'daki ortak mücadele ve güvene dayanıyor. Ağustos ayında Dortmund'da bulu-şacağız.

Gazetemiz aracılığıyla ATİK kitesine ilet-mek istediğiniz mesaj var mı?

ATİK'le 1 Mayıs'a bir hafta kala ilişki ku-rabildik. Gösterdiğiniz duyarlılık ve içten des-tek için teşekkür ediyorum. ATIF Delegasyon üyeleri ile bir işçi paylaşması yaşadık. Keşke daha önce haberleşip, ara sokaklardan taksi-me çıkması engellenen emekçi grupları içeri-sinde de delegasyon ve gözlemci bulunduracak daha geniş bir çalışma yapabilseydik.

Batı'da Değişen Bir Şey Yok

Murat Çakır

Avrupa Parlamentosu seçimleri, imtiyazlıların, imtiyazlarının korunmasını istedikleri gerçeğini bir kez daha kanıtladı

7 Haziran 2009'da sona eren Avrupa Parlamentosu seçimleri, son derece düşük bir katılım oranıyla, AB elitlerinin emperyalist projeleri için aradıkları demokratik meşruiyetin daha da zorlaşacağını gösterdi. Genel olarak seçimlere katılım oranı yüzde 43 seviyesinde olsa da, özellikle işsizlik oranının yüksek olduğu yoksul bölgelerde bu oranın yüzde 20'lere kadar gerilemesi, Avrupa Parlamentosu'nun öncelikle kentli burjuva kesimler için bir anlam taşıdığına işaret ediyor. Küreselleşen kapitalizmin Avrupa'daki mağdurları, imtiyazlı bir coğrafyada yaşamakta olsalar da, AB projesinin elitlerin bir projesi olduğunun farkındalar.

Seçim sonuçlarını politik güçler açısından kabaca değerlendirdiğimizde şöyle bir tablo ile karşılaşırız: Muhafazakâr sağ partiler, AB'nin en güçlü politik formasyonu olma konularını koruyabildiler. Avrupa sosyaldemokrasi ve – sadece adları sosyalist olan – sosyalist partiler, 2000 Lizbon Zirvesi'nden bu yana sürdürdükleri merkeze ait olma politikalarının faturasını ağır bir bedelle ödediler ve Avrupa genelinde şimdiki kadarki en düşük oy oranına sahipler. AB'nin merkez ülkelerinde, özellikle Almanya ve Fransa'da kent burjuvazisinin geniş desteğini liberaller ile ekoliberal Yeşiller elde ederken, bilhassa çeper ülkelerinde ırkçı, faşizan, milliyetçi-şoven partiler umulmadık destek elde edebildiler. Küresel kapitalizmin içerisine düştüğü derin kriz döneminde güçlenmesi beklenen radikal sol, sosyalist ve komünist partiler ise Avrupa genelinde oy kaybettiler.

375 milyon seçmenin yarısından fazlasının seçmediği parlamentodaki resim ise şöyle: **Avrupa Halk Partisi Fraksiyonu** (muhafazakârlar): yüzde 35,7 yani 263 sandalye; **Avrupa Parlamentosu Sosyal-demokrat Fraksiyonu**: yüzde 22,1 yani 163 sandalye; **Avrupa için Liberaller ve Demokratlar Birliği Fraksiyonu**: yüzde 10,9 yani 80 sandalye; **Yeşiller Fraksiyonu/Özgür Avrupa Birlik**: yüzde 7,1 yani 52 sandalye; **Uluslar Avrupası Birliği Fraksiyonu**: yüzde 4,8 yani 35 sandalye; **Birleşmiş Avrupa Solları Konfederatif Fraksiyonu/Kuzeyin Yeşil Solu**: yüzde 4,5 yani 33 sandalye; **Bağımsızlık Fraksiyonu/Demokrasi**: yüzde 2,6 yani 19 sandalye ve Britanya muhafazakârları veya İtalyan Demokratik Partisi gibi herhangi bir fraksiyona ait olmayanlar yüzde 12,4 yani 91 sandalye.

Aşırı sağ yükselişte

AB projesinin yoksul veya yoksulluğa düşme tehditi altında olan kesimler üzerinde yarattığı olumsuz etki, AB'nin bir çok üye ülkesinde aşırı sağa giden oya dönüşüyor. Örnek vermek gerekirse:

Macaristan: »Asıl sağcılar« olarak tercüme edilebilecek **Jobbik Partisi**, paramiliter yapılanmalarıyla ülkeyi »çingene kriminalitesinden« ve »yahudi boyunduruğundan« kurtarma (!) vaadiyle üç milletvekili çıkardı.

Romanya: Romanlara, hemcinselle-re ve Macarlara karşı düşmanlık yapan ve »Büyük Romanya« hayali kuran **Romania Mare** üç milletvekili ile Avrupa Parlamentosu'nda.

Bulgaristan: Yahudileri »veba taşıyıcısı, tehlikeli ırk« olarak nitelendiren ve Romanlar ile hemcinselleri çalışma kamplarında toplamak isteyen **Ataka Partisi** iki milletvekili.

Avusturya: Bir trafik kazasında ölen ünlü sağ popülist Jörg Haider'in partisi olan **FPÖ-Avusturya Özgürlükçü Partisi** oy oranını ikiye katlayarak, yüzde 13 ile iki milletvekili çıkardı.

Danimarka: Ülkeyi »kriminal yabancılardan korumak için« sınır kontrollerini yeniden uygulamaya sokmak isteyen **Danimarka Halk Partisi** oy oranını ikiye katladı. AP'na iki milletvekili gönderiyor.

Britanya: Militan neonazi grupları ile sıkı ilişkiler içerisinde olan ve aşırı sağcı terör grubu Combat 18'i desteklediği iddia edilen **Britanya Ulusal Partisi** ilk kez iki milletvekiliyle temsil edilecek.

Fransa: Aşırı sağ arasında tek oy kaybeden parti Jean-Marie Le Pen'in **Ulusal Cephe'si**. Yüzde 6,4 ile eskiden yedi olan sandalye sayısı üçe düştü. Gözlemciler bunda Sarkozy'nin popülerliğinin rol oynadığını belirtiyorlar.

Hollanda: İslam düşmanlığı ile tanınan Geert Wilders'in **Özgürlük Partisi** seçimlerde yabancı düşmanlığını ve İslam karşıtlığını kullanarak, Hollanda'nın ikinci güçlü partisi haline geldi. AP'na dört milletvekili gönderiyor.

Belçika: Aşırı sağcı ve yabancı düşmanı **Flaman Çıkarları** partisi iki milletvekili çıkardı.

Finlandiya: Finlandiya'daki bütün partiler oy kaybederken, ırkçı **Gerçek Finler** partisi, yüzde 0,5 de olsa, oyunu artırmayı başaran tek parti. Bir milletvekili çıkardı.

Yunanistan: Bir kaç aşırı sağcı partinin birleşerek oluşturduğu **Ari Ortodoks Tüm Hareketi** yüzde 7,2 ile iki milletvekili çıkardı.

AB'nin merkez ülkelerinde aşırı sağcı ve neofaşist partilerin izafen başarısız olmalarının ardında, AB karşıtı duyguların olan seçmenlerin sandığa gitmemelerinin yattığını söylemek doğru olur. Bununla birlikte, özellikle Almanya ve Fransa'da bir tarafta muhafazakâr kesimlerin aşırı sağın hareket alanını daraltmasının, diğer tarafta da sosyal-demokrasi ve Yeşiller'in solundaki politik formasyonların, aşırı sağcıların yöneldiği kesimler üzerinde etkide bulunmasının bu başarısızlığa neden olduğu da söylenebilir.

Kriz, Avrupa Solu'na yaramadı

Daha önce 41 sandalyeye sahip olan Avrupa Solu, bundan itibaren 33 sandalye ile AB elitlerine karşı parlamenter mücadele verecek. Genel bir bakışla Avrupa Solu'nun zayıfladığı söylenebilir de, ülkeler bazında elde edilen seçim sonuçları çok farklı.

Örneğin Kıbrıs'taki **Emekçi Halkın İlerleme Partisi AKEL** yüzde 34,9 oy oranıyla iki milletvekili çıkarabildi. Çek Cumhuriyeti'ndeki üçüncü güçlü parti olan **Böhmen ve Maehren Komünist Partisi** yüzde 14,5 ile dört milletvekili gönderebiliyor. Portekiz'de ise iki sol ittifakın başarılı olduğu söylenebilir: **Yeşiller** ile **Portekiz Komünist Partisi**'nin ittifakı yüzde 10,64 ile iki milletvekili çıkartırken, **Sol Blok** yüzde 10,67 ile üç milletvekili çıkarabildi. Yunanistan'da **KKE-Komünist Partisi** yüzde 7,85 ile iki milletvekili ve sol birlik **SYRIZA** yüzde 4,55 ile bir milletvekili çıkarabildi. İspanya'da **Birleşik Sol** yüzde 3,73 ile iki, İsveç'teki **Sol Parti** bir milletvekili çıkardılar. İrlanda'daki **Sinn Fein** yüzde 11,24 ile bir milletvekiline sahip oldu. Fransa'daki **Sol Cephe** yüzde 6,3 üç ile dört sandalye kazanırken, yüzde 7,5 oy alabilen Almanya **DİE LİNKE** partisi sekiz sandalye kazandı. Buna karşın İtalya'daki sol partiler, **Rifondazione comunista italiani** (yüzde 3,2) ve **Sinistra e liberta** (% 2,9) yüzde dört barajını geçemediler. Aynı şekilde Luxemburg'daki **Komünist Partisi** (% 1,44) ve **Sol Partisi** (% 3,23) için de geçerli.

Solun istediği başarıyı elde edememesi açısından Almanya semptomatik bir örnek. Alman sosyaldemokrasisinin 1949'dan bu yana yapılan seçimlerde böylesine düşük oy (yüzde 20,8) almamasına rağmen **DİE LİNKE** bundan faydalanamadı. Bununla birlikte küresel krizin de etkisiyle Almanya toplumunda AB'ne karşı olan hava da sol tarafından kullanılamadı. Öncelikle **DİE LİNKE** örneğinde Avrupa Solu'nun, Avrupa toplumları tarafından demokratik meşruiyeti sorgulanan, kamusal mülkiyetin özel mülkiyete

devredilmesinin, kamu bütçelerinin zora düşmesinin, ücretler ve çalışma koşulları üzerindeki baskıların artmasının ve sosyal kazanımların birer birer yok edilmesinin ana sorumlusu olarak görülen Avrupa Birliği'ne sahip çıkar bir tavır içerisine girmesi, oy kaybetmesinin ana nedenlerinden birisidir denilebilir.

Seçmenler, asıl kararların başka merkezlerde alındığı biliyorlar ve yaptırım gücü olmayan bir parlamentoyu yaşadıkları güncel sorunları çözebilecek bir güç gibi yansıtan sola güven duymadıklarını gösterdiler. Her ne kadar Almanya'da sol geçen seçimlere nazaran oyunu yüzde 1,4 artırmış olsa da, 2005 genel seçimlerine göre yüzde 1,2 ve Nisan ayındaki tahminlere göre yüzde 5 civarında oy kaybetmiş sayılmalıdır.

Solun, »Tekellerin Avrupa'sını« daha demokratik, daha sosyal, daha barışçıl ve daha eşitlikçi bir Avrupa haline dönüştürme vaadi kabul görmemektedir. Başta Almanya ve Fransa toplumları olmak üzere, Avrupa toplumları bir dünya gücü haline dönüşmüş olan ve ABD ile birlikte dünyanın zenginliklerini paylaşmaya hazırlanan AB'nin zenginliğini daha geniş dağıtmasını beklemektedirler. Sorun, dünyanın diğer bölgelerindeki yoksulluğun ve sömürünün aşılması olarak değil, imtiyazlı coğrafyadaki imtiyazlıların korunması olarak görülmektedir. Bu nedenle imtiyazlı korumaya yönelik politika yapan muhafazakârlar ile çeper AB üyesi ülkelerde emperyalist politikalara karşıtlığın bir sembolü haline gelmiş olan AB karşıtlığını yabancı düşmanı, ırkçı ve islam karşıtı söyleme dönüştüren aşırı sağcılar oy kazanabilmektedirler.

Avrupa Solu »Avrupalı« olmaktan vazgeçmediği, yani imtiyazlıların imtiyazlılar lehine korunmasını değil, küresel barış ve adalet için imtiyazlılardan gönüllü feragat edilmesi temelinde küresel sol politikalar geliştiremediği sürece, neoliberal ve militarist bir AB'ne karşı AB içerisinden kuşkusuz var olan karşıtlık ve direnç gücü, refah şovenizmine ve ırkçı, yabancı düşmanı, neofaşist »fare avcılına« oy desteğine dönüşecektir. Böylesi bir gelişmeden faydalananlar ise, emperyalist bir AB imparatorluğu oluşturmak isteyen egemen güçler olacaktır. Kısacası Avrupa Solu »neyin ne olduğunu« söyleyemediği ve »insanın esirleştirilen, hor görülen, korkutulan bir varlık olmasına neden olan koşulları alaşağı etmek« için gereken basireti gösteremediği sürece, »Batı cephesinde değişen bir şey« olmayacaktır. Avrupa Parlamentosu seçimleri bu gerçeğin altını bir kez daha çizmiştir.

Almanya Çapında Öğrenciler Eğitim Grevine Çıktı

Ülke çapında aylardır hazırlıkları yapılan daha demokratik ve iyileştirilmiş eğitim için Eğitim Grevi önceki gün doruk noktasına ulaştı. 15-19 Haziran haftasını Almanya çapında grev ve eylem haftası ilan eden öğrenciler, 17 Haziran'da dersleri boykot ederek sokaklara çıktı. Ülke genelinde 270.000 üzerinde katılımın olduğu boykot günü bankalar, eyalet meclisleri ve sınıflara ufak baskınlar düzenlenerek kamuoyunun dikkatini gittikçe kötüleşen eğitim sistemsine çekmeye çalıştılar. Eylem haftasının parolası ise 'Bankalara Değil, Eğitime Yatırım Yapılsın' idi.

Üç kategorili lise sisteminin kaldırılması ve eğitimde fırsat eşitliğinin sağlanması, daha az sayıda öğrencilerin olduğu sınıflar, nitelikli öğretmen sıkıntılarının giderilmesi, okul yönetimlerinde demokrasinin ve öğrencilerin katılımı haklarının işletilmesi, lise okul süresinin kısaltılması yoluyla uygulanan ders öğrenim stresine son verilmesi, özel ve elit okul projelerine son verilmesi ve kamu okullarının devlet tarafından yeterli kaynak aktarılması, gibi taleplerle sokaklara çıkan öğrenci ve gençlik örgütleri eylemlerin devam edeceğini vurguladılar.

DARMSTADT

Aylardır tüm ülke çapında hazırlanan „Eğitim Grevi 2009“ 17 Haziran'da 110 Şehir ve 270.000 katılımcı ile gerçekleşmiştir. Carsamba günü saat 11:00'de Darmstadt Carolinenplatz'da toplanan öğrenciler, ASTA ve Schülerratin yaptığı açıklamalardan sonra yürüme başladı. Darmstadt ASTA tarafından yapılan açıklamaya göre, yürüyüşe katılımın 2000 civarında olduğu tahmin ediliyor.

Bu yürüyüşe YDG Ober-Ramstadt olarak, çıkardığımız iki cesit bildiri ve

ATIK/YDG - ILPS bayraklarımız ile katıldık. Bu Eylemin YDG Ober-Ramstadt için büyük bir önemi vardı, çünkü daha öncesinde YDG olarak bizlerde hazırlık toplantılarına katılmış ve yürüyüşe katılacak olan potansiyeli az çok tahmin edebiliyorduk. YDG olarak Bildirilerimiz çok ilgi gördü, çünkü o günkü eylemde sadece YDG ve Darmstadt ASTA tarafından bildiriler dağıtıldı. Göze carpan ayrı bir durum daha vardı, o da bu yürüyüşe Jusos ve YDG haricinde başka gençlik örgütlerinin katılmamasıydı. Bunun haricinde geçmiş senelerde olduğu gibi, „öğrenci harclarına“ karşı yürüyen lise ve üniversite gençliği, carsamba günü yoktu. Bu yürüyüşe ne Veliler nede Üniversite öğrencileri (ASTA üyeleri haric) destek verdi. Bizler bunu eksiklik olarak değerlendiriyoruz. Bu tabiki doğal olarak yürüyüş güzergahında etkilemiştir. Kortejler oluşturulmadı, öğrenciler günlük şekilde yürüdüler ve sloganlar çok güçlü bir şekilde atıldı.

Genel olarak, YDG-Ober-Ramstadt açısından herşeye rağmen iyi bir tecrübe olduğuna inanıyoruz. Gerek "hazırlık komisyonun" toplantılarına katılmakla gereksede bildirimlerimizle öğrencileri tartışmaya yönlendirmek ile bu yürüyüşü başarılı olarak değerlendiriyoruz.

DUISBURG

Sabah saat 7.30'da 5 gruba ayrılan „Duisburger Schüler Bündnis“ Duisburg Öğrenciler Birliği üyeleri Marxloh, Kuzey, Merkez olmak üzere çeşitli okulların önünde toplandık. Bildiri ve dövizlerle henüz okulların önünde yeni biriken Öğrencileri almak üzere Propaganda yapmaya başladık.

Rektörlerin tehditlerinden dolayı tepkisiz kalan veya olumsuz tepki veren Öğrencileri toplamakta güçlük geçtik ve daha sonra yürüyüş alanı olan Hamborn'a vardık. Burada biraz bekledikten sonra her bölgeden öğrencilerle birlikte gruplar alana geldiler ve saat 9.30'da 400 kişilik kitleyle yürüyüşe başlatıldı.

Yürüyüş güzergahı üzerinde bulunan ilk

okulun önüne geldimizde dinamik ve radikal kitle „Disari cikin!“, „Herkes parasiz eğitim hakkı“ sloganları atmaya başladı. Bu okuldaki öğrencilerin dikkatini çekti, fakat öğretmenler tarafından kapılar kilitlendiği için disari çıkamadılar. Bunun üzerine kitle okulun içine girdi ve orada bulunan diğer öğrencileri de hem okul bahcesinden hem de sınıflardan disari çıkardılar bunun üzerine kitle daha yüksek ses ve coşkuyla yürümeye başladı.

Öğrencilerin dinamikliği ve birlikte hareket etmeleri gözden kaçmıyordu. Yürüyüş güzergahının üzerinde bulunan dört yol ağzına gelindiğinde öğrenciler hep birlikte burayı yaklaşık 15 dakika tarifiye kapadı ve yoldan geçen insanların dikkatini çekmeyi basardı. Burdan sonra yürüyüşün bitiş yeri olmasına rağmen öğrenciler yürümeye devam etti ve ara sokakta bulunan bir lise'ye daha girip buradaki öğrencileri almak üzere slogan atmaya başladılar. Bizi engellemeye çalışan Rektör, Öğretmen ve Polislere rağmen okula girmeyi basardık ve buradan bize katılan öğrencilerle birlikte yürüyüşe devam ettik.

Yine yürüyüş güzergahının üzerinde bir okula daha girildi ve burada kalma kararı alındı, fakat içerideyken Polis takviye için çevik kuvveti çağdıktan sonra içeride bulunan öğrenciler zorla disari çıkarıldı. Göz altı ve tutuklanmalar arka kapıdan çıkıldığı için atlatıldı.

Biz de YDG liler olarak bu eylemi organize edenlerdendik ve eyleme yön verebildik. Bu bizim için eğitici, iyi bir tecrübeydi, fakat eksik yanları da vardı.

Bunlardan birisi de kitlenin az ol-

masidir, bunun nedeni öğrenci velileri, Sendikalar, Meslek Eğitimi gören işçi gençlerin yürüyüşe dahil edilmemesidir, fakat bu tecrübe üzerine ileriye dönük çalışmalarımızı buna göre yapıp daha geniş bir kitleyi sokaklara dökmemize inanıyoruz !

ERFURT

17 Haziran 2009 Erfurt'da yapılan „Eğitim grevi“ eylemi Hauptbahnhof'da (tren istasyonu) saat 17:00'de başladı. Yaklaşık 500 kişi eyleme katıldı ve bizde YDG ve Yeni Kadın olarak yerlerimizi aldık. „Bildung ist keine Ware - YDG“, „Für eine selbstbestimmte demokratische Bildung - Yeni Kadın“ yazılı dövizlerimizi taşıdık. Pankartlarda „ohne Bildung werde ich Polizist!“, ein dummes Volk lässt sich leicht regieren!“ taşındı.

Yürüyüş boyunca Thüringen eyaletine ilişkin öğrenci eylemleri anonsları yapıldı. Jena'da Üniversite işga-

linin devam ettiğini bildirildi. Yürüyüşe katılan gençlik çok coşkuluydu. Hauptbahnhof'da başlayan yürüyüş CDU Merkezine geldiğinde kitle „Bildung weg, tasche leer, CDU danke sehr“ sloganını attı. İki buçuk saat süren yürüyüş yine Hauptbahnhof'da bitirildi.

STUTTGART

Aylardır tüm Almanya çapında örgütlenen eğitim grevi haftası Carsamba günü yine tüm Almanya çapında büyük yürüyüşler düzenlenerek Almanya eğitim sistemi protesto edildi. Stuttgart'ta bu yürüyüşe 20 bini aşkın kişi katılım gösterdi. Carsamba günü sabahın erken saatlerinde önceden planlanan gruplar olarak belirlenen okulların önlerine gidildi burda sesli ve

yazili greve çağrı yapıldı üniversitede, meslek liselerinde, Gymnasium'larda, Real- ve Hauptschule'lerde sınıflara girilip sınıflardan öğrenciler çıkarıldı. Gençlerin olumlu yönde tepkileri çok iyiydi. Birçok okulda ise müdürler tarafından disari çıkarılmak istenildi ve bir kaç yerde ise itisip kakışmalar yaşandı.

Bunlara rağmen Stuttgartın dört biryanından gelen öğrenciler sabah saat 9.30 civarlarında Lautenschlagerstr de toplanmaya başladılar. Burda yapılan konuşmalar ardından yürüyüş başlatıldı. Yürüyüşü güzergahının bir bölümünde yürüyüşe sendikada greve dahil oldu. Burda tek yönlü seritte yürüyen öğrenciler YDG li arkadaşların öncülüğünde karsi yön deki seridi de isgal etti. Biraz oturduktan sonra kosa-maya başlayan öğrenciler yine carsi merkezinin en islek yerinde dört yol ortasında oturarak burayı isgal etti. Burdada polisle kısa bir tartışma yaşandıktan sonra yürüyüş kolu burdan yürüyüşüne devam etti. Oldukca canlı gecen yürüyüş Scloßplatz meydanında mitinge döndü. Burdada birçok konuşmalar yapıldı. Göçmenler adına yapılan konuşmayı YDG'li ve DIDF'li birer arkadaş okudu. Yürüyüşe Yeni Kadın dan arkadaşlarda hazırladıkları dövizlerle katılarak destek verdi. Konuşmaların ardından miting bitirildi.

Yine aynı gün Stuttgart Üniversitesinde Senatörler oturumu yapılacaktı. Burda üniversitenin belli bölümlerinin kapatılma yaklaşık 20'yi aşkın profesörün çıkartılma kararı alınacaktı. Bunu protesto etmek üzere büyük mitingden ayrılan üniversiteli öğrenciler YDG ve iclerinde baska kurumlarla birlikte korsan yürüyüş yaparak üniversite bahcesine yürüdü. Burda toplanıldıktan sonra, senatörler oturumunun yapılacağı binanın önünde sloganlar atıldı. Rektör istifaya çağrıldı, sonra rektör aşağı inip megafonla bir konuşma yaptı. Yine boyalı sözlerle öğrencileri aldatmaya çalıştı fakat yuhlanarak içeri girdi. Ardından kapi önünde yapılan tartışmalar ardından yaklaşık 100 kişi sloganlar ve pankartlarımızla oturumu bastık. Burda yapılan Kısa tartışmalar ardından eylemimize son verdik.

KÖLN

Eğitim Grevi Eylem Haftası çerçevesinde 17.6.09 tarihinde Köln'de binlerce öğrenci, meslek eğitimi alan gençler ve üniversiteliler sokaklardaydı. Üç koldan başlayan yürüyüş şehrin merkezi yerlerinden olan Zulpicher Platz da birleşti. Yürüyüşe katılımın 8 bin civarında olduğu tahmin ediliyor.

YDG olarak bizler Üniversite kolumdan yerimizi aldık. YDG flamalarının yanında, taşıdığımız pankart ve T-Shirt lerimiz kitle tarafında beğeni kazandı. YDG'nin çıkarmış olduğu Eğitim ile ilgili bülten ve SOLUTION dergimizin son sayısını yaygın bir şekilde dağıttık. Yürüyüş başladığında eğitim ile ilgili çokkulu bir şekilde atığımız sloganlar çevremizdeki gençlerin bizlerle tanışmasını sağladı. Arkadaşlarımız televizyon ve gazetelere röportajlar vererek taleplerimizi dile getirdi. Yürüyüş kolları birleştikten sonra miting alanı olan Heumarkt'ta yolla çıkıldı. Bu esnada bir çok kez oturma eylemi yapıldı, tren rayları bloke edildi.

Okul İşgali;

Yürüyüş güzergâhı üzerinde bulunan bir okulun öğrencilerinin, öğretmenler ve okul yönetimi tarafından yürüyüşe katılmaları yasaklandığı haberinin öğrencilere ulaşması üzerine, öğrenciler okulun kapılarına doğru yönelmeye başladı. Okulun kapılarının önceden kilitlenmiş olması bile öğrencileri bu ısrarlarından vazgeçirmeye yetmedi. Kısa bir süre içinde kapıların kırılmasıyla yürüyüşe katılan öğrenciler okulun içine girmeye başladı ve adeta kilitli kapılar arkasında mahsur kalan öğrencilerinde yürüyüşe katılmaları sağlandı. Kısa süren bu işgalden sonra, yürüyüş miting alanına doğru devam etti.

Sonuç olarak canlı geçen protesto yürüyüşü olumlu sonuçlar verdi. Gençliğin eğitim hakkına sahip çıkma ısrarı kendini göstermekteydi.

FRANKFURT

Eğitim grevinin yankı bulduğu şehirlerden birisi de Frankfurt'tu. YDG'nin de içinde yer aldığı Frankfurter Jugendbündnis tarafından aylardır hazırlıkları yapılan Eğitim Grevi 4 koldan başladı. Sabah saatlerinde önceden belirlenen okullara gidip grev için propaganda çalışması yapıldı. Kuzey, Doğu ve Batı yönlerinden başlayan öğrenciler tarihi Opera meydanında Offenbach'dan gelen öğrencilerle birleştiler. Burada yapılan konuşmaların ardından Römer meydanına doğru yürüyüşe geçildi.

Taşınan birçok pankartın yanında YDG olarak taşıdığımız Almanca ve Türkçe yazılı 'Eğitim Meta Değildir! Eğitimin Özelleştirilmesini Durduralım!' dikkat çekti. YDG olarak Offenbach ve Frankfurt'un doğu yönünden yürüyüşe katılarak okullarda propaganda çalışmalarına katıldı. Meslek Yüksek Okul (Fachhochschule)'da da dersliklere giren öğrencilerin birçok okuldaki propagandaları başarılı oldu.

Frankfurt Goethe üniversitesi de saat 12:00de öğrencilere açık toplantı yaparak Eğitim grevine katılma kararı aldı. Kampusten başlayan yürüyüş yer yer polis ile ufak sürtüşeler yaşasada, Römer alanına gelmeyi başardı.

Eylem haftasına hazırlık sürecinde pek yanaşmayan Yeşiller gençliği ve SSR Frankfurt (okul temsilciler meclisi) son haftada ise tavırlarını değiştirerek greve katılmaları dikkat çekti. Yürüyüş güzergahında ki kreşlerin greve destek vermesi, öğrenciler tarafından alkış ve sloganlarla karşılandı.

Eylem haftasına birçok kurumun yanı sıra üniversite Asta'ları, ATİK Yeni Kadın, GEW, DGB, Yeşiller Gençliği de destek verdi. İki yıldır çalışmalarını yürüten Frankfurter Jugendbündnis YDG, SDAJ, Solid, Linke SDS, DIDF Gençliği, Revolution, SSR Offenbach ve Protest Frankfurt gençlik kurumlarından oluşuyor.

Bu Sistemin Eğitimi İyileştirme Çabası Yok

Yapılan eylem haftası büyük tartışmaları beraberinde getirdi. Özellikle lise eğitim politikası sorgulanan ka-

muoyunda, Bologna projesi de eleştirilerden nasibini alıyor. Bu projenin eğitim sistemini daha da kötüleştirdiği gittikçe artan bir kanı.

Alman CDU'lu Eğitim bakanı ise, artan protestolara göz yumamadı. Gazetecilere verdiği demeçte, tepeleri eskimiş buldu ve bu durumu tam anlayamadığını, özellikle Almanyanın Bologna projesinden geri adım atacağını idda etti. Ancak eğitim politikasında değişikliklere gedeceğini de vurguladı ve önümüzde ki günlerde bir tüm öğrenci kesiminin katılacağı bir konferans örgütleneceğini duyurdu. Bakan konuyu saptırma ve boşa çıkarma noktasında yoğun kafa yordduğu açık bir şekilde öne çıktı.

Sistem kendi ekonomik krizin faturasını emekçi ve işçilere yüklerken, gençlik alanında da bunu uygulamak niyetini ortaya serdi. Son yıllarda artan özel ve elit okullar bunun bir göstergesi. Devlet okullarına ihtiyacın çok çok altında göstermelik yardımlar yapılırken, bankalara akan vergiler öğrencileri sokaklara çıkmasına neden oldu. Eğitim sistemi sözkonusu olduğunda 'Kaynak yok!' masalını kamuya dillendiren devlet ve hükümet yetkilileri, Afganistan, Irak, Kosova ve Afrika'da harcanan milyarlarca avro vergilerin ise hesabını vermekten kaçınıyorlar.

Eğitimde fırsat eşitsizliğini en derinden hissedenenler ise göçmen gençliği. Getto okullarına sıkıştırılarak toplumdaki izole olması sağlanan göçmen gençliğinin geleceği böylece karatılıyor. Yıllardır bilinçli bir şekilde göçmen gençliğine uygulanan bu politika son süreçte tüm işçi ve emekçi çocuklarına uygulanmakta, zengin aile çocukları ise özel okullara yollanması için teşvik edilmektedir.

Ancak görünen o ki, kapitalizm yarattığı bu sorunlar yumağı ile cebelleşmekten kendisini kurtaramıyor. Daha şimdiden, dünya çapında ender görülen bir vaka, yani 11 yaşından 25 yaşına tüm öğrenciler sokaklara çıkmakta ve haklarını aramaktadır. Önümüzdeki günler öğrencilerin haklarını daha yüksek bir sesle haykıracakları günler olacak ve bu eylemlerin enternasyonal karakter kazanması da gecikmeyecek görünüyor.

HANGİ TARAFTASIN ?

'Örgütlü birimler, komiteler ve üyeler kazanmak uğruna; ezilen ve sömürülenlerden yana YDG saflarında taraf ol'

Dünyanın ekonomik krizle sallandığı ve hakim sistemin süreci atlata-

mak uğruna pervasızca saldırdığı bunun yanısıra geniş halk kitlelerinde, kapitalizme karşı güvensizliğini açıkta beyan ettiği, alternatif sistemlerin tartışıldığı önemli bir dönemdeyiz. Buna paralel, genç ve diğer toplumsal katmanların Kriz merkezli muhalifleştiği, sorunlar karşısında kitlelerin en ufak alternatif düşünceyi dahi takip ettiği bir süreçten geçmekteyiz. Böylesi süreçler, işsizlik, zamlar, hak gaspları, terörize edilen yaşam alan-

ları üretirken, Taraf Olmaya çağrı yapmanın en elverişli olduğu anlardır.

Örgütlenme Üzerine

Özel olarak gençliğin sorunlarının

toplumsal gelişmelere bağlı görülmesi ve çözümün bu olguya dayalı olarak ele alınması zorunludur. Gençliğin sorunları bu boyutuyla ele alınmadığı takdirde, gelişmeler salt yüzeysel olarak analiz edilecektir, ki sorunun özü yakalanmadığı gibi çözümün kendisi de çözümsüzlükten başka bir şey ifade etmeyecektir. Objektif gerçeklik toplumsal gelişmelerin kendisinden başka birşey değildir. Bu gerçekliğin doğru çözümlenmesi ancak üretim ilişkilerinin sağladığı emek ile sermaye çelişkisi ve yaşandığı boyutun ele alınmasıyla mümkün olabilecektir. Bir başka deyimle, kişilerin üretim içerisindeki yeri ve sınıf mücadelesi olgusu hesaba katılmadan, maddi yaşamın analiz edilmesi olanaksızdır. Somutlarsak, gençliğin yukarıda bazı örneklerle açtığımız, işsizlik sorunu, öğrenim vb. sorunları salt bu çerçevede ele alınmayacağı gibi, içinden geçtiğimiz süreçten bağımsız olarak görülemez. Bütün bu sorunlar Yeni Dünya Düzeni, küreselleşme vb. emperyalist politikaların yansımalarından ve emek ile sermaye çelişkisinin boyutundan ayrı ele alınamaz.

Lakin, değişim ve dönüşüm ve gelişen süreci lehine çevirmenin anahtarı bilinçli emek gücünün doğru bir tarzda harekete geçirilmesinde yatmaktadır. Analiz sonucu oluşturduğumuz idealler, adım adım pratikle bütünlük kazandığı oranda hayatın gerçekliği kendi lehimize dönüşümü sağlayabilecektir. Bu anlamıyla pratiğin önemi, bilgiyi/teoriyi soyutluk evresinden çıkarıp, somuta indirgemesinde ve uygulamasında yatmaktadır.

Unutulmamalıdır ki, sergilenmek istenen pratiğin, yaşanan problemleri çözme konusunda hayat hakkı bulması veya bir başka deyimle başarıyla sonuçlanması için bir bütünlüğe ihtiyaç vardır. Her ne kadar da, düzen tarafından yaşanan sorunların bireysel olduğu kanısı uyandırılmaya çalışılsa da, dünyada ezici çoğunluğun bu sorunları yaşadığı ortadadır. **Toplumsal sorunları çözmek için kolektif hareket etmekten, yani örgütlenmekten geçer.**

Örgütlülüğe dayanmayan düşünce ve politikalar, ne kadar doğru olursa olsunlar etki güçleri mutlaka zayıf olmaya mahkumdur.

Örgütlenme insanın düşünsel, ruhsal, güçsel ve eylemsel bütünlüğüdür. Düşünce ile insan unsurunun, bilinç ile emek gücünün, teori ile pratiğin birlikteliğidir. Doğa şartlarına karşı korunmak için, büyük hayvanları avlamak veya onlara karşı gelebilmek insanların giriştiği ilk kolektif eylem biçimidir. Hayvani dünyadan kurtulurken, insanlaşma yolunda, yaşamın nesnellüğünden öznelliğine doğru geçişte atılan ilk organizeli çabadır. Yani, daha önceleri dünyayı çözemediğinden kaynaklı, onun koşullarına tabi olan insan, örgütlenerek yaşamı kontrol etme ve değiştirme sanatını elde etmiştir.

Belirtilmelidir

ki, bu insanlaşma sürecinde, insanı hayvanlardan ayırıp kendi özünüyle buluşturan şeyin kendisi emektir. Emek; bilinçli, planlı ve tasarlanmış çabadır. Çaba ise ortak iradenin, kolektif gücün, birleşik düşünce ve eylemin ürünüdür. Demek ki örgütlülük, varolan düşünceyi eyleme dökmedeki temel güç olurken, üretim ilişkilerinin ahenliğini değiştirmede ve böylece daha önce bahsettiğimiz toplumsal sorunlara karşı köklü çözümü de teşkil etmektedir.

Örgütlenme toplumların, dolayısıyla insanların yaşam gereksesidir. Her toplumun, her ulusun, her sınıfın ve her insanın var olma, kendini koruma ve geliştirme kaynağıdır. Hiç bir toplum, ulus, sınıf veya insan örgütsüz yaşayamaz, kendini koruyup geliştiremez. İnsanın en az su, ekmek, hava kadar örgütlenmeye, yaşamını düzenlemeye, belli bir irade bütünselliğine ulaşmaya ihtiyacı vardır. Zaten örgütsüz veya kendini kolektif bir irade gücüne kavuşturmayan insan gerçek anlamda insan değildir. Zira insanı insan yapan örgütlü emek gücüdür. Örgütlenme ihtiyacının yok olması demek, insani değerlerin yitirilmesi, yozlaşma ve en son aşamada, filen olmasa bile

'yok olma' yani robotlaşma demektir.

Sınıflı toplumda yaşamın bir sonucu olarak, tüm düşüncelerimiz ve tüm hareketlerimiz belirli bir sınıfa hizmet etmektedir. Söylemlerimiz ve davranışlarımız ya ezen sınıfın ideolojisini temsil eder ya da ezilen sınıfın ideolojisini.

Bu bağlamda örgütlenme de sınıfsal bir kavram olarak ele alınmalıdır. Lakin, ezen sınıflar ezilenlerin başkaldırmamaları, sömürü düzeninin farkına varmamaları için örgütlenir

ve örgütler yaratırlar. Örnek vermek gerekirse, ezen sınıflar isyanları, başkaldırıları, protesto eylemlerini bastırmak amaçlı ordu ve polis teşkilatını örgütler ve onları kendi hedefleri doğrultusunda eğitirler. Ayrıca, okulları sorgulamayan, araştırmayan insan tipi yaratmak için örgütler ve yönetirler. Kendi kontrolleri altındaki medyada bilimden, sanattan ve araştırmalardan bahsetmek yerine mankenlerden, popstar'lardan ve futboldan bahsetmeyi tercih ederler. Halkın beynini bu konularda yönlendirmek, kendi düzenlerinin daha uzun yaşayabilmesi anlamına gelmektedir.

Diğer yönlü, ezilenler ise kendi örgütlenmelerini yaratmak zorundadır. Çünkü sosyal ve kültürel anlamdaki varolan ihtiyacın karşılanması doğal bir zaruriyettir. Halkın ilerici kültürüne yapılan bombardımanlara karşı halk kendi sanatını ve edebiyatını icra edebileceği, geliştirebileceği kültür evleri ve sanat okulları yaratmak zorundadır ve yaratıyor da. Bunun dışında, varolan toplumsal haksızlıklara karşı mücadele etmenin yolu da örgütlülüktendir. Derneklerde, halk evlerinde düzenin uygulamalarını bilince çıkartmak amaçlı, araştırma yapıp yaşanan

sorunların nedenselliğine inmek için ve de en önemlisi mücadele etmek için kolektif birliktelikler/komiteler oluşturulmaktadır.

Tabii ezilen sınıfın örgütlenme düzeyinin yeterli boyutlarda olmadığı açıktır. Eğer günümüzde halkın çoğunluğunun maruz kaldığı açlığı, sefaleti, sömürüyü, baskıyı, zulümü göz önünde bulundurursak bunu daha iyi anlayabiliriz. Demokrasi, insan hakları ve 'özgür insan' şiarları altında, özellikle Avrupa ülkelerinde, çoğunluğun istemediği veya hoşnut olmadığı uygulamalar, bir avuç kapitalist tarafından karara bağlanıp, yürürlüğe sokulmaktadır. Azınlığın çoğunluğun kararlarına uyması gerektiği olgusunu hiçbir zaman uygulamayan, işçi sınıfının emeğini gasp ederek yaşamını en lüks şekilde sürdüren, savaşlar açan, silah sanayisine milyarlarca doları harcayan burjuvaziye karşı örgütlenmenin yeterli düzeyde olduğunu söyleyebilir miyiz? Tabii ki söyleyemeyiz. Unutulmalıdır ki, **egemenler bu sistemi sürdürülebile gücünü halkın örgütsüzlüğünden , TARAF OLMALARINDAN almaktadırlar.**

Halkın örgütsüz kalması için elinde varolan bütün araçları kullanan, bireyselleştirmeye, yalnızlaştırmaya ve asimile etmeye çalışan, düşüncelerini başka gündemlerle meşgul eden veya sorunların çözülmesini olanaksız olarak gösteren yine egemenlerdir.

Bizler ise yaşanan haksızlıklara karşı toplumsal mücadelenin gereksinimini bilinince çıkartmakla yükümlüüz. Sorunların esaslı çözümünün sistemin değişmesiyle mümkün olabileceğini ve bunun içinde kolektifin yaratılması gerektiğini bir an olsun unutmamalıyız. Bilimle derinleşerek, kitleler içinde yaygınlaşarak, emekten aldığımız güç ile dünyayı değiştirme perspektifiyle harekete geçmeliyiz. **Yeni Demokratik Gençlik** olarak amacımız,

yaşadığımız Avrupa ülkelerinde uygulanmakta olan tüm anti-demokratik uygulamaları gerçek niteliği ve boyutuyla ortaya çıkarmak, devrimci bir tutum içerisinde demokratik mücadeleyi sürdürmektir. Yaşamı örgütleyebilen ve değiştirebilen örgütlülükler yaratmada azimli olmayız. **Az sesliliğin çok sesliliğe bürünmesini sağlamanın adıdır örgütlülük. Bir elin beş parmağının dağınıklığını güce dönüştüren yumruktur örgütlülük.**

Örgütlü Yaşam

Her birey, toplumsal yaşam içerisinde üretim araçları karşısında ki duruşu, onunla olan ilişkileri ve bu ilişkiler karşısında ki konumuna göre bir sınıfı temsil eder, bu sınıfın yaşam biçimini ve kültürünü oluşturur ve taşır. Dolayısıyla da her bireyin yaşam tarzı ve pratiği bir sınıfa tekabül etmektedir. Ve doğal olarak da her birey toplumsal yaşam içerisinde bir sınıfsal öz'e sahiptir. Sosyoloji ve sosyal psikoloji kuramlarında gençlik genellikle dinamizm, değişim ve yenilenme kavramlarıyla birlikte anılır. Bu yüzden, "gençliği kazananlar geleceği kazanırlar" sözü hemen her kesimce genel kabul görür. Bundan dolayı da her sınıf gençliğe özel önem gösterir, onlara dair bir dizi politika oluşturur ve devreye sokar. Bu politikalar gencin çeşitli sosyal sınıf ve katmanlar içindeki safını belirlemesine hizmet eder.

Sınıflar ve Üretim İlişkileri Karşısında ki Yerleri:

Gündelik yaşamı üreten ve aynı zamanda da bu üretim araçlarının mülkiyetinden de yoksun bırakılan işçi sınıfıdır. Bu yüzden de yaşayabilmek için işgücünü satmak ve doğrudan doğruya üretim araçlarını elinde tutan bir avuç azınlık (kapitalistlere) için artı değer, sermaye üretmek zorunda olan modern ücretli işçilerden oluşan sosyal bir sınıf olan işçi sınıfı, toplumun geçim araçlarını herhangi bir sermayeden elde edilen kârdan değil, tamamıyla ve yalnızca kendi emeğinin satışından sağlayan; sevinci ve üzüntüsüyle, yaşaması ve ölmesiyle, paylaşımları ve dostluğuyla kısacası tüm varlığıyla emek veren ve üreten bir sınıftır.

Aylak, asalak ve sömürücü bir sınıf olan burjuvazi, üretim araçları karşısında ki duruşu ve onunla ilişkileri bakımından tam bir asalak sınıftır. Burjuvazi kendi iktidarının getirdiği çürümüşlükleri bir bütün olarak toplumun her katmanına ve kitlelere ve esasta da gençliğe dayatıyor. Buda, yaşam biçiminde bencillik, toplumsal sorunlarda duyarsızlık, yardımlaşma ve dayanışma duygusundan yoksunluk vb. olguları besleyip büyütüyor.

Tüm bunların etkili olması da insanda yarattığı yabancılaşmanın bazı görünüşleri halini alıyor. Hiç şüphe yok ki, toplumun en ileri ve dinamik güçleri olan devrimciler de kimi durumlarda bu çürümüşlükten etkilenebilirler. Burada temel nokta olarak ele aldığımız şey, kapitalist sistemden kaynaklı yaşanan bu yabancılaşmaya ve çürümeye karşı örgütlü bir karşı koyuşun olup olmadığıdır. İşte tamda bu noktada Örgütlü yaşamın önemi ve rolü ortaya çıkar.

Örgütlü yaşam, Örgütlenmiş yaşam ve Özgür İnsan!

İhtiyaçların ve gereksinimlerin zorunlu bir sonucu olan örgütlenme ve Örgüt, aynı zamanda da insanın işbirliği gereksiniminden doğar. İnsanın tek başına başaramayacağı işleri başarmak için birden fazla insanın güç ve eylemlerinden yararlanmaya, onları kendi gücüne katmaya çalışılır. Örgütte kan veren, ona can veren insandır. Nasıl ki damarlar insan vücudunu bir ağ gibi örmüşse ve yaşamı sağlayan o kırmızı sıvının dolaşımını sağlıyorsa, insan da örgütü bir ağ gibi sarmıştır. Damarlardan biri ya da birileri işlevini göremediğinde vücutta kanın dolaşımında arızalar ve aksamalar ortaya çıkabilirse, örgütteki insandan kaynaklanan eksiklikler örgütlerin amaçlarına ulaşmasında engelleyici bir durum yaratabilir. **"Örgüt, belirlenmiş amaçları gerçekleştirmek için iki yada daha fazla insanın bir araya gelmesi, yapılacak işlerin tanımlanıp, bu tanımlamalara uygun birimlerin oluşturulması , işle ilgili olarak bir araya gelenler arasında etkili bir iletişim sisteminin kurulması, iş görme biçimlerine ilişkin ilkelerin belirlenmesi sonucu oluşan yapılara"**¹ verilen addir.

Devrimci yaşamın örgütlenmesi YDG gibi bir anti-emperyalist gençlik örgütlenmesinde son derece önemlidir. Bizler için devrimcilik, bir yaşam biçimidir. O halde bu yaşam biçimini kendi kişiliğimizde, düşüncemizde ve sosyal pratiğimizde hakim hale getirmek, içselleştirmek zorundayız. Tüm yaşamları boyunca çalışmak zorunda kalan bizler, üretim içerisinde kaldığımız süre boyunca paylaşımı, kolektif çalışmayı, işbölümünü ve disiplini yaşayarak kavrarız ve kendi yaşam tarzımız haline getiririz. YDG aktivistlerinin bütünü ise bu basit gerçeklerden harekete geçmeli ve kendi yaşamları içindeki zaafılara karşı acımasızca mücadeleye etmesi gerekmektedir. Bu zaafıların kimilerini sıralayacak olursak, disiplinsiz yaşama, plansız çalışma, pay-

laşımında ve özgüvende yetersiz kalma vb. Oysa, güne örgütlü başlamanın ilk adımı sabah erken kalkmaktır. Tüm haftayı ve her günü çok iyi bir şekilde programlamak, programımızda aksak-

lıklara neden olabilecek şeyleri önceden tespit etmek örgütümüz YDG'ye karşı olan sorumluluklarımızdan biri olarak algılanmak durumundadır. Yine kaldığımız yerin, evimizin düzenli ve temiz olması, iş, ev, örgüt vb alanda ki her işimizin kolektif bir anlayışla ele alınıp örgütlenmesi, devrimci yaşam ve faaliyetin olmazsa olmaz yanlarından biridir. Evimizin derli toplu olmasından tutalımda yaşam tarzımızın düzenlenmesine kadar birçok konuda disiplin altına girmek, kendimizi yeniden üretmenin ve devrimciyleştirmenin ilk adımıdır. Bu şekilleniş aynı zamanda yaşamımızla örnek alınabilecek bir kişilik olabilmemizin, üreten ve ürettikçe de yaşamı büyüten sınıfın ve halk gençliğinin kültürüne yabancı düşmemek bize örgütlü yaşamımızda ve mücadelede çok ciddi avantajlar sağlayacaktır.

Güzel şeyleri ifade etmek ve onu sosyal pratikten kopuk bir şekilde ele alarak düşünmek tek başına bir şey ifade etmez. Düş ile pratik arasında ki açının mesafeden dolayı inandırıcı yönünü de yitirir. Aksine, söylemlerimiz ve sosyal pratiğimiz arasında ki uzaklık ne kadar yakın olursa, halk gençliğine de o kadar güven verebilir ve desteklerini alabiliriz. Keza, anti-emperyalist bir gençlik örgütü olarak, binlerce milyonlarca gençliğin politik, teorik ve örgütsel önderliğini yapabilecek bir YDG örgütlülüğünü yaratmak, tek başına teorik yaklaşımlarımızla değil, bu yaklaşımların göstergesi olan ve pratikteki iz düşümü olan ahlakımız, devrimci yaşam biçimimiz, disiplinli ve programlı çalışmamızla mümkün olacaktır.

Üyelerinin politikleşmesinde gelişim sağlayamayan bir gençlik örgütünün, doğal olarak örgütlenmesinde, nicel ve nitel gelişmesinde de mesafe alınmayacağı bir gerçektir. Bu anlamıyla da YDG ailesinin her üyesi politikleşme yönünde ki adımlarını hızlı,seri, güçlü ve sık atmak durumundadır. YDG kolektifi, bu kolektifin

1 Çağdaş İnsan ve Örgütlü Yaşam. Doç. Dr. Coşkun Bayrak. Syf:95.

üyelerinin başta olmak üzere, dışımızda ki yerli ve göçmen gençliği anti-emperyalist gençlik mücadelesinde ki pasif ve etkisiz konumunu kırıp, onlara

“Örgütler insanlar için vardır, insanlar örgütler için değil!”

önderlik etme ve bu mücadelenin öz-neleri haline getirme sorumluluğuyla karşı karşıyadır.

Yine YDG kolektifi, düşünsel ve eylemsel bazda, inanç ve fikirlerini bir arada yoğunlaştırabilen ve bu doğrultuda yaşamını örgütleyip anti-emperyalist gençlik hareketi içerisine girerek mücadele edebilecek, karanlıkta tek başına kalsa dahi yönünü bulabilecek ve her koşul altında gelişmeleri değerlendiren yorumlayabilecek, analitik düşünme, problemleri/sorunları çözme yeteneklerinin geliştirilmesi için sistematik bir çaba harcayan bir gençlik ve bu gençliğin politik, siyasi ve örgütsel yetkinliğini sağlamış daha güçlü bir YDG örgütü yaratma sorumluluğuna sahiptir. Tüm bunlar için YDG kolektifinin bir bütünü esasın önünü açarak ve önünü görerek hareket etmelidir!

“Değişmeyen tek şey değişimin ta kendisidir!” diyalektik gerçekliğine bağlı kalarak, her şeyin değişim halinde olduğunu biliyoruz. Öyle ki değişim-dönüşüm doğanın olağan ve değişmez bir yasasıdır. Ama, bu değişim salt gelişme yönlü değildir, iyinin kötüye, güzelin çirkine, yeninin eskieye değişip dönüşebileceği gerçeği bir an olsun akıllardan çık(arıl)mamalıdır. Bizler değişim ve dönüşümün o karşı koyulmaz gücü karşısında bu değişimi başta insanların, sonra uluslar arası anti-emperyalist mücadelenin, ondan sonra da örgütümüz YDG'nin çıkarlarına uygun bir şekilde ele alarak sağlamaya çalışmak durumundayız.

Sonuç olarak; YDG'li gençler, Örgütü YDG'nin yarattığı kendi büyük birikimlerinden ve tabii ki tüm dünyada devrimcilerin ellerinde silah olan değerlerden öğrenecekler; ve yine YDG'liler, ısrarlı ve uzun soluklu bir anti-emperyalist mücadele için, kendi yaşamlarını sürekli yıkıp yeniden kuracaklardır!

Hangi Taraftasın?

Zayıf ve güçlü'nün çatışmasında, taraflardan birine destek sunulması sonu belirleyen önemli bir etkidir. Tarafı olduğumuz güçlü ise, beklenen sonuç erken elde edilir. Zayıfsa, durumun tersi yönde sonuçlanması olasılığı artar.

Kapitalizmde, 'zayıf' olan halk kitleleridir. Ezici çoğunluğunun 'rahat bir yaşam' için çalışarak temel gereksinimlerini elde etmek isteyenler yani... Ne yazık ki, bunu yaparken, her daim sorunlarla karşılaşmaktalar. Düzenli asgari bir gelir, hayat boyu bir güvenin zemini vermemekte, her an bir şeylerin ters gideceği olasılığı, onu

daha fazla üretmeye baskılamakta.. Böylece iş, araç olmaktan çıkarak bir bulanıklığa yol açmakta. Öyleki, günlük yaşamın büyük kısmını işte geçirip, sevdikleriyle paylaşımı, akşam bir kaç saat ve hafta sonuna mahkum etmek zorunda bırakılmaktalar. Temel bir hak olan, iyi bir yaşam hakkı, gasp edilerek, yaşam-para-iş girdabında çürütülmektedir

Kapitalizmin doğasından kaynaklanan bu durum, bizlerce ezen ve ezilen taraflarlar olarak tanımlanmakta..Ezilenler, yani işçi sınıfı ve geniş halk kitleleri ve Ezen, sermaye sahibi holdingler, medya baronları, bankaların başını çektiği, brujuvazi...

Ezen ve ezilen çatışmasında, güçlü bir örgütlü duruş olmaksızın süreci ezilenden yana çevirmek olanaksızdır. O yüzden, her an büyümek, genç kitleleri bu sürece destek sunmak üzere örgütlenmeye ikna etmekle karşı karşıyayız. Böylece örgütlenerek güç ve güç olarak da değiştirebilen olabiliriz.

Her birimizin çevremizde çok sayıda ilişkide olduğumuz insanlar olmasına rağmen bu ilişkileri örgütlemeye zayıflıklar görülebiliyor. Kimi zaman en yakınımızdakileri örgütlemek, şehirler ötesi bir faaliyette tanıştığımız birini örgütlemekten daha zormuş gibi sahate bir kavrayış yaratabiliyor. Halbuki, bireysel yaşamımızda bolca yan yana geldiğimiz, kurumumuzu tanıyan bir potansiyeli örgütlemek daha gerçekçi olsa gerek.

Bu tarz ilişkilerde kırmaya korktuğumuz statükolar, bizi bu girişimleri ertelemeye itebilmektedir. Çünkü bu katmanla kurulan ilişkiler devrimci bir zeminde gelişmemiştir. Ailevi dostluk-akraba gibi ilişkilere dayalı bir durumun bozulması, bizim yaklaşım ve devrimci duruşumuzun da sorgulanmasını getirmektedir. Dolayısıyla çevremizdekilerin örgütlenmesi, bizlerin

bireysel yaşamdaki devrimci duruşumuzla da bağlantılıdır.

Günlük yaşamımızda ilişkide olduğumuz gençlere karşı nasıl bir kimlik yansıttığımız önemlidir. Devrimci faaliyetimizi onlarla ne denli tartışma becerisi gösteriyoruz? Ya da 'yoldaşlarımız ve diğerleri' diye bir kavrayışımızı var? Eğer öyle ise, bu sonucu yaratan sebeplerde bize düşen pay nedir?

'Hangi taraftasın?' kampanyası, bu yanıyla örgütlü gücümüze ve yanı başımızda örgütsüz duran gençlere dönük bir örgütlenme kampanyasıdır. Bir yandan, tarafımızı belirlememize rağmen yapamadıklarımıza yoğunlaşırken, diğer yandan çevre çeperimizde bize yakın duran gençleri kurumumuza katma sürecidir. Bunu yaparken, işe Hangi tarafta olduğumuzu sorgulayarak başlamak ise doğru olanıdır.

Kapitalizmin, ekonomik krizle sersemleştiği günümüzde, süreci atlatmak için saldırganlığını arttıracacağı kesindir. Baskı ve hak gaspları ile derinleşecek olan bu süreçle, ezilen halk kitlelerinden güç birlikteliği yaratma

kavgası, kampanyamızın da anlam kazanabileceği bir dönemi de beraberinde getirmektedir. Geniş kitlelerde kapitalizme karşı duyulan güvensizlik, derinleştirilmeli, ulaştığımız alanlarda sistem teşhiri yapılarak, hak alma mücadelesini büyütülmeliyiz. Saldıran ve ezilen tarafların, geniş kitlelerce de daha net görülmeye başladığı bu dönem, taraf olmaya çağrının daha da yüksek sesle yapılması gereken elverişli dönemlerden biridir. Gelişmelere paralel, kendimizden başlayarak, yakın çevremiz ve diğerleriyle devam eden bir yol haritasıyla doğru hareket tarzını yaratalım

YDG'li olarak, sürece daha fazla emek harcayabilmenin yolunu arayalım.

Eksiklerimizi aşmakta, açık,müztevası ve ısrarlı olalım.

Örgütsüz duruşları ele alarak, bunun objektif olarak karşı tarafa hizmet ettiğini anlatalım.

Taraf olmanın zorunluluğunu görerek, her alanda kampanyamızı büyütelim !

Paris'te YDG Komitesi Kuruldu

Paris alanında bir süredir yürüyen gençlik çalışmaları, bu senenin başından itibaren YDG üyeliği altında devam etmekteydi. Geline aşamada komiteleşmeye gitme, bu sayede daha planlı ve programlı çalışma yürütülmesi gerekliliğinden dolayı, 31 Mayıs günü gerçekleşen bölge toplantısında **Paris 8. Dönem YDG Komitesi seçilmiştir.** Açık alanda piknik şeklinde düzenlenen toplantı iki bölüm halinde oluştu. İlk bölümde alanımıza ilişkin bir durum değerlendirilmesi yapıldı. Oldukça tartışmalı geçen bu bölüm iki saatten fazla sürdü.

Özellikle MYK'dan iki arkadaşın da bu toplantıya katılması, gençlerin yüzündeki heyecanı rahatlıkla okutuyordu. YDG ile yeni tanışan genç arkadaşların bu bölümde dikkatli olması göze çarpıyor ve ileriki süreçler için umut veriyordu. İlk bölümün yoğun ve uzun sürmesinden kaynaklı, ikinci bölüme geçmeden önce 10 dakikalık bir mola verildi. Verilen mola da gençlerin küçük gruplar kurarak kendi aralarında tartışmaları gözlerden kaçmadı.

İkinci bölümde YDG'nin **"komitelerin işlevi ve çalışma tarzları"** broşürü okundu ve okunduktan sonra broşürle ilgili küçük bir tartışma oldu. Ardından Paris 8. YDG komitesi seçildi, komiteye girmek için

kendilerini önerenlerin çok olması dikkat çekiciydi.

Toplantının ardından eğlenceye yer verildi ve BAYAN-ERKEK, YASLI-GENC demeden bir futbol maçı oynandı. Yaklaşık bir saat süren eğlence daha sonra müzik ile devam etti. Aramızda GRUP Şiar'dan bir arkadaşın olması ve genç yeteneklerin eşlik etmesi güzel anlar yaşattı.

Özellikle aramızda bulunan üç yaşındaki bir genç yüreğin "GÜNDOĞDU" marşını söylemesi coşkuyu dehada arttırdı ve saatin geç olmasından dolayı alkışlarla etkinlik sona erdi.

Uzun bir süredir faaliyetlerin fazla yürümediği alanımızda son dönemlerde gençlerin dinamik ve yeniden alanımızı aktif bir hale getirebilme çabaları önümüzdeki süreç için umut verici. Bizler Paris olarak yeniden YDG içerisinde bulunmakta dolayı heyecan ve mutluluk içindeyiz. Ayrıca bir

senedir alanımızda gençlik çalışması yürüten eski komiteye ve YDG-MYK'sına ilk günden beri bizi aralıksız, şartsız destekleyen ve bize yön vermelerinden dolayı sonsuz teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Emperyalizme, faşizme ve her türden baskı yasalarına karşı yürütülen tüm çalışmalarda başarılar diliyoruz !!!

Paris YDG

Filipinler'de Emperyalist Kriz, Talan ve Savaşa Karşı Direniş İçin Enternasyonal Dayanışma Kurultayı Gerçekleştirildi!

29 Nisan-10 Mayıs 2009 tarihleri arasında Filipinler'de ATİK'inde katıldığı enternasyonal kurultay gerçekleştirildi. Kurultaya katılan delegelerin ortak deklarasyonunu yayınlıyoruz.

1929 büyük bunalımından sonra tüm dünya en büyük mali ve ekonomik krizle karşı karşıya iken; 25. Enternasyonal Dayanışma Kurultayı delegeleri olarak, küresel finans krizinin kapitalist sistemden kaynaklı temel sebeplerini, kendi emek gücümüzden aldığımız ilhamla ve dünya işçi sınıfı temsilcileriyle birlikte deşifre ediyoruz. Tekelci kapitalist tarzda artı değerlerimizin emilmesi, maaşlarımızın gün be gün azaltılması, sosyal haklarımızın gaspedilmesini ve kapitalist kronik aşırı üretim sitemini sınıf bilinciyle yargılamak ve karşı gelmek için birleşiyoruz.

Fabrikalarda ve isyerlerindeki sömürüye dayalı üretim süreçlerinin tüm 'sosyal karakterine' rağmen, günümüzdeki ileri teknolojinin desteğiyle, hala tekelci burjuvazinin elinde en nefret verici şekliyle uluslararası toplumsal üretimin sermayenin azami birikimine ve yoğunlaşmasına daha çok hizmet ettiğine tanık oluyoruz.

Tekelci kapitalizmin bu çirkinliği ve mantıksızlığı, ölümcül bu sistemin canlılık ve bozulmanın devresel devrimi içindeki yozlaşması, özü itibarıyla artı üretimin derinleşen krizi tarafından karakterize edilir. Bu krizin en şok edici yönlerinden birisi ise, dünyaca hızlı bir şekilde artan kitlesel işsizlik ve sefalettir.

1980' llerde hem enflasyona hem de durgunluğa karşı ekonomik politikanın Keynesyencilikten Friedmancı 'neo-liberalizme' kayması hayatımıza ve ailelerimize savunmasızlıktan başka hiç birşey getirmemiştir.

Yeniden düzenleme (deregulasyon), özelleştirme (privatizasyon) ve ticaretin/yatırımın serbestleştirilmesi (liberalizasyon) şeklinde ortaya çıkan temel neo-liberal ekonomik politikalar, işçilerin mücadele yolu ile elde ettikleri nice hakların gasp edilmesinin, reel ücretlerin/maaşların düşürülmesinin, vergilerin ve tüketici ürünlerinin ve servis ücretlerinin yükselmesinin, temel sosyal hizmetlerde devasa boyutlarda bütçe kesintilerinin de nedenidir. Böylece, zengin ve özellikle de fakir ülkelerde milyonlarca işçinin işsiz kalmasına ve köylünün daha çok

fakirleşmesine sebep olunmuştur. En büyük krizlerin sonuncusu ABD kapitalizminin merkezi üssünü vurmadan önce, eski sovyet bloku ülkelerinde, Türkiye, Latin-Amerika ve Asya'da ciddi ve keskin krizlere yol açmıştır.

Alt-Sahara Afrika bölgesi ise, emperyalizmin neo-liberal döneminde, tüm kaynakların dizginsizce sömürülmesi ve bu alanda haksız savaşlar yürütmesinden kaynaklı olarak kronik bir sosyal kriz geçirdi.

Orta-Doğu büyük petrol kaynaklarına rağmen, sürekli savaş, büyük eşitsizlik ve ciddi boyutta ayrımcılığa maruz kalmıştır. Emperyalizmin temel enerji kaynaklarını kontrol altına alma hırsının mağduru olmuştur bu bölge halkları.

Neo-liberal politikalar doğrultusunda biçimlenen emek ve üretim esnekliğine bağlı olarak; kadın işçiler, part-time çalışanlar, geçici kontratlı veya kiralık işçiler, kolaylıkla işe alınıp işten çıkarılabilen ve böylece azgınca sömürülen işçilerin büyük çoğunluğunu oluşturmaktalar. Kadınlar ve çocuklar kapitalist krizin ağır yükünü taşıyorlar ve yine sefalet içinde yaşayan milyarlarca insan ve ezilmiş olanların büyük çoğunluğunu oluşturmaktalar.

Aşırı üretim krizlerinden beslenen iklimsel krizler, dünya ısısının yükselmesini, nehirlerin, toprakların zehirlenmesini, doğanın kirletilmesini tetiklemiş ve temiz su ve gıdanın topluma ulaştırılması konusunda yaşanan ekolojik krizlerin de itici gücü olmuştur.

Tekelci kapitalistler ve uşak rejimlerince küresel ekonomik krize ve durgunluğa karşı alınan sözde önlemler, krizi daha da derinleştirmekle kalmamış, bunun yanısıra krizin faturasının halka kesilmesi politikalarıyla yaşam şartlarımızı da bayağı daraltmıştır.

ABD hükümeti, 700 trilyon dolarlık bir meblağı finans oligarşinin kasasına aktararak, onları krizden kurtarmak için utanmazca kefalet vermiştir. Oysa, dünyanın işçileri ve ezilen halklar süregelen bir şekilde emek ücreti ve maaş düşüşleri, yaygın sefalet, azalan toplumsal gelir ve daha fazla kısıtlanan devlet sosyal harcamaları ile karşı karşıyadırlar. Kamu fonları, üretimi genişletmek ve iş yaratma gibi çelişik bir hareketle, şimdi dev şirketlere aktarılmaktadır.

Bu kötüleşen duruma paralel olarak, haklarımızın gaspına, işsizliğe, maaşların düşürülmesine, sosyal hakların dağıtılmasına, faşizmin yükselmesine, ırkçılığa, ayrımcılığa ve baskılara karşı dünyanın çeşitli ülkelerinde geniş çaplı işçi grevleri ve protestoları gerçekleştirilmektedir.

Fakat, bu protestolar sürecinde genel olarak devrimci muhalefete yönelik ölümler, kaçırılmalar, kayıplar, tutuklamalar, sendika üyelerine ve aile fertlerine yönelik işkence gibi sonuçlar doğuran baskı ve devlet terörü yaygınlaşmaktadır.

Dahası, ABD emperyalizmi kukla devletleri ile işbirliği yaparak, 'teröre karşı savaş' adı altında militan ve ilerici işçi sınıfı hareketi ve sendika önderdelerini ve bunların destekleyicilerini hedef almaktadır. Yanısıra, dünya çapında anti-emperyalist ve ulusal/sosyal kurtuluş mücadelesi hareketlerine yönelik karşı-devrimci operasyonlar gerçekleştirilerek burjuva gerici derinleştirilmektedir.

Boylece, işçi sınıfı, dünya ezilen halkları ve emperyalizm arasındaki çelişkinin keskinleştiğine tanık oluyoruz. Bu sebepten dolayıdır ki, emperyalizmi yıkmak ve emperyalist talan, kriz ve savaşın faturalarının halklara ve emekçilere kesilmesini kökten yok etmek ve sömürsüz bir dünya yaratmak uğruna, **işçi sınıfı** ezilen dünya halklarına her zamankinden daha çok **öncülük** etmelidir.

Bizler, Kilusang Mayo Uno tarafından, 2-5 Mayıs arası Tagaytay City-Filipinler' de düzenlenen Enternasyonal Danayışma Kurultayı Delegeleri olarak, uluslararası emek hareketinin ekonomik-politik taleplerde bulunması ve sermayenin küreselleşmesi karşılıklı protestolar yaparak, emperyalist krize, talana ve savaşa karşı gelinmesi açısından önümüzdeki dönemlerde sınıf bilincinin yüksetilmesi anlamındaki en önemli tarihsel görevin bilincindeyiz.

Bundandır ki; karar altına aldığımız bildirgelerimizi, özellikle aşağıdaki acil kararları derhal uygulamaya geçireceğimizin sözünü veriyoruz:

• Küresel krize karşı, özellikle enternasyonal anti-emperyalist bir militan emek cephesinin yaratılması aracılığıyla, politik kampanyaları **ilerletme ve koordinesini** sağlamak.

• Ağustos 2009 da ekonomik krizin faturasının emekçilere kesilmesine karşı küresel çapta sürdürülen eylemlere katılmak ve **16 Kasım 2009'** da işçi ve emekçilere yönelik baskıya karşı **uluslararası eyleme katılım** sağlamak.

• Kasım 2009 Atina'da gerçekleşen Birleşmiş Milletler Göç ve Gelişme Küresel Forumu (GFMD) ile eşzamanlı ve ona alternatif yapılacak protesto amaçlı Göçmen ve Mülteciler Enternasyonal Kurultayını (IAMR) **güçlü desteklemek.**

• Özellikle emekçiler, köylüler, göçmen işçiler, gençler, çocuklar, kadın emekçiler ve çevre üzerindeki tahripkar etkisinin yoğunluğundan dolayı, küresel kriz üzerine kapsamlı araştırma, inceleme yapmak ve **eğitim çalışmalarını yaygınlaştırmak.**

• Ortak çabalarımızı koordine edebilmek ve iletişim ağıımızı ve andaki iletişimi geliştirmek için internet kullanımını **azami** dereceye çıkarmak.

• Sendikalara ve sendikacılara yönelik baskılara, emperyalist sömürüye, saldırgan savaşlara, ekolojik krize ve bankaların, büyük tekellerin acık bir şekilde kamu fonlarıyla küresel kriz ve iflasdan kurtarılmasına karşı dünya çapında protestolarda **inisiyatif üstlenmek ve aktif destek** sunmak.

• Başka sendikaların ve politik işçi partilerinin küresel krize karşı savaşa yeteneklerini güçlendirmek için **uluslararası iletişimi güçlendirmek.**

• İşçi sınıfının enternasyonal birlik, dayanışma ve mücadelesini örgütlemek en önemli görevlerimiz arasındadır. Vahşeti doğuran kapitalist sisteme ve şu anda yaşanan küresel krizin toplumsal tahripkar sonuçlarına karşı, işçi sınıfının gerçek alternatifleri hakkında, sosyalizm dahil, daha güçlü eğitim, örgütlenme ve propaganda çalışmalarının sürdürülmesi için söz veriyoruz.

• **Mücadele etmeye cesaret et, kazanmaya cesaret et!**

• **Tüm dünya işçileri, birleşin!**

• **Yaşasın enternasyonal, anti-emperyalist dayanışma!**

Göçmenlik Filipinlerde ciddi boyut

Kilusang Mayo Uno – KMU (1 Mayıs Sendikası) Genel Sekreteri Wilson Baldonaza ve enternasyonal ilişkiler sekreteri Tess Dioquino ile Mayıs 2009 tarihinde Filipinler başkenti Manila'da yapılan roportaj

ATİK-MÜCADELE: Sayın Baldonaza, bize **Kilusang Mayo Uno'yu** tanıttırınız kısaca?

KMU Genel Sekreteri Wilson Baldonaza:

Kilusang Mayo Uno, (1 Mayıs Sendikası) Filipin işçi sınıfının devrimci geleneğini sürdürmeyi kendine görev bilen ve mücadele kökenini ülkenin 1892'de kurulan ilk sendikası, **Union Impresores y Litografos Filipinas** ve daha sonraları 1896 yılında **Katipunan Ulusal Devrim'den**, 1950'lerde **Emek Örgütlerinin Kongresi (CLO)**nde bulan militan ve anti-emperyalist bir sendikadır.

ABD emperyalizminin 1952'de CLO'yu kapatması sonrası devrimci gelenek ciddi bir şekilde engellenmiş ve işçi hareketinde işbirlikçilik yaygınlaşmaya başlamıştır. Fakat 1957'de yeni militan işçi örgütleri kurulmuş, Ulusal Emek Sendikaları Federasyonu (NAFLU), İşçi Örgütleri Koalisyonu ve 1970'de Filipin İşçileri Ulusal Hareketi, 1975'de Filipin İşçiler Birliği ve yine 1976'da İşçilerin Kardeşliği gibi örgütlenmelerle mücadeleciler sınıf hareketi geleneği yaşatılmaya çalışılmıştır. Bu gelenekten beslenen, sınıf bilinçli Filipin işçileri, 1 Mayıs 1980 yılında KMU'ya katılarak aktif desteklerini sunmaya başlamışlardır.

CLO'dan sonra ilk defa, gerçek anlamda militan, ulusal demokratik sendikacılık doğmuştur. KMU gerçek anlamda militan ve yurtsever sendikacılık anlayışını savunan bağımsız bir emek merkezidir.

Gerçek diyoruz çünkü, KMU emek ve sermaye arasındaki çelişkinin uzlaşmazlığını görmekte ve işçi sınıfının çıkarlarını göz önünde bulundurmaktadır;

militan diyoruz çünkü, işçilerin sendikal ve demokratik haklarının savunulması uğruna sınıfa ve kendi kolektif mücadelemize güvenmekteyiz;

yurtsever diyoruz çünkü, emperyalist egemenliğe ve Filipinler üzerindeki askeri-politik kontrole son verilmesini savunuyoruz.

Özellikle bu nedenle KMU'nun kendi önüne koyduğu hedefler şunlardır:

- İşçilerin, iş, yeterli maaş, insani çalışmaya kosullarına sahip olmalarını sağlamak, sendika kurma, sözleşmelere dolaysız katılma ve grev yapma haklarını savunmak ve ilertletmek;
- İşçi sınıfı hareketini, sarı sendikacılıktan ve bunun yarattığı ekonomist, işbirlikçi-reformist eğilimlerden korumak;
- Kolektif eğitimi geliştirme, işçileri adım adım örgütleme, iş yerlerinde ve dışında örgütleyici olarak işçilerin politik bilincini yükseltmek;

- Emperyalizme, feodalizme ve bürokratik kapitalizme karşı ulusal demokratik mücadeleye işçi sınıfının katılımını sağlamak;

- Dünya işçi sınıfı ve halkları ile enternasyonal dayanışmayı derinleştirmek ve güçlendirmek;

2007 yılında 400 önder kadro ve delegelerin katılımıyla KMU 9. Kongresini gerçekleştirdik. Kongremiz, her 3 yılda bir yapılmaktadır. 10. Kongremiz 2010 yılı, mart veya nisan aylarında olacaktır. KMU tam anlamıyla legal bir sendikadır artık ve işçi sınıfının çıkarları için aktif ve militan mücadele yürütür.

Kitleleri, işçileri ve çalışanlarımızı Filipinlerin sosyo-ekonomik, politik geçmişi ve şu anki durumu hakkında forumlar, sempozyumlar, seminerler yoluyla emekçi kitleleri eğitmek, onları bu bilinçten yola çıkarak, daha militan bir duruş sergilemeleri için bilinçlendirmek yönlü çalışmalarını kesintisiz sürdürmekteyiz.

Marcos Diktatörlüğü döneminde, tüm ilerici hareketler yoğun bir baskı altında olduğu gibi, sendikal hareket de aynı şekilde ciddi baskılara maruz

kalmıştı. Az önce bahsettiğimiz sınıfsal ve politik bilincimiz, bizlere, çeşitli sektörlerde çalışan işçilerle birlikte ısrarla sürdürülen ortak faaliyet ve çabalar sonucu, Marcos dönemini atlatmamızı sağlamıştır.

ATİK-MÜCADELE: KMU'nun şimdi-lerde yoğunlaştığı faaliyetler nelerdir?

KMU Genel Sekreteri Wilson Baldonaza:

Önümüze koyduğumuz en önemli görevler tabiki işçilerin politik ve ekonomik haklarını korumak ve savunmaktır. Son 2 yılda bu görevimizi yerine getirebilmemizi zorlaştırmak için kurumsal çalışmamızı, hem işçileri

ketin önderliğini ve aktivistlerini kriminalize etmek ve gözden düşürmektir.

Bizler de sendikal harekete karşı sürdürülen devlet baskısına karşı uzun süreli ve geniş çaplı kampanyalar yürütüyoruz. Bu kampanyalar, en temel örgütlerimizden olan ve parlamentoda temsil edilen ANAKPAWIS partisi tarafından yürütülmektedir.

ATİK-MÜCADELE: Son yıllarda devletin sendikal hareket üzerindeki baskısının yoğunlaşmasındaki sebeplerin arka planı üzerinde biraz da durabilir misiniz?

KMU Genel Sekreteri Wilson Baldonaza:

Filipinler (cumhur) Başkanı Gloria Apagal-Arroyo, 2010 yılında, tüm alternatif ve karşı duruş sergileyen güçleri yok edeceğini açıkladı. Bunun için özel bir devlet programı hazırlamıştır. Sendikal ve devrimci hareket üzerindeki baskıların son dönemlerde bu denli yoğunlaşmasının sebebi bu olmasıyla birlikte, KMU üzerindeki baskılar sendikamızın geleneksel militan ve anti-emperyalist duruşu ile de ilintilidir.

2010 yılında yapılacak olan Başkanlık Seçimleri sürecinde şimdiki hükümetin 2010 yılındaki seçimlerin Arroyo lehine yeniden kazanılmasına yönelik planlar vardır. Seçimlerin kazanılması durumunda dahi, eğer seçimleri sonucundaki herhangi bir adaletsizliğe ve hukuksal yanlışla yönelik idda çıktığı zaman dahi, verili hükümet tekrar kendi dönemini uzatma hakkı elde ediyor. Bu hilekarlıkta hükümetin en büyük destekçileri burjuva komprador sınıflardır.

Filipinlerde politik seçimler 6 yılda bir yapılmaktadır. Bunun için seçimlerin prosedür açısından doğru yapılması çok önemlidir, aksi takdirde Arroyo hükümeti 6 yıl daha başta olabilecektir ve böyle bir şeyin olması ülkedeki ilerici ve militan güçler, halk ve işçi sınıfı açısından son derece baskıcı ve zor bir dönemin sürgit devam etmesi demek olacaktır. Bizde bu politikalara karşı kampanya yürütüyor, seçimlerde Anakpawis listesinin kazanması için KMU adaylarımızı destekliyoruz. Bunlar için propaganda çalışması yürütüyoruz. Anakpawis her ne kadar Filipinler Paramentosu'nda yer alsa dahi, militan ve ilerici tutumunu elden bırakmamakta ve sürekli işçi sınıfı ve halkın çıkarlarını savunmaktadır.

ATİK-MÜCADELE: KMU Toplu İş Sözleşmesi süreçlerine katılıyor mu?

KMU Genel Sekreteri Wilson Bal-

hem de KMU çalışanlarını, aktivistlerimizi devlet var gücüyle baskı altına almıştır. Son yıllarda sskeri-polisiye saldırılar yoğunlaşmakta, yüzlerce KMU gönüllü çalışanları tutuklanıp gözaltına alınmaktadır.

2005- 2007 yılları arasında bir çok KMU önder kadrosu, liderleri gözaltına alınmış, kaçırılmış veya katledilmiştir. Geçen sene vefat eden Crispin Beltran (Ka Bel) yoldaş, bu baskılardan dolayı, senatör olduğu halde tutuklanmış ve 16 ay cezaevinde ağır koşullarda kalmıştır. Bu durum baskılara en bariz örnektir. KMU'nun 81 seçilmiş lideri vardır ve bunların 72'sine karşı adli suç davaları açılmıştır.

MÜCADELE: İlginç bir durum, neden 'adli suçlar'dan yargılanmaktadır?

KMU Genel Sekreteri Wilson Baldonaza:

Devlet, Filipin anayasasındaki düzenlemelerden kaynaklı sendikal faaliyetten dolayı yargılayacak bir yasa bulamamaktadır. Tabiki çok bilinçli olarak yapılmakta olan bu yargılamaların arka plandaki gerçek sebep, sendikal hare-

lara gelen bir sorun haline gelmiştir

donaza ve Tess Dioquino:

Biz bu sözde toplu sözleşmelere katılmıyoruz. Bunlara burada "Tri-party Meeting" üçlü görüşme adı veriliyor. Filipinler'de ve bu görüşmeler kesinlikle tarafsız, adil değil ve sonuçları önceden aşağı-yukarı belirlenmiş oluyor. Bu görüşmelerde hiç bir koşulda işçilerin çıkarlarını savunmayan işbirlikçi-sarı sendikalar yer alıyor ve devletin istekleri doğrultusunda hareket ediyorlar.

Bizlerin böylesine sözde görüşmelerde yer alması, gerçek ve militan sendikacılıktan uzaklaştığımızın göstergesi olacaktır. Biz, toplu sözleşmeler yerine, işçilerle beraber kitlesel kampanyalar ve faaliyetler yürüterek ekonomik-politik sonuçlar elde etmeyi yeğliyoruz. Bu, bizim militan ve anti-empyralist duruşumuzun ön koşuludur. İşçilere rağmen işçi sınıfının çıkarları için faaliyet yürüt(e)meyiz.

ATİK-MÜCADELE: Filipin işçilerinin çıkarlarına yönelik ve sürdürmekte olduğunuz kampanyalardan bir örnek verebilir misiniz?

KMU Genel Sekreteri Wilson Balonaza ve Tess Dioquino:

Filipinler 15 bölgeye ayrılmakta ve her bölgede asgari ücretler çok farklıdır, bu bölgedeki yaşam koşullarına bağlı olarak ücret diğer bölgelerden farklıdır. Örneğin NCR – Ulusal Başkent Bölgesi'nde (Manila) asgari ücret 382 peso'dur (yaklaşık 7 \$) Bu bölge aynı şekilde ülke çapında yedinci sırada yer almaktadır. Diğer bölgelerde asgari ücret daha düşüktür. Şunu bilmeniz gerekiyorki, devlet tarafından yapılan bir araştırmaya göre dahi, asgari ücret minimum 950 peso olması gerekiyor.

Mindanao bölgesinde bu ücretin daha da yüksek olması gerekiyor, yaşam koşullarına göre. Şu an ki maaş durumları, özellikle bu asgari ücretten yola çıkıldığı zaman dahi ödenenler tamamen modern kölelik maaşlarıdır. Çünkü bu 382 peso.. ki birçok yerde daha düşüktür. Bu miktar işçilere ve ailelerine ancak karın doyurmak için yeterlidir. Başka bir şey için yetersizdir. Ülkedeki fakirlik sınırı düzenlemelerine göre sefalet çok derindir.

Yürüttüğümüz somut kampanyalardan birisi ise, NCR (Manila) bölgesindeki asgari ücrete 125 peso artış talebi kampanyasıdır. Biz bunu bölgedeki farklı sektörlerde çalışan işçilerle birlikte ve fabrikalarda grevler, çeşitli etkinliklerle sürdürüyoruz. Şu ana kadar bu kampanya hala sürmektedir.

Krizden dolayı, işçilerin işlerine son verilmesi, ya da iş koşullarının değiştirilmesinden kaynaklı, sürekli işçilerin dahi kontrat (esnek) işçi haline gelmesi bu durumu daha da derinleştirmektedir. Çünkü, esnek ve işçilerin kontrat üzerine çalışan işçilerin maaşları diğer işçilerinkinden %40 daha düşüktür. Şu an itibarıyla Filipinlerde 17 milyon işçi olduğu bilinmekte ve bunlardan 5 milyon sadece kesintisiz kontrat (fest) işçi olarak çalışmakta. Resmi bilinen 4.1 milyon işsiz var ülkede, bunların yanı sıra, resmi olmayan sektörlerde çalışan işçi sayısı, 11 milyondur.

kaynağı olduğu içindir. Yıllık ülkeye havale yoluyla giren 17 trilyon dolardır ve Filipinlerin dış borcu 60 trilyondur şu an. Devlet, böyle bir gelir kaynağını kesmek istememektedir.

Filipinli göçmen işçilerin durumu, bir çok göçmen işçiler için olduğu gibi çok iç açıcı değil. Göç alan ülkelerin bir çounda baskıcı yasalara mahruz kalmaktalar ve bir çok Filipinli vasıflı olmasına rağmen, vasıfsız işçi olarak çalışmaktadır. Bir çoğu resmi olmayan sektörlerde (domestic help) çalıştığından dolayı, resmileştirilmiş haklara sahip değil ve bundan dolayı

nan ve koruyan kurumumuz Migrante vardır.

ATİK- MÜCADELE: 25. Enternasyonal Dayanışma Kurultayını (ISA) nasıl değerlendiriyorsunuz?

KMU-Tess Dioquina:

Enternasyonal Dayanışma Kurultayı (ISA) KMU için uzun yıllara dayanan bir faaliyet ve önümüze koyduğumuz esas görevlerimizden, Dünya işçileri ve halkları ile enternasyonal dayanışmayı derinleştirme ve güçlendirmenin en önemli faaliyetlerinden birisidir. Özellikle bu senenin 25. yıl olması tarihsel öneme taşımaktadır. Filipinler ve dünya da işçi sınıfının mücadelesinin gelişimi, atımları ve tecrübelerinin böylesi bir platformda ses bulabilmesi, böylesi bir platformda ticari belerin paylaşılması, mücadele için son derece değerli ve önem taşımaktadır.

Bu sene (2009) yine birçok ülkenin sendikal hareketlerinin temsilcilerinin EDK nezdinde toplanması bizim için son derece önemliydi. Özellikle Filipinlerde için den geçtiğimiz süreç, sendikal hareket üzerindeki baskıların artış gösterdiği, dünya çapında ndam8mnda yaşanan mali ve finans krizin faturalarının, empyralistler tarafından işçilere ödetilme planlarının yapıldığı bu dönemde, bu mücadelenin birbirimizden edinebileceğimiz tecrübelerle güçlendirilmesi son derece önemlidir.

25. EDK (ISA) da özellikle sosyalizm tartışması tüm katılımcılara çok şey katmış ve bir ok konuda berraklık getirmiştir. Çıkarılan tüm bildirgelerin enternasyonal dayanışmayı daha da üst boyuta taşıyacağına derinden inanıyoruz.

ATİK-MÜCADELE : Bu röportaj için teşekkür ederiz ve kurumunuza üstün başarılar dileriz.

KMU Genel Sekreteri Wilson Balonaza ve uluslararası ilişkiler sekreteri Tess Dioquina:

Asıl biz teşekkür ederiz. Türkiye'deki işçi sınıfı hareketine öncelikle sınıf bilinçli sendikal örgütlenmelere ve devrimci örgütlenmelere dayanışmacı selamlarımızı iletiyor ve uluslararası devrimci ilişkilerimizin daha ileri düzeyde geliştirilmesini umut ediyoruz.

25. ISA'ya katıldığınız ve katkı sunduğunuz için çok teşekkür ederiz ve enternasyonal çalışmalarınızda başarılar ve bu çok yakın ilişkilerimizin sistemli bir şekilde devam etmesini arzuluyoruz. Yaşasın enternasyonal dayanışma!

ATİK- MÜCADELE: Filipinler ve göçmenlik meselesi hakkında bizi bilgilendirebilir misiniz?

KMU Genel Sekreteri Wilson Balonaza ve Tess Dioquino :

Göçmenlik Filipinlerde ciddi boyutlara gelen bir sorun haline gelmiştir. Her gün 4200 Filipinli ülkeden göç ediyor. Şu an 10 milyon Filipinli göçmen işçi var ülke dışında. Bunun tabiki ülkede işçi haklarının gasp edilmesiyle, koşulların gerilemesiyle, krizden dolayı işsizliğin artışı ve çalışma kontrat koşullarının esnek işçilige dönüşmesinin en büyük etkileridir.

Filipinlerde göçmenlik devlet tarafından teşvik edilmekte. Bunun en büyük sebeplerinden birisi ise, göçmen işçilerin ülkeye göndermiş oldukları havalelerin devlet için en büyük gelir

tamamen iş ev ve çevrenin "insafına" kalmaktadır. Bazı ülkelerde (örneğin Hong-Kong, Kanada) herhangi bir işverenin, genelde temizlik veya çocuk bakımıyla ilgili servis sektörlerinde) bir işçi hakkında şikayette bulunulması, o işçinin artık hiç bir yerde iş bulamamasına yol açmaktadır. Bu da o işçinin zorunlu göç veya zorunlu ülkeye donusunu beraberinde getiriyor. Hatta daha kotu durumlarda, işçilerin illegale, kağıtsız göçmen haline gelmesini sağlıyor. Bunlar yaşanan çok ciddi sorunlar. Tabiki, bu KMU açısından ülke dışında yaşanan sorunlar olduğu için, ne kadar bizleri ilgilendirse ve sürekli takip etsekde bu bizim yaptırım alanımızın dışında kalmakta. Fakat bu konu ile yakından ilgilenen ve göçmenlik adayları filipinli işçilerin çıkarlarını savu-

DÜNYANIN HER YERİNDE GÖRÜLEN KADINA YÖNELİK ŞİDDET, BASKI VE SÖMÜRÜ ANCAK KADINLARIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMASI İLE ÖNLENEBİLİR!

Sınıfların ortaya çıkışından bu yana ezen - ezilen arasındaki uzlaşmaz çelişkiler karşısında, ezilenlerin ezenlere karşı verdikleri mücadeleler her zaman var olmuştur. İlk başlarda sınıf bilincinden uzak, sömürünün ve ezilmenin kabarttığı öfke ve kinle gelişen mücadele 19. yüzyılda sınıf bilincine bürünmüş ve artık sınıfın kurtuluşu mücadelesine dönüşmüştür. Kan - can pahasına verilen mücadelelerle elde edilen haklar, her ne kadar sömürüyü bir bütün ortadan kaldırmaya muaffak olamadıysa da, ezilenleri nispeten rahatlatmıştır. Ancak emperyalizmin doğası gereği, sürekliliğini koruyan savaş politikaları, daha fazla kâr elde etme dürtüsü vb. nedenlerle, ezilenlerin on yıllarca kan - can pahasına verdikleri mücadelelerle elde ettikleri haklar, bugün emperyalistler tarafından yine teker teker geri alınmakta.

Yerküremizde ezilenler, 21. yüzyıla emperyalistlerin gittikçe artan saldırganlık politikaları nedeniyle ciddi sorunlarla girdiler ve bu sorunlar her geçen yıl biraz daha katmerleşerek büyümeye devam ediyor. Ama karşılığında da ezilenlerin adımları giderek hızlanıyor, elleri daha güçlü bir şekilde birbirine kenetleniyor, sesleri daha bir gür çıkıyor.. Emperyalistlerin G 8 veya G20 adı altındaki toplantılarına karşı dünya emekçilerinin protestoları, NATO 60. yıl kutlamalarında sergilenen protesto direnişi, emperyalist işgaller karşısında Afganistan, Irak, Filistin halkının direnişleri, Sri Lanka ordusunun Tamil halkına yönelik gerçekleştirdiği katliam karşısında Tamil halkının direnişi, mali - ekonomik kriz nedeniyle yükselen işsizlik, yoksulluk ve sefaletin karşısında fabrikalardaki direnişler - grevler, gençliğin eğitim hakkının metalleştirilmesine karşı yükselen sesi, vb.vb.... **"Ezen ve ezilenlerin olduğu her yerde mücadele edenler olacaktır"** doğru betimlemesinde de ifade edildiği gibi, sömürünün, baskının, yokluğun, yoksulluğun, haksızlığın yaşandığı her yerde mücadele de giderek büyümektedir. Elbet bu mücadelede ezilenlerin yarı parçası olan kadınların da, her ne kadar isimleri erkek yoldaşları gibi fazla duyulmasa da, emekleri - direnişleri inkâr edilemeyecek kadar görünürdür. Türkiye'de yaklaşık 2,5 yıl süren NOVAMED direnişinde, bir yılı aşkındır sürmekte olan DESA direnişindeki kadınlar, Türkiye Kürdistanı'ndaki Kürt kadınların direnişleri, Avrupa'da grevlerdeki kadın işçiler, Dünya genelinde kadına yönelik şiddete karşı yükselen isyanlar vb...vb... içinden geçtiğimiz sürece ilişkin ilk akla gelen örneklerdir.

Ezilenlere yönelik her türlü yaptırım, haksızlık, sömürü ve baskı en fazla kadınları etkilediğine göre, verilen sosyal ve sınıfsal mücadelelerde kadınların olmaması düşünülebilir mi?. Yerküremizde, emekçi kadınların mücadele tarihlerine kısa bir yolculuk yaptığımızda bunun mümkün

olmadığını açık ve net bir şekilde görebiliriz....

Fransız Burjuva Devrimi ilk kez, "İnsan Hakları" nı ilan ettiğinde, devrimin hemen ertesinde, devrim için erkeklerle aynı cephede savaşan ve ve şehit düşen kadınlar yine unutulmuş, İnsan Hakları Beyannameğinde yer verilmeyerek, kadınlar devrime rağmen yurttaş bile sayılmamıştı. Evlerine, mutlu yuva masallarına dönme beklenen kadınlar, yüce anneler olarak taçlanmaktansa, bir kadın olarak birey olmanın dayanılmaz çekiciliğine kapılarak, başları giyotinle uçurulma pahasına da olsa, sokakların militanları olarak oy hakkı için mücadele ederler. Fransız kadınlarının başlattığı bu mücadele giderek tüm Avrupa ülkelerindeki kadınların da mücadelesi haline gelir.

ABD'nin New York kentindeki Cotton tekstil fabrikasında çalışan işçi kadınlar, 1800'lü yılların ortalarından beri daha iyi çalışma koşulları, emeklerinin karşılığında hak ettikleri ücret ve daha iyi yaşam için mücadele vermektedirler ve sonuçta, haklarını alabilmek için son çarelerden biri olan greve baş vururlar. Patronların bu direnişe verdiği cevap ise hunharca bir saldırı olur ve fabrikayı ateşe vererek 100'ün üzerinde kadını diri diri yakarlar. Patronlar, bu yolla işçi kadınlara destek veren diğer işçileri korkutmak ve dayanışmayı engellemek istemiştir. Patronların korkusu, işçi kadınların verdikleri kavganın güçlenmesi ve grevin başka fabrikalara sıçramasıdır. Ama nafi... Aynı yıl yine tekstil, tütün ve diğer endüstri kollarında kadın işçiler mücadeleyi devam ettirirler, işlerini bırakarak grev dalgasını sürdürürler..

18 Mart 1871'de ilan edilen ve proletarya iktidarının ilk örneği olarak 72 gün boyunca kahramanca direnen **Paris Komünü'nde**, kadınlar etkin bir rol oynamışlardır.

Komünün yenilgisinden sonra, burjuvazinin ve özellikle burjuva kadınların

taşkınlıkta sınır tanımaz saldırganlığına maruz kalan 1051 kadın komünar, Savaş Konseyinin karşısına çıkarıldı. Komün savaşçılarından **Louise Michel**, mahkemede şunları haykıracaktı sınıf düşmanlarının yüzüne: **"Bana Komünün suç ortağı olup olmadığımı sorulmuştu. Kesinlikle evet, çünkü Komün her şeyden önce Sosyal Devrim istiyordu ve Sosyal Devrim benim en büyük özlemimdi. Dahası, Komünün kurucularından biri olmakla onurlandırıldım... Özgürlük için çarpan bir kalbi küçük bir kurşunun sert darbesinden başka hiçbir şey durduramaz... Ben de hakkıma düşeni istiyorum. Eğer beni sağ bırakırsanız intikam çığlığım asla kesilmeyecek."** Paris Komünü, genelde dünya işçi sınıfına önemli deneyimler bırakırken, emekçi kadınların sınıf mücadelesindeki önemini ve onlarında kahramanlıkta erkeklerden hiçte geri kalmadığını çok net bir şekilde göstermişti.

Grevler 1909 yılında da devam eder. **Manhattan'da** tekstilde çalışan 20.000 kadın işçinin ilan ettiği grevde, binlercesi tutuklanır. Buna rağmen grev önlenemez. İki ay süren grevin sonunda kadın işçiler kavgasını verdikleri hakları elde ederler; patronlar kadın işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kalırlar.

Yirminci yüzyılın başlarına kadar kadınların yüksek eğitim hakkının olmadığını, bu hakkı elde edebilmek için **Avrupa'da**, o zamanların militan kadınlarının çok ciddi mücadeleler vererek, kadınlara kapatılan üniversite kapılarının teker teker açıldığını bugün düşündüğümüzde, o günün mücadeleciler kadınlarının mücadeleleriyle bizlere kazandırdıkları değerleri anlayabiliyoruz mu?

Fransız Burjuva Devriminden sonra başlayan, **"yönetim kademelerinde kadınların da söz sahibi olması"** talebi, Amerikalı sosyalist kadınlarca geliştirilmiş, kadınların seçme/seçilme hakkı, sosyalizm mücadelesi çerçevesinde **"enternasyonal kadın mücadele günü"** fikrinin doğması-

na neden olmuştur.. Her şubat ayının sonuncu pazar gününde, kadınların seçme/seçilme hakkı konusunda etkinlikler ve toplantılar düzenlenmesi kararı alınır. 20 Şubat 1909 günü Amerika'nın hemen hemen bütün kentlerinde **"Kadınlar Günü"** kutlamaları yapılır.

1910 yılında Sosyal Demokrat Partilerin Kopenhag'da düzenlediği ve 17 ülkeden 100'e yakın kadın delegenin katıldığı II. Enternasyonal Kadın Konferansı'nda Clara Zetkin' in girişimleriyle, **"Uluslararası Kadınların Mücadele Günü"** resmen kabul edilerek 8 Mart 1857'de New York'lu tekstil işçisi kadınların direnişi de selamlanır.. Bu günün anlamı, dünyanın neresinde olursa olsun kadınlara uygulanan sömürü ve baskıya karşı mücadele yürütülmesi zorunluluğudur. **Kadınların seçme/seçilme hakkını alması, kadın-erkek eşitliğinin sağlanması ve emperyalist savaşa karşı mücadele bütün dünya kadınlarının ortak mücadele prensiplerinin başında yer almaktadır.**

19 Mart 1911 günü, milyonlarca kadının katıldığı ilk **"Enternasyonal Kadınlar Günü"** Danimarka, Almanya, Avusturya, İsveç ve ABD'de gerçekleştirilir. 1912 yılındaki Kadınlar Günü'nde düzenlenen yürüyüşlere, Fransız, Hollandalı ve İsveçli kadınlar da katılırlar. **Kadınların seçme/seçilme hakkı ve günlük çalışma süresinin 8 saate indirilmesi, insanca çalışma koşulları ve daha yüksek ücret talepleriyle başlayan proleter mücadele, kadınların yürüttükleri mücadelenin temelini oluşturmaktadır.** 1914 yılı, Birinci Paylaşım Savaşı yıllarında Kadınlar Günü'nün büyük toplantılar ve yürüyüşlerle kutlandığı son yıl olur. **Bu yıl da önceki talepler yinelenir ve "savaşa karşı savaş" sloganıyla, başlayan Birinci Paylaşım Savaşı'na karşı tavır alınır.**

Birinci Paylaşım Savaşı'nın beraberinde getirdiği acılar ve sorunlar nedeniyle, 1917'ye kadar Kadınlar Günü yürüyüşleri ve etkinlikleri yapılamaz. Tâ ki, 8 Mart 1917 günü Petrograd'da kadınların greve gitmelerine kadar. Kadın işçiler, bu grevi Kadınlar Günü'nde başlatarak bu güne özel bir anlam kazandırırlar. Aynı gün metal işçilerine delegeler göndererek onların da greve katılmalarını talep ederler. Grev dalgası çok kısa bir süre içinde tüm kente yayılır; 8 Mart akşamına kadar yaklaşık 120.000 işçi bu grevde yerlerini alır. **1921 yılında toplanan II. Enternasyonal Konferansı'nda, Dünya Kadınlar Günü'nün 8 Mart'ta kutlanması kararlaştırılır.** Birinci Paylaşım Savaşı'nı, Nazi Almanyası tarafından körüklenen ve 60 milyondan fazla insanın ölümüne neden olan, 2. Paylaşım Savaşı izledi.. Bu süreçlerde, barikatlarda, Nazi faşizmine karşı direnişte coşku dolu savaşçılar olarak kadınlar da yerlerini alıyorlardı.

İki paylaşım savaşı arasındaki zaman diliminde kadınların talepleri ve 8 Mart

Kadınlar Gününde yoğunlaştırdıkları mücadelelerin içeriğini, serbest ve yasal kürtaj hakkıyla işçi kadınların hamileliklerinde ve anne olduklarında koruma altına alınmaları, kadınların çalıştığı işyerlerinde kreşlerin açılması konuları oluşturur. Ayrıca, eşit işe eşit ücret, günlük çalışma saatlerinin ücretlerde düşme olmadan azaltılması gibi konularda kadın-erkek eşitliği konusunda getirilen istemler olurken, **savaşa karşı örgütlenmek en önemli gündemlerini oluşturmaktaydı.**

2. paylaşım savaşı yaklaşırken, **İspanya**; Franco önderliğindeki faşistlerle çeşitli akımlardan komünistler öncülüğündeki işçi sınıfı arasında cereyan eden kanlı bir iç savaşa sahne oluyordu. 1936'da başlayan **İspanya İç Savaşında**, ülkeyi faşizmin esaretinden korumak için girişilen kahraman mücadelede, kadınlar direnişin belkemiğini oluşturuyorlardı. Kadınlar, komiteler oluşturuyor, sahra hastaneleri kuruyor, evlerin ve sokakların savunmasını, yalnızca yiyecek maddelerinin değil, cephaneye ve bilgi dağıtımını da örgütüyorlardı, üniformaları dikiyor ve sargı malzemesi, ilaç ve gerekli olan her şeyi üretiyorlardı. Ancak her savaşta kadınlardan beklenen ve onlara verilen bu görevlerle yetinmiyorlardı: **"Kadınlar! Savaşacak silahımız yoksa, kızgın yağlarımızla bu savaşta yerimizi almamız!"** diye haykırıyorlar, onlar da silaha sarılıyor ve cepheye gönüllü yazılıyorlardı. Ve ilk gün ve haftalarda onları kimse durduramadı. ... erkek arkadaşları gibi savaşılan bölgelere ve kent kesimlerine giden kamyonlara atılıyorlardı. Faşistler 1936 Kasımında Madrid'e saldırdıklarında onları geri püskürtenler arasında hiçte küçümsenemeyecek oranda kadın milis vardı.

İtalyan kadın partizanlar, 1944'te silahlı yeraltı faaliyetlerine aktif bir şekilde katıldılar ve faşizme karşı kazanılan zaferde tayin edici katkılarda bulundular, **Alman** Hitler faşizmi tarafından işgal edilen pekçok ülkede olduğu gibi.

Kurtuluş hareketleri dünya çapında muazzam yükselişe geçti, tüm gözler **Çin Halk Cumhuriyeti'ne** çevrildi... yarıfeodal, köleleştirilmiş bir ülkede devrimle birlikte kadınlar da demokratik halk cumhuriyeti-

nin başına geçtiler, Japon faşizmi ve emperyalizm üzerindeki zaferde, **Kızıl Kadın Taburları** içinde tayin edici paya sahip oldular.

ABD emperyalizmi, İkinci Paylaşım Savaşı'ndan hemen sonra, Kore savaşında, egemenliğini sağlamlaştırmaya ve komünizmin ilerleyişini durdurmaya çalıştı. Fakat, **Cezayir'de** olduğu gibi, sömürgeci güçler yenik düştüler. Ulusal bağımsızlık kazanıldı, bu zaferde de kadınların direnişi çok önemli bir faktör olmuştu.

Güney Afrika... 1959 Sharpsville katliamı. Siyah kadınlar, çocuklar ve erkekler, iktidardaki ırkçılar tarafından kurşunlandılar. Apartayd rejiminin yıkılmasında kadınlar tayin edici bir faktördü.

Vietnam... güçlü düşmana teslim olmak istemeyen, gerçek kurtuluşu elde etmek için her rizikoyu üstlenen, geleneksel değerleri fırlatıp atan, silahı eline alıp, teknik ve maddi bakımdan öylesine üstün düşmana kurnazca karşı koyan kadınların gemlenemez mücadele azminin destanı.

Çin'deki Kültür Devrimi, revizyonizme karşı mücadelenin sembolü haline geldi - ve yine kadın komünistler en ön saflardaydı.

Dünyaya ilk kadın hava korsanı olarak adını duyurtan, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Siyasi Büro sorumlusu ve Milli Konsey Üyesi Leyla Halid, **Filistinli** kadınları şöyle anlatıyordu. "Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin bir parçası olan Filistin Kadın Hareketi Mücadelesi, özellikle 1967 sonrası **"Filistin'in özgürleştirilmesi için kadın-erkek birlikte direnişte olacak"** kararı aldı ve bu karar halen devam etmektedir. Bu yolda birçok kadınıımız şehit düştü. Düşmanlar, Filistin'de kadının yerini çok iyi bildiklerinden kız çocuklarımıza ve kadınlarımıza tecavüz ediyorlardı. O dönemlerde, Filistinli bir kadın, İsrail askerlerinin karşısında kıyafetlerini çıkartarak, **'benim namusum bedenim değil, bu topraklardır'** diye haykırdı. Filistin kadını kendi toplumunda iyi bir rol üstlendi. Arap kadınları için örnek oldular. Biz de Cezayir'de silah kuşanan kadınları örnek aldık".

Türkiye ve T.Kürdistanı'ndaki Türk ve Kürt kadınları; Sınıfsal - Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde, Türk, Kürt ve diğer azınlıklardan pekçok kadın, cesaretle ve mücadele azmiyle, kurtuluş ordusunun saflarına girerken, erkek şovenizminden ve feodal zincirlerden kurtulmak ta hedeflerindediydi..

Ve bugün, 21. yüzyılda, **dünyanın her yerinde**, kendilerinin ve sınıflarının kurtuluşu için, işsizliğe, yoksulluğa, sömürüye, feodal değer yargılarına, kadınlara yönelik şiddete ve baskıya, cinsler arası eşitsizliğe, çevre felaketine karşı Asya'dan Amerika'ya, Avrupa'dan Afrika'ya, dünyanın dört bir yanında kapitalist-emperyalist sisteme ve onun yarattığı kanlı savaşlara, namus adına işlenen aile içi cinayetlere, törelere, karşı mücadele eden yüzbinlerce kadın bulunuyor. Onlar işçi sınıfının kadınıyla erkeğiyle, en geniş kesimlerinin bu kanlı sömürü sistemine, kadınları ikinci sınıf insan gören geri feodal değer yargılarına son vermek üzere mücadeleye atılmasını sağlamak için savaşım veriyorlar.

Dünya çapında binlerce kadın eşlerinden, babalarından, erkek kardeşlerinden dayak yiyor, aşağılanıyor, eve hapsediliyor, konuşmasına izin verilmiyor, yaşam hakkı gaspediliyor. Kadınları ortaklaştıran sadece anatomik ve fizyolojik yapılarının benzerliği değildir. Geçmişte de bugün de bizi ortaklaştıran, yazımızın yukarı bölümlerinde de anlatmaya çalıştığımız gibi, dünyanın neresinde olursak olalım, sömürü ve baskı düzeni olan bu sisteme karşı sınıf mücadelesini yükseltmenin yanı sıra, bize sadece kadın olduğumuz için en güvenli yer olarak bildiğimiz evlerimizde, en güvenilir kişiler olarak bildiğimiz babamız, erkek kardeşimiz ya da sevdiğimiz, eşimiz tarafından ve temel insani haklarımız ola-

rak bildiğimiz şeyleri savunduğumuz anda uygulanan sistematik işkencedir. Bu işkence o denli, yaygın ve meşru kılınmıştır ki erkek egemen sistemin hakim ideolojisi, kadınlara yönelik bu işkenceyi hayatın tuzu biberi olduruvermiş, bu işkenceye baş kaldıran kadınları namussuz addetmiş, namus adına kadınların öldürülmesine, intihara zorlanmasına esasta göz yummuştur.

Ve şu anda, dünyanın birçok yerinde kimbilir kaç kadının yüzüne kezzap atılıyor, tecavüz ediliyor, işkence görerek öldürülüyor. Ötekileştirilen kadınların toplum içinde yaşam alanları daraltılıyor, en kötü koşullar altında yaşamaya zorlanıyor. Çalışma hakları ellerinden alınan kadınlara tek seçenek olarak fuhuş dayatılıyor.

Ve şu anda kimbilir kaç kadın, işyerinde, sokakta, evinde tacize uğruyor, yanıyor, sosyal güvencesiz düşük ücretle çalıştırılıyor, çocuğunu bırakacak bir yer olmadığı için işinden ayrılıyor. Kapitalizm görmezden geldiği kadın emeğini sömürerek besleniyor, güçleniyor.

Bugün her şeyden rant sağlamaya çalışan ticari bir kuruluş olarak medya; kadın bedenini meta olarak görüyor, cinsiyetçiliği ve ayrımcılığı yeniden üretiyor. Gazetelerin üçüncü sayfa haberlerinde, TV kadın programlarında zaten mağdur olan kadını bir kez daha mağdur ediyor, şiddet uygulayanın ise ününe ün katıyor. Şiddetin failleri yerine şiddet gören kadını teşhir ediyor, şiddete haklı gerekçeler üretiyor.

Dünyanın her yerinde kadınlar şiddete, baskıya, sömürüye, zulme, işsizliğe, yoksulluğa hayır demek için sokaklara çıkıyor. Farklı dillerde farklı seslerle mücadeleyi - enternasyonal kadın dayanışmasını yükseltiyor. Tarih bizler için yalnız şiddete tanıklık etmedi. **Tarihimiz Lilith'den bu yana itaat etmemenin, mücadelenin ve başkaldırının tarihidir.** Uğradıkları şiddet sonucu yaşamları ellerinden alınan, haksızlığa - sömürüye baş kaldırdığı için hapsedilen, işkenceden geçirilen, gözaltında tecavüzlere uğrayan, cezalandırılan kadınların yanında, yüzlerce yıldır tüm bu baskı ve sindirmeye direnerek, kadın dayanışmasını büyüten kadınların tarihidir.

Ve biz kadınlar, militarizme, devlet şiddetine, baskıya, sömürüye, işsizliğe, yoksulluğa, ırkçılığa, emeğimizin sömürülmesine karşı proleteryanın sınıf mücadelesinin içinde yerimizi almanın zorunluluğunun yanı sıra ayrıca, aile içi şiddete, namus adı altında işlenen cinayetlere, tacize, tecavüze, cinsiyetçiliğe, cinsel kimliklere karşı ayrımcılığa, zorla evlendirilmeye, kısacası kadına yönelik, fiziksel, cinsel, psikolojik, ekonomik şiddete karşı mücadele etmenin yolunun yan yana gelerek, emekçi kadınların dayanışmasını yükseltmekten geçtiğini biliyoruz.

Kapitalizmin yarattığı kriz ve emperyalist savaşların en ağır yükünü kadın işçi ve emekçiler sırtlanmak zorunda kalırken, bu durum onlara emperyalist savaşları durdurmak ve bu kanlı sömürü sistemini ve savaşlarını tarihe gömmek üzere özel bir sorumluluk da yüklüyor.

"İşçilerin dünya çapındaki kardeşliği, bence, yeryüzünün en yüce ve en kutsal

şeyi... Benim yol gösterici yıldızım, idealim, vatanım... Bu ideale ihanet etmek-tense, hayatımı vermeyi seve seve kabul ederim...!" Dünya işçi sınıfının kızıl kartalı Rosa Luxemburg, 1919'da komünist ideal-leri uğruna hayatını verirken böyle haykırıyordu.

Dünyanın her yerinde kadınların hele de emekçi kadınların yaşadıkları sorunlar ortak olduğuna göre kurtuluşun yolu da ortak mücadeleden, güçlerin birleştiril-

mesinden geçmektedir. Birbirimizin deney ve tecrübelerinden öğrenip mücadele ve eylem yöntemlerimizi zenginleştirmek zorundayız. Kadınların kurtuluş mücadelesi, sınıfın kurtuluş mücadelesinden bağımsız ele alınamayacağına göre, nasıl ki, işçi sınıfının mücadelesinde enternasyonal dayanışma çok önemli bir faktörse, kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesinde de aynı şekilde enternasyonal mücadele olmazsa olmazlarımızdandır. Çünkü sorunların hiçbirisi yukarıda da aktardığımız gibi sadece bir ülkeye özgü değil. Dünyanın her yerinde işçi sınıfının ve kadınların yaşadıkları sorunlarda büyük benzerlikler varsa, sorunların nedeni sistemin kendisi olduğundandır. Sistemin kendisi küresel olduğuna göre bizim mücadelimizde enternasyonal olması zorunluluktur. Marx **"Ezilen ülkelerin işçileri birleşiniz!"** derken, Clara **"Yaşamın olduğu her yerde mücadele etmek istiyorum"** derken, enternasyonal mücadelenin ve dayanışmanın önemini vurguluyorlardı.. Bu nedenle de sınıfın kurtuluş mücadelesinde olduğu gibi, kadının eşitlik ve özgürlük mücadelesinde de enternasyonal mücadele çok büyük bir önem taşımaktadır. Tarih bunu defalarca kanıtlamıştır.

Ellerimizi birbirine kenetleyip hep bir ağızdan **'YETER ARTIK!'** diye haykırarak, seslerimizi hepbirlikte yükseltmek zorundayız. Ataerkil sistem tarafından yaratılan, Kosova'dan Irak'a, Afganistan'dan Filipinler'e, ABD'den Fransa'ya, İngiltere'den Türkiye'ye, İran'dan Pakistan'a uzanan bu cehennem daha fazla hoşgörmemeli doğal karşılanmalı, "kem küm"lerin arkasına saklanmamalıyız! Sistemin kadınlara biçtiği edilgen kimliği elimizin tersiyle itip, mücadeleciler kadını kimliğimizi kuşanarak, enternasyonal kadın mücadelesini yükseltmek için sokaklardaki - alanlardaki mücadele içindeki yerimizi almalı ve enternasyonal mücadeleyi büyütmeliyiz...

Yoksulluğa ve Şiddete Karşı,

Eşitlik ve Özgürlük İçin, İrkçılığa ve Ayrımcılığa Karşı,

Dayanışma ve Sınıf Kardeşliği İçin Yaşasın Kadınların Enternasyonal Dayanışması!

“Barış Yanlısı” ve “Tarafsız Ülke” olarak Bilinen Tefeciler Diyarı İsviçre İrkçilik ve Yabancı Düşmanlığında Çığır Aşıyor!..

H.GÜRER

Dünya'nın kara para aklama merkezi/bankası ve kara para kasası olan ve 1815 yılından beri savaşmayan, 'tarafsız', 'demokrasinin beşiği' addedilen İsviçre'de, haçlı zihniyetinde olduğunu son yıllarda SVP isimli ırkçı ve faşist partinin göçmenleri hedef alarak çıkardığı yasalarla, uygulamalar ve afişlerde ispat etti.

İsviçre'de aşırı sağcı ve katıksız azınlı ırkçı (Sweizerische Volkspartei) İsviçre Halk Partisi'nin (SVP) hazırladığı ve İsviçre vatandaşlığına geçişin zorlaştırılmasını öngören yasa tasarısı yapılan referandumla 1 Haziran 2008 tarihinde reddedilmişti. Resmi sonuçlara göre, ırkçı içerikli yasa, İsviçre halkının yüzde 64'lük çoğunluğu ile reddedilmişti. Referandum sonucunu değerlendiren Unia ve Travail Suisse sendikaları sözcüleri, bu tavırlar "İsviçre halkının göç konusunun kötüye kullanılmasına kesin bir ret cevabı verdiğini" ifade etmişlerdi. Travail Suisse sendikası sözcüsü, "İsviçre halkı bir hukuk devletine yakışan vatandaşlık prosedürünü tercih etti" dedi. Yasa tasarısı, vatandaşlık başvurularının halkoyuna

de 64 gibi büyük bir farkla yapılan halk oylamasında 1 Haziran 2008 tarihinde kaybeden faşist parti SVP, bu yasa teklifi içinse bir kutu içerisinde bulunan İsviçre pasaportlarına, farklı renklerde ellerin saldırdığı bir grafiğin üzerine Stop! yazılı bir afişle propaganda yapmıştı. Bununla da sınırlı kalmayan ırkçı parti, tarafından daha önce de göçmenlere karşı geliştirdikleri ırkçı kampanyalara bir yenisi daha eklendi. Bu kez de leş kargalarının (bu leş kargaları göçmenler oluyor!) İsviçre'yi yedikleri bir afiş yaparak bu ırkçı ve yabancı düşmanlığını körükleyen afişleri İsviçre'nin hemen her sokağına, her reklam panosuna büyük dev formatlarda asarak ırkçı ve faşizan tutumlarını sürdürüyorlar.

Göçmenleri hedef alan ve leş kargalarının İsviçre'yi yediklerini yansıtan ve 'herkese özgür pasaport için hayır' başlıklı propaganda afişinin, İsviçre'de son dönemlerde herkese oturma hakkı tanınmasını amaçlayan eylemlerin yoğunlaşmasına paralel olarak asılmış olması dikkat çekici.

kullanan ırkçı parti SVP, referandum için de aynı tipte kışkırtıcı bir afiş seçmişti. Bu afişte de "sarı ve siyah elli kişiler İsviçre pasaportuna uzanıyor." "Suç oranını göçmenler artırdı" diyerek İsviçre'de ki tüm olumsuzlukları göçmenlerin varlığına bağlayan ırkçı parti SVP, 7,5 milyon nüfuslu İsviçre'nin yüzde 5'inin göçmenlerden oluştuğunu ve bu kesimin buranın yaşamında özne olduğunu, yıllardır çalışarak bu ülkeye vergisini verdiğini unutmakta, Cezaevlerinde yatan suçluların yüzde 70'inin yabancı kökenli kişiler olduğunu belirterek halkı referandumda tasarıya "Evet" demeye çağırışlardı.

"Göçmenleri "güvenliğe tehdit olarak" olarak göstermeye çalışan ve iktidarda olduğu dönemde bir dizi yabancı düşmanı yasanın altına imza atan SVP, ülkede işlenen suçların büyük bölümünün göçmenler tarafından işlendiğini iddia ederek, göçmelere yönelik yasaların sertleştirilmesi gerektiğini savunmakta ve buna uygunda yasa tasarıları parlamentoya verilerek halk oylamalarına sunmaktalar.

Nazi Almanya'sına benzer ırkçı söylem ve uygulamalardaki artış tepki çekerken, vatandaşlık siteminin ırkçı niteliği resmi olarak da doğrulandı. İsviçre Federal İrkçilik Komisyonu tarafından yayımlanan vatandaşlığa kabul sürecine ilişkin yeni bir raporda, mevcut sistemin ayrımcılığa dayandığı ve bir çok açıdan ırkçı nitelik taşıdığı belirtildi.

Avrupa'da vatandaşlığa kabul yasalarının en sıkı ve en katı şartlara tabi olduğu ülkelerin başında gelen İsviçre'de bir göçmenin İsviçre vatandaşlığına başvurmadan önce en az 12 yıl İsviçre'de yaşamış olması şartı aranıyor. Ayrıca İsviçre'de doğmuş olmak da doğrudan vatandaşlık hakkı sağlıyor.

Raporda, sistemde kapsamlı değişiklikler yapılması gerektiği belirtilirken, herhangi bir topluluğa bağlı kişilerin vatandaşlık başvuruları konusunda oy kullanmaları için izin almaları zorunluluğu eleştirilmişti. Raporda, vatandaşlığa kabulün en zor olduğu kesimlerin Müslümanlar ve Balkanlar'la Afrika'dan gelen göçmenler olduğu da vurgulanmakta. Dünyada kişi başına düşen gelirin en yüksek olduğu ülkelerden biri kabul edilen İsviçre'de işçi sınıfının dörtte biri vatandaş olmayan göçmenlerden oluşuyor. Bunların yaklaşık 100 biniyse kaçak işçi statüsünde.

24 Eylül 2006 yılında "Yeni Yabancılar Ve İlticacılar Yasası" şeklinde halk oylamasına sunulan yasa tasarısı, iltica yasası yüzde 67.8, yabancılar yasası ise

yüzde 68 oyla kabul edildi. Bu oran birçok çevrede haklı olarak şaşkınlık yarattı. Çıkan sonuç nedeniyle Avrupa'nın birçok ülkesinde, "İsviçre en sert yasalarla Avrupa'da yolu açtı" değerlendirmesi yapıldı. İsviçre'de yasanın gündemde olduğu aynı süreçte Almanya, Fransa, Avusturya, Belçika vd. belli başlı Avrupa ülkelerinde de ırkçılık ve yabancı düşmanlığı politik gündemde belirgin bir yer tutuyordu. Dolayısıyla "İsviçre yolu açtı" değerlendirmesini tercüme edecek olursak "Avrupa burjuvazisi İsviçre üzerinden yolu düzledi" biçiminde de yorumlamak mümkün. İsviçre toplumsal ve sosyal sorunların büyümesine rağmen, mevcut durumda sosyal çelişki ve çatışmaların zayıf olduğu, devleti sahiplenme duygusunun güçlü olduğu özgünlükleri olan bir ülke. Bu, yabancıların İsviçre halkının refahını, iş imkanlarını ve toplumsal "barışlarını" tehdit ettiği inancıyla birleştiği ölçüde, ırkçı yasa bu ülkede yaşam hakkı bulabilirdi. Şimdi öteki Avrupa ülkeleri aynı yolda yürüme kararlılığını göstereceklerdi. Zaten bu konuda çeşitli denemeler yapılmış ve küçümsenmeyecek mesafede yol katedilmiş bulunuyor.

Genel seçimler öncesinde yoğun bir kampanya başlatan SVP, göçmenlerin hakimler tarafından ceza olarak sınır dışı edilmelerinin önünü açan bir yasayı referanduma götürmek için 100 bin imza toplamaya çalışmış, Partinin seçim vaatleri arasında bu yasanın genişletilerek, "18 yaşından küçük hükümlülerin aileleriyle birlikte İsviçreden sürülmesi"ni sağlayacak bir yasanın varlığında ifade etmişlerdi. Dünya genelinde büyük tepki toplayan afiş ve yasa teklifleri üzerine, BM'nin ırkçılıktan sorumlu raportörünün hükümetten bir açıklama istediğini yazan The Independent gazetesi, yasalaşması halinde bu uygulamanın, Nazi döneminden bu yana ilk defa Avrupa'da bir ülkenin ceza hukukuna gireceğine dikkat çekti. Nazi döneminde 'Sippenhaft' adı verilen uygulama, suçluların akrabalarının da cezalandırılmasına imkan veriyordu.

Hiç şüphe yok ki, tüm bu vb gelişmelere sonuç üzerinde bakmak yanıltıcıdır. Sonuç sadece İsviçre'de ki ırkçı potansiyelin fark edilmeyen yanının açığa çıkmasıdır. Şaşkınlık yaratan da, İsviçre gibi "demokratik, hümanist, insan haklarında hassas ve sosyal" bir ülkede ırkçılığın bu denli güçlenmesinin farkedilmemesidir. İsviçre'de irili-ufaklı aktif olan bir dizi ırkçı-faşist örgütlenme bulunmasına rağmen gündelik yaşamda şiddet olaylarına öteki ülkelerde olduğu gibi pek rastlanmamaktadır. Bu bir yanılsama yaratmış ve ırkçı gelişme küçümsenmiştir. Sonuç

Bu arada not düşelim, afişler BM tarafından kınandı ve İsviçre'li yetkili makamlarca "suçların genelde 'yabancılar' tarafından işlendiği, 'yabancılar' karşı olmadıkları, sadece ülkelerinde suçlu istemedikleri" gibi örtbas edici açıklamalar yapılmıştı.

İrkçi saldırganlıklarını, faşist zihniyetlerini özellikle de seçim dönemlerinde afişlerinde yansıtmaları, göçmenlerin lehine çıkarılmasını istedikleri yasalar, İsviçreli yerli emekçilerin 'milli duygularını' okşayarak ('milli duyguları' olmayanlarda ise bu duyguları canlandırarak) referandumlarda göçmen emekçilere yönelik istedikleri yasaları kabul ettirme derdindedir SVP. 2007'de yapılan seçimlerde "İsviçre bayrağı üzerindeki kara koyunu tekmeleyen 3 beyaz koyun" afişini

sadece şaşırtıcı değil, aynı zamanda ür-kütücüdür de.

İsviçre'ye çalışmak için gelen göçmenleri ve siyasi mültecileri "güvenliğe tehdit olarak" olarak göstermeye çalışan SVP, ülkedeki suçların büyük kısmının göçmenler tarafından işlendiğini öne sürüyor. Tefecilikle şişmiş İsviçre kapitalizminin ucuz emek gücü olarak sırtını dayadığı göçmelerin kovulmasının İsviçre'deki suç oranını büyük ölçüde azaltacağını savunan ırkçı parti, iktidarda olduğu dönem boyunca bir dizi yabancı düşmanı yasanın altına imza attı.

Avrupa Genelinde Irkçılık ve 'Yabancı' Düşmanlığı Gelişiyor:

Hatırlayalım; Dört yılda bir tekrarlanan uluslararası futbol şampiyonası turnuvası olan Fıfa Dünya Kupası (veya 2006 Dünya Kupası)'sı, 9 Haziran ile 9 Temmuz 2006 tarihleri arasında; ev sahipliği hakkını Temmuz 2000'de kazanan Almanya'da yapılmıştı. Almanya'da çalışmalarını yürüten aşırı sağcı Ulusal Demokrat Parti'nin (NPD) Dünya Kupası için hazırladığı broşürlerdeki ırkçı ifadeler nedeniyle parti lideri Udo Voigt ile iki parti yöneticisi "halkı kışkırtmak" suçundan yargıya sevk edilmişti. NPD, Dünya Kupası sırasında dağıttığı broşürlerde Alman takımında siyahi oyuncuların yer almasını eleştirmişti. Broşürde, Milli Takımı'nın siyahi oyuncusu Patrick Ovomoyela'nın 25 numaralı formasını giyen beyaz bir oyuncu arkadan resmedilmiş, üzerinde de "Gerçek bir milli takım için beyaz, sadece forma rengi olmamalı" yazısı yer almıştı. Bu broşürü ikincisi izlemişti ve ikinci broşürde, 11 oyuncudan 10'u siyahi olarak resmedildi ve üzerine "2010 yılında milli takım böyle mi olacak?" denildi. Broşürleri inceleyen Berlin Savcılığı, Voigt ile broşürün basımından sorumlu parti üyeleri Klaus Beier ve Frank Schwerdt'in "kışkırtıcılık yapmak ve hakaret" suçlamalarıyla yargılanacaklarını açıklamıştı. Açıklamada, broşürlerin ifade özgürlüğünün sınırlarını aştığı vurgulanarak "İfade özgürlüğü başkalarının temel haklarıyla ilişkilendirilir. Savcılık bu broşürlerde siyahlara hakaret edildiği kanısındadır. Bu durumda ifade özgürlüğünden söz edilemez" denildiği kaydedilmişti. Ve aşırı sağcı Ulusal Demokrat Parti yetkilileri 'suçlu' bulunursa üç ila beş yıl arasında hapis cezası alabilir diye

de keskin bir açıklamada bulunmuştu. Bu açıklamaların ardından da Savcılık, 11 milli takım oyuncusundan sadece birinin "beyaz" olarak resmedildiği broşürle, halkın kışkırtıldığı ve Ovomoyela'nın rencide edildiği kanısına vardı ve bu nedenle 70 bin broşür hakkında toplatma kararı verilerek broşürler toplatılmıştı.

Şüphesiz ki aşırı sağcı Ulusal Demokrat Parti NPD'nin çalışmaları bununla sınırlı değildi. Tıpkı, İsviçre'de ki aşırı sağcı-faşist İsviçre Halk Partisi (SVP) gibi onunda göçmenlere yönelik son derece 'renkli' çalışmaları vardı. Ve NPD'nin bu çalışmalardan bir diğeri de hazırladıkları "iyi yolculuklar" başlıklı bir afişti. Hayırlanan bu afişle Almanya'da yaşamakta olan Türkiyeli göçmenleri bir an önce ülkeyi terk etmeye çağırıyordu. Bununla da yetinmeyen Almanya Ulusal Partisi, parti grubu, Almanlar'ın ve göçmenlerin ayrı okullarda kendi ana dillerinde eğitim görmesini talep etmişti.

Bitmedi!..

Hatırlanacağı gibi, iki yıl önce Danimarka'da müslüman inancında olan kişilere hakaret içeren karikatürler yayınlanmış ve bu karikatürler dünya çapında gösterilere, protestolara yol açmıştı. Benzer bir gelişme İsveç'te de ortaya çıkmıştı. Yerel gazetelerden Nerikes Allehanda'da 19 Ağustos'ta Hz. Muhammed'i insan başlı bir köpek gibi tasvir eden bir eskiz yayınlanmış ve bu gelişme karşısında çeşitli islam ülkeleri İsveç'i protesto ederken, bir çok ülkede de gösteriler yapıldı. Emperyalist sitem tüm bunları 'medeniyetler çatışması' veya 'dinler savaşı' olarak ifade etmeye çalışsa da, bunun esaslı özü inceltilmiş ırkçılık ve yabancı düşmanlığıdır.

"Kapitalistler Gölgesini Kesemedikleri Ağacı Keserler"![K.Marks]

Tüm ifade ettiklerimiz hiç şüphesiz ki genel olarak dünyada ve özel olarak Avrupa kıtasında gelişen ve gelişmekte olan ırkçı-ayrımçı ve yabancı düşmanlığı rüzgarının her geçen gün daha da sertleşerek estiğini bize göstermektedir. Bu yabancı düşmanlığı ve ırkçı rüzgarın Avrupa kıtasını dört bir koldan sarmalamasının bir çok yönü olduğu gibi bir yönünde de yaklaşık 2 yıl öncesine doğru giderek hatırlayacak olursak, o dönem-

ler İngiltere'de muhalefetteki Liberal Demokrat Parti'nin ülkede kaçak konumda yaşayan göçmenlere yönelik genel bir "af" yasası çıkartılması önerisinde görebilmek mümkün.

Hatırlanacağı üzere bu öneriye İçişleri Bakanlığı'ndan yapılan açıklamada 'böyle bir affın sözkonusu olmadığı' belirtilmişti. Ancak gerek öneri, gerek itiraz gerekçesi, göçmenlere bakış açısının nasıl olduğunu çarpıcı biçimde gösteriyordu. Bu çarpıcı gerçeklik şu şekildeydi; Göçmenlere af çıkartılmasını da yine insani veya demokratik açıdan değil, "İngiltere'nin çıkarları" adına savunuyorlardı. Liberal Demokrat Parti Sözcüsü Nick Clegg, 'af' önerirken "İngiltere'ye yasal olmayan yollardan giren göçmenlerden pek çoğunun yüksek niteliklere ve iyi bir ticaret kafasına sahip olduğuna" dikkat çekiyor ve sözlerini şöyle tamamlıyordu: "İngiltere'de uzun yıllar kaçak olarak yaşamış ancak hiç bir suçta karışmamış ve İngilizcesini iyi duruma getirmiş olan göçmenlerin yasallaştırılarak iş dünyasına kazandırılması gerekir". Liberal Demokrat Parti Sözcüsü Clegg, sözde affın "hesabını" da çıkarmayı ihmal etmemiş: "Ülkede kaçak konumda yaşamını sürdüren göçmenlerin sınır dışı edilmelerinin ülkeye yaklaşık 5 milyar sterline mal olacağına" dikkat çekip bunu tersine, yani paraya çevirmenin o

'muazzam formülasyonu'nu da şu şekilde ortaya koymuştu; "genel bir af yasası sonucu kaçak konumdaki göçmenlerin yasallaşmalarıyla birlikte ülkeye yılda yaklaşık 3 milyar dolar vergi geliri sağlanabileceğini" söylemişti. Yani herşey paraya çevrilebilir? Ve Her politikanın dolar, sterlin cinsinden bir karşılığı vardır!

Sonuç Olarak;

"Barış yanlısı" ve "tarafsız ülke" olarak bilinen tefeciler diyarı İsviçre, ırkçılıkta ve yabancı düşmanlığında çığır açıyor. İktidardaki İsviçre Halk Partisi'nin ak koyunların kara koyunları ülkeden defetmesi, farklı renkte ellerin İsviçre pasaportuna saldıran logoları, İsviçre'yi yiyen leş kargaları afişlerini canlandıran "sevimli" afileri, ülkede birbiri ardına çıkan ırkçı yasaları özetler gibi. Gerek yaşamakta olduğumuz ülkede ve gerekse Avrupa'nın ve dünyanın her metre karesinde gelişmekte olan vede gelişebilecek ırkçı saldırılara karşı tüm göçmenler, demokratik kurum, kuruluş ve kişiler ve anti-faşistler birlik olmaya, örgütlenmeye ve ortak mücadele etmeye dünden daha çok mecbur olduklarını görerek dayanışma ağlarını güçlendirmek zorundadırlar.

Hiçbir çocuk illegal değildir kampanyası başladı

Mayıs ayının başından itibaren 'Hiçbir çocuk illegal değildir' adı altında İsviçre'de oturma izini olmayan binlerce göçmen çocuk için bir kampanya başlatıldı. 90'dan fazla tanınmış kişi ve kurumun girişimi ile başlatılan bu kampanya 2010 yılı başına kadar sürecek. Toplanacak imzalar ise daha sonra İsviçre'nin yetkili makamlarına sunulacak.

www.keinkindistillegal.ch sitesinde yayımlanan manifesto'da çocukların yaşadıkları sorunlar açılarak talepler sıralanıyor. Manifesto, toplum tarafında varlıkları görülmek istenmeyen binlerce çocuk oturma izinleri olmadığı için insanlık dışı koşullarda yaşadığına dikkat çekiyor. Anne ve babalarla olan ilişkilerin bozulması ve bunun sonucunda psikolojilerinin bozulmasını da dile getiren manifesto'da şu taleplerin de altı çiziliyor:

- Herkese eğitim hakkı en geniş anlamı ile oturma izini olmayan çocuklar içinde hayata geçirmeli, engeller ortadan kaldırılmalı.

- Oturma izni olmayan göçmen çocuklarının sınır dışı edilmeleri durdurulmalı.

- Çocuklara oturma izini verilmesi için gerekli yasal işlemler basitleştirilmeli.

- Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Bildirgesinin İsviçre makamlarınca tam olarak kabul edilmeli ve uygulanmalı.

Başlatılan kampanya ile oturma izni olmayan çocukların içinde buldukları zor durumlarının dikkate alınması, bu durumun sebebinin çocukların olmadığı anlayışı da gündeme getirilmeye çalışılıyor.

İsviçre Anayasası yanı sıra Birleşmiş Milletler Bildirgesinde de oturma hakkı bu çocuklar içinde yok sayılmaktadır. Bu yasalar kapsamında oturma olanaklarından yararlanma hakları olmasına rağmen oturma izni olan çocuklarının sayısının istatistiki olarak çok düşük.

Daha önce bu konuda yapılan girişimlerde bir sonuç alınmamıştı. Bakan Leuthard'a gönderilen mektup cevapsız kalmış, parlamento'ya oturma izni olmayan göçmen çocukların haklarını savunan iki önerge verilmişti. Meclis bu önergeleri de halen gündemine almadı. Bu kampanya ile bir kez daha çocukların durumlarını politikacılara ve kamuoyuna duyurmak isteniyor.

Kampanya **Anlaufstelle für Sans-Papiers Basel**, Verein Berner Beratungsstelle für Sans-Papiers, **Sans-Papiers Anlaufstelle Zürich SPAZ**, Collectif de soutien aux sans-papiers de Genève, **terre des hommes schweiz**, Hilfswerk der Evangelischen Kirche Schweiz HEKS, **Schweizerischer Katholischer Frauenbund SKF**, Unia-Die Gewerkschaft, **Verband des Personals öffentlicher Dienste vpod** kurumları tarafından organize ediliyor.

ANKET SONUÇLARI

ATİK'e bağlı federasyon ve derneklerde üye ve taraftarla bir dönem önce yapılan anket çalışmasının sonuçlarını siz okuyucularımızla paylaşmıştık. Bu sayımızda bir kez daha ve yeni sonuçlarla yayınlanan bu anket, ATİK kitlesi içerisinde 730 kişiyle anonim yapılmıştır (Mücadele gazetesinin 201. sayısında yanlışlıkla 400 civarında diye geçmişti). Amaçlanan bütün ATİK bileşeni kitlenin bu anket çalışmasına katılması idi. Maalesef hedeflenen çalışmanın ve ulaşılması gereken kesimin yarısı kadarından sonuçlar elimize ulaştı. Bu türden bir anket çalışması, ATİK 19. dönem Genel Konseyi tarafından, kendi kitlemizin durumunu ve üzerinde yükseldiğimiz zemini kavramak ve bilimsel verilere ulaşmak bakımından bir ilktir.

Ortaya çıkan sonuçları nasıl okumamız gerekir, bu veriler ne ifade eder? Önümüzdeki dönemin faaliyetlerinde hangi sorun ve önceliklere yer verilmelidir? Bu değerlendirmemizden **önemli gördüklerimizi sizlerle paylaşıyor**, Göçmenlere yönelik siyaset üreten düşünce merkezlerinin ve politik önderliğin de bu sonuçlardan faydalanabilmesi ümidiyle yayınlamayı bir görev biliyoruz.

Sonuçlara göre; ATİK kitlesinin bileşiminde erkekler çoğunluktadır. Bu yaşadığımız sınıflı toplumlarda kadının erkeğe oranla işbölümünde ve sosyal faaliyetlerde sınırlanmasının bizim saflarımıza da yansması olarak algılanmalıdır. Kadın çalışması konusunda daha duyarlı olunmalı ve kadınların dernek çalışmaları ve siyasal çalışmalarda öne çıkarılması için caba sarf edilmelidir.

ATİK kitlesinin yaş ortalaması, orta yaş gurubuna girmektedir. Gençleşme ve saflara yeni, zinde güçlerin katılması bir görev bilinmeli ve gençlerle daha sıkı bağlar kurularak onlar kazanılmaya çalışılmalıdır. Genç kitlenin kazanılması ve onların devrimci görevleri üstlenmesi için, yeni yaklaşımlar benimsenmelidir.

ATİK kitlesinin % 60'ı çalışmaktadır, yani işgücü ile geçinmektedir. Bir işçi konfederasyonu için bu tabii olması gereken bir sonuçtur. Çalışmayan yada iş bulamayan % 31'lik kesim ya kalifiye işgücü değildir -yani mesleksizdir- yada göçmen olmanın getirdiği dezavantajla iş bulamamaktadır. Genel Avrupa'daki işsizlik oranlarının % 5-8 olmasıyla kıyaslandığında so-

nuçlar üzücüdür. Bu sonuçlarla ilintili olarak çalışan % 60'lık kesimin çalıştığı işkollarında sendikalı olması durumu ise sadece % 25'dir. Bu tezat durum sendikaya ve sendikal çalışmaya ilgisizliğin bir göstergesidir. Sınıf bilinçli her çalışan sendikalara üye olmalı ve çalıştığı işyerlerinde mücadele etmelidir. İşyeri temsilcilikleri ve sendika görevlisi olarakta görev yapmayı, hak arama mücadelesinde etkin olmayı hedeflemelidir. Bu ciddi bir sorundur ve önümüzdeki dönem böyle bir görev bulunmaktadır.

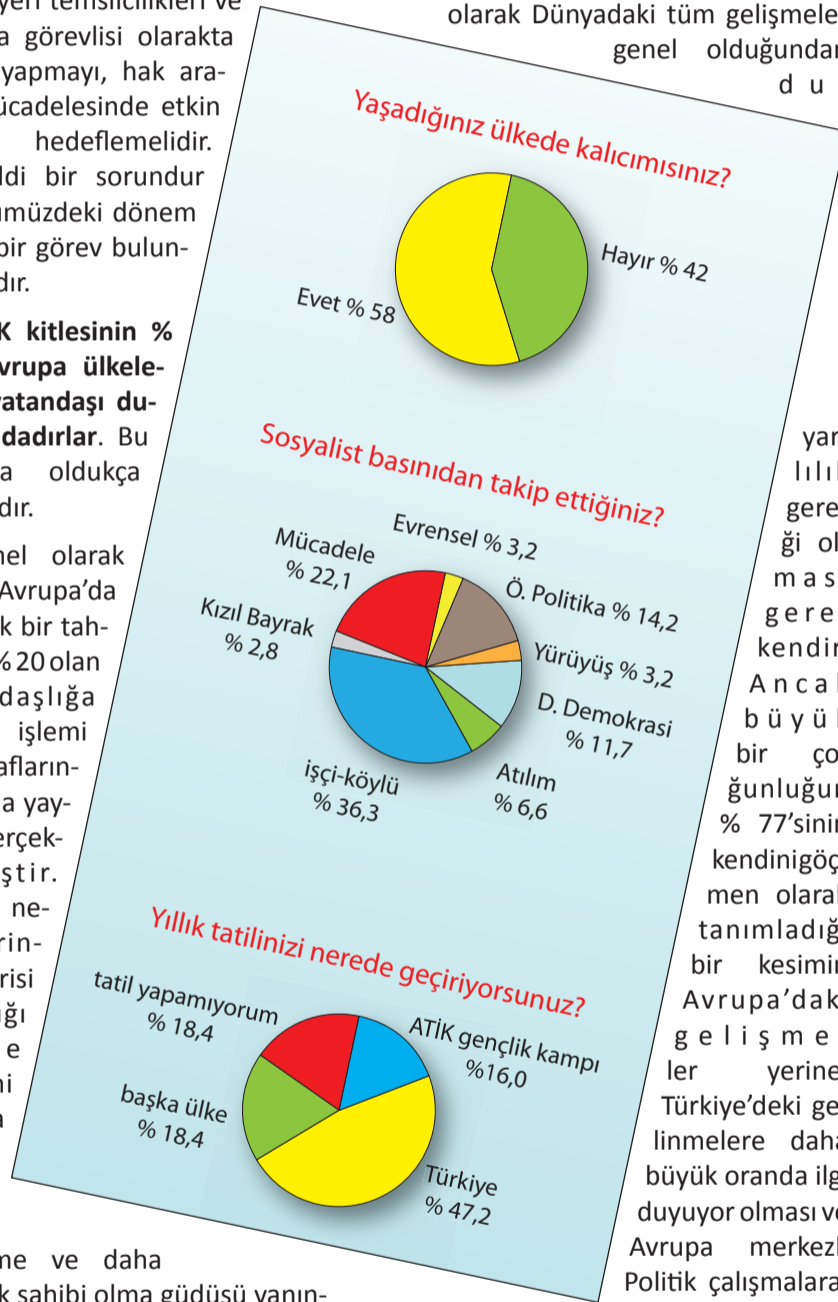
ATİK kitlesinin % 55'i Avrupa ülkelerinin vatandaşı durumundadırlar. Bu sonuçta oldukça çarpıcıdır.

Genel olarak Batı Avrupa'da yaklaşık bir tahminle % 20 olan vatandaşlığa geçme işlemi ATİK saflarında daha yaygın gerçekleşmiştir. Bunun nedenlerinden birisi yaşadığı ülkede kendini daha özgüvenle hissetme ve daha çok hak sahibi olma güdüsü yanında, geldiği ülke olan Türkiye'deki siyasal sistemin dikta yöntemleri ve baskısıyla dışlanmış olması da bir etkidir.

Seçme sansı olan, vatandaş olmuş kesimin siyasal eğilimleri epeyce değişken olarak anket sonuçlarına yansımış. ATİK'te çalışan ve onun siyasal yelpazesinde olan kesimlere yönelik önümüzdeki dönem hangi partiyi desteklemek gerektiği konusunda açık ve somut hedefler koyması da bir görev olarak algılanmalı. Göçmen kitlenin hak talebelerini savunan program ve politikalarında bunu uygulayan partiler tercih edilmeli ve bu partilerle siyasal ilişkiler geliştirilmelidir. Bu partilere üye olma, aday olma, birlikte

çalışma ve daha etkin görev ve sorumluluklar üstlenme hedeflenmelidir. Parlamenter temsilcilik elde etme, belediye meclislerinde görev üstlenme vb gibi...

"Neredeki gelişmelere daha duyarlısınız" sorusuna verilen cevapta yine ilginç sonuçlar bulunmaktadır. Genel olarak Dünyadaki tüm gelişmeler genel olduğundan

yarıllık gereği olması gerektir. Ancak büyük çoğunluğun kendin göçmen olarak tanımladığı bir kesimin Avrupa'daki gelişmeler yerine, Türkiye'deki gelişmelere daha büyük oranda ilgi duyuyor olması ve Avrupa merkezli Politik çalışmalara, yada burada olan

görevlere yeterli duyarlılığın olmaması, gövde ile kafa arasındaki uyumsuzluğa işaret ediyor. Bu durumun bilince çıkarılması, bunun nedenlerini açığa çıkarmak için kitlenin eğitilmesi gerekir. Bunun içinde ana görev yaşadığı toplumla ilişki ve bağlantı kurabilen, dil bilen, çok yönlü düşünen, kurumsallaşmasını daha ileri taşıyabilecek, profesyonel davranan bir önderlik modeli oluşturmakla olasıdır.

"ATİK'i demokratik buluyor musunuz" sorusuna verilen cevapta % 21 hayır cevabı vermiştir. Bu cevapta niçin ve neden gibi detaya gidecek soru sorulmamıştır. Ama her 5 kişi-

den birisinin de hayır ATİK yeterince demokratik değildir cevabı üzerinde düşünülmesi, Konfederasyon Genel Konseyi aksayan ve yolunda gitmeyen sorunları çözmede, ATİK'i daha demokratik bir işleyiş tarzına kavuşturmada gereken adımları atmalıdır. Bu durumun bir kısmı tüzüksel hukukla düzenlenmiş olmakla birlikte, kitlenin fikrini sorma ve eğilimlerini dikkate almada daha özenli olunmalı bu kesimlerdeki algılama dönüştürülmelidir.

"Partnerinize şiddet uyguladınız mı" sorusunda ortaya çıkan sonuçta yine her 5 kişiden birinin bu saflarda partnerine şiddet uyguladığını gösteriyor. Tabii bu sorunda daha çok bilinçle ve eğitimle aşılabılır. Kadın erkek ilişkilerinde medeni, uygar ve demokratik olmak bizlerin vazgeçilmezi olmalıdır. Şiddet faktörüne başvurma sorunun çözümünü bilimsel olarak bulamama ve acele düşme durumudur. Şiddetin bireysel tarzını yaşamımızın tüm alanlarından çıkarmalı, sorun ve problemleri eğitim ve örnek olma biçimiyle çözmeyi hedeflemeliyiz.

ATİK kitlesinin mensubu olduğu milliyetlere bakıldığında Kürt kökenlilerin % 53'le en yoğun kesimi oluşturduğu görülüyor. 2. Sırada Türk kökenlilerin ve diğer (Ermeni-Boşnak-Laz-Arap-Tatar) azınlıklardan oluştuğu yansıyor. ATİK siyasal duruş ve dünyayı yorumlamada milliyet farkı gözetmeyen bir kurumdur. Ancak politik hedefler ve duyarlılıklar bakımından Kürt orijinli sorunlarda daha belirgin tavırlar içinde olmalıdır. Bu bağrında bulunan kitlenin duyarlılıklarının ötesinde genel Kürt kitlesini etkilemek ve kazanmak için gereklidir. Newroz vb. gibi etkinliklerde daha aktif rol üstlenebilir.

"Avrupa'da hangi sorunlar sizi kaygılandırıyor" sorusunda birinci sırada işsizlik yer alırken, gelişen ırkçılıkta önemli bir kaygı olarak duruyor. Özellikle son dönemde mali krizle başlayan ve ekonomik krize evirilen, işten çıkarılmaların baş gösterdiği bu süreçte işsiz kalma olasılığı daha da artacağından, kapitalist-emperyalist sistemin tarihin çöplüğüne yollanması yolunda yerli ve göçmen emekçilerin ve işçilerin dayanışması, birlikte mücadele etmeleri gerektiği daha iyi kavranmalıdır. Avrupalı sınıf kardeşlerimizle (Sendikalarda, üretim alanlarında, sokakta, yürüyüş ve eylemlilikte vb.) daha ileri ilişkiler içinde olmalıyız.

Paris'te ATİK Komitesi Kuruldu

Fransa devletinin saldırıları sonucu ATİK'in 30 yıllık onurlu mücadele tarihindeki kurumsal faaliyetleri uzun bir dönem Paris'te kesintiye uğratılmıştı.

Özellikle, Nicolay Sarkozy'nin iç işleri bakanlığı koltuğuna oturmasıyla, programına koyduğu ırkçı politikalar doğrultusunda göçmen demokratik kurum ve kuruluşlara yönelik saldırılarını adım adım yükselerek göçmen kitlesini hedef tahtasına yerleştirdi. Ve ilk icratını, Paris varoşlarında yaşayan yoksul Afrikalı göçmenlere yönelik "siz pislikleri temizleyeceğiz" söylemiyle start vermeye başladı. Bu çıkış karşısında, binlerce göçmen kitlesi ayaklanarak, araba yakma eylemleriyle günlerce sokaklar işgal edildi ve ülke tam bir savaş alanına dönüştürüldü.

Fransa devletinin bu provokasyonunun akabinde sıra göçmen dernek ve örgütsel kurumlarına gelmişti. Bu noktada ilk sırada ATİK kurumlarını hedef olarak seçen, bu ırkçı ve anti-demokratik yönelim ve saldırılar sonucu bir çok ATİK üyesi gözaltına alınarak cezaevlerine konuldu. Bir o kadar çeşitli soruşturmalara tabi tutularak, 30 yıllık ATİK kurumsal faaliyetleri Fransa devletinin baskıları neticesinde durdurma noktasına getirildi.

Elbetteki bu anti-demokratik saldırı ve uygulamalar yalnızca ATİK kurumlarıyla yetinmedi. Ve hedefte bulunan; Türkiye Kürdistanlı, Tamil ve Anadolu Federasyonuna bağlı göçmen kültür dernek ve kurumlarına da aynı yöntemlerle saldırılar yapılarak, bu kurumların birçok taraftarları da gözaltına alınarak çeşitli soruşturmalara maruz bırakıldı.

Tüm bu yaptırımlar, egemen sınıf çıkarları doğrultusunda, gelişen demokrasi mücadelesini bastırmak, geniş halk yığınlarını sindirmek ve özellikle de göçmen kurum ve kuruluşlarını da kriminalize ederek, saf dışı

bırakma politikalarının uygulanması sonucuydu.

Ancak tüm bu saldırganlıkları yanında, Fransa kendi demokrasisini bir övünç kaynağı olarak diğer bağımlı ülkelere demokrasi vererek, kendisini demokrasi beşiği olarak pazarlaması ve her belediye binası kapılarına büyük harflerle "Eşitlik-Özgürlük-Serbestlik" gibi değerli kavramların yazılması sadece bir aldatmaca ve safsatadan öteye gitmemektedir. Dir bir gerçek ise, Avrupa Birliği ülkeleri içerisinde Fransa insan hakları ihlallerinde birinci sırada yer almaktadır.

Tüm bu nedenler ve sonuçlar ilişkisi bakımında, uzun bir dönemdir kesintiye uğrayan ATİK kurumsal faaliyetlerimiz, geçtiğimiz haftalarda ATİK üye ve kitlesiyle yapılan toplantılar sonucu Paris'te yeniden kurumsallaşmak amacıyla ATİK komitesi oluşturuldu.

ATİK komitesi önümüzdeki dönem içerisinde kısa, orta ve uzun vadede öncelikli hedeflerini belirleyerek, önüne şu görevleri koymuştur:

Kısa vade içerisinde, ayda bir ATİK üye ve kitlesiyle ortak toplantıların yapılması ve yaz sezonu nedeniyle pikniklerin düzenlenmesi.

Orta vadede ise; büyük devrimci sanatçı Yılmaz Güney'in ölümünün 25. yıl dönümüne ilişkin bir gece yapılarak, devrimci bir anmanın gerçekleştirilmesi.

Uzun vadede ise; ATİK'in kurumsallaşması amacıyla dernekleşme faaliyeti üzerinde yoğunlaşması ve demokratik görevlerini pratik ile buluşturması nedeniyle, ATİK faaliyetlerini Paris alanında yönlendirmesidir.

Tüm bu çalışmalara bağlı olarak, üyesi olduğumuz DEKÖP-F faaliyetine daha örgütlü, daha organizeli bir biçimde sürdürerek güçlendirmek olacaktır.

Paris ATİK Komitesi

NONATO Aktivistleri Derhal Serbest Bırakılsın!

NATO karşıtı eylemler sırasında Fransa'da tutuklanarak yargılanan NATO karşıtları için Frankfurt'ta dayanışma eylemi gerçekleştirildi. Sabah dokuz sıralarında Fransız konsolosluk önünde toplanan 20 civarında anti-militarist NATO karşıtları, Strazburg'da tutuklananların derhal serbest bırakılması çağrısında bulundular.

Yapılan basın açıklamasının yanı sıra, Cezaevinde tutuklu bulunan NATO karşıtı eylemciler için konsolosluka birde dosya verildi. Yapılan basın açıklamasında şunlara yer verildi;

'Binlerce insanın NATO zirve karşıtı

reketlerine karşı tavrının yargılama ve kriminalleştirme olduğunun tescillendiği belirtildi.

Yapılan yargılamaların, hukuki anlamda elle tutulur hiçbir delil olmamasına rağmen sürdürüldüğüne değinilen açıklamada, davaların ihtimaller ve iddialar üzerine kurulduğu belirtildi.

Bir korku dalgasını yaratılmaya çalışıldığına dikkat çeken anti-militarist aksiyon aktivistleri, bundan sonraki protestolara katılanlara mesaj vermeye çalışıldığını vurguladılar.

Tüm anti-militarist eylemcilerin

gösteriler yapması, en temel haklarıdır. Alman ve Fransız polisleri müdahaleleriyle gösterileri olanaksız hale getirmişlerdir ve böylece 350 insan bu tutumlardan kaynaklı gözaltına alınmış, bunlardan birkaçı cezalara çarptırılmıştır. Tutuklu bulunan NATO karşıtları, daracık hücrelerde sıkıştırılmış, yemek ve tıbbi ihtiyaçları karşılanmamıştır.'

Birçok kişinin sonradan serbest bırakıldıklarını, 9 kişinin ise iki aydan beri hala tutuklu olduklarını belirtilen açıklamada, bu kararla Nicolas Sarkozy'nin anti-militarist ve barış ha-

derhal serbest bırakılmasını talep eden aktivistler, 'Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!', 'NATO'ya ve Savaşa Hayır!' sloganlarını haykırdılar.

Bağımsız kaynaklardan edinilen bilgilere göre, Strazburg'da yürüyen davalarda iki Alman NATO anti militarist aktivist 3 ve 6 ay cezalara çarptırıldı.

NONATO eylemleri çerçevesinde bir araya gelen ve aralarında ATİF ve YDG'ninde yer aldığı Ren-Main anti militarist bölge aktivistleri, dayanışma eylemlerinin devam edeceğini belirttiler.

Liberaller: "Mültecilerin oturma hakkı tamamen kaldırılmalı"

Hollanda'daki liberal VVD partisi başkanı Mark Rutte mültecilerin süresiz oturma haklarının tamamen ellerinden alınması gerektiğini açıkladı. Rutte, Rosmalen şehrinde gerçekleşen parti kongresinde yaptığı bu açıklamayla göçmenlere karşı sert bir parti tavrı sergileyeceklerini gösterdi.

Şu an ki koşullarda mültecilerin süresiz oturumları 5 yıl sonrasında süresiz oturuma çevriliyor. Rutte ise Hollanda'da süresiz ikamet etmek isteyen göçmenlere Hollanda vatandaşlığına baş vurma zorunluluğunu getirmek istiyor. Vatandaşlığa başvurmayı kabul etmeyen göçmenler ise, eğer güvenlik durumunda ilerleme olmuşa, kendi ülkelerine geri

dönmek zorunda bırakılacaklar.

Rutte göçmenlere yönelik bu ırkçı söylemlerini ayrıca hükümetin göçmenlik politikasının 'yıkıntı' olduğunu söyleyerek yapıyor, kendisinin öne sürdüğü düşüncenin de gerçek göçmenlerle 'sanşını deneyenler' birbirinden ayırabileceğini söylüyor.

VVD, aşırı sağcı Rita Verdonk'un partiden atılması ve ırkçı Geert Wilders'in büyük oranda oy toplamasıyla birlikte, sağcı kitlesini kaybetmişti. Son yıllarda Hollanda'da Entegrasyon ve Güvenlik gündemlerinin göçmenler üzerinden işlenmesi geniş bir oy potansiyeli yarattı. Rutte, yaptığı konuşmayla bu oylara oynuyor.

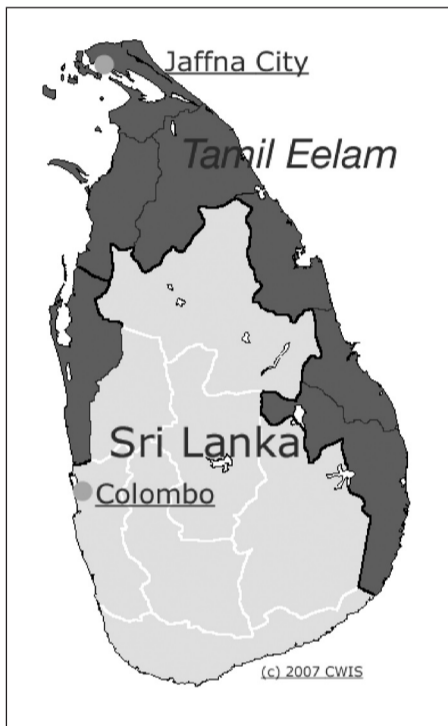

Tarihsel gelişimiyle Tamilerin bağımsızlık mücadelesi

Tamiler ve Singaller arasında ki çelişkinin tarihsel gelişim:

16. ve 17. yüzyıllarında Sri Lanka, Portekiz daha sonra Hollanda tarafından kısmi olarak işgal edilir. O zamanlar Tamil ve Singal Kralları vardır. İlk kez 18. yüzyıldan sonra Britanya İmparatorluğu bütün adayı (1881 de) egemenliği altına alır. Sri Lanka (eskiden:Ceylon[Seylan]) süreç içinde

dünyanın 2. büyük çay üreticisi haline gelir. İngiliz imparatorluğuna yönelik Sri Lanka'nın ilk bağımsızlık mücadelesi Tamiler ve Singaller arasındaki çelişkilerden kaynaklı 1. emperyalist paylaşım savaşı sürecinde başarısızlıkla sonuçlanır. Bu etnik çelişkinin kökenleri Britanya'nın işgal sürecinde aranmalıdır. İşgalci güçler Tamillileri yoğun bir şekilde devlet bürokrasisinde kullanırlar, çünkü Tamilliler ve Singallere göre daha çok eğitimidirler. Tamilliler ülkedeki en büyük azınlığı oluşturmakta (%17), Singaller ise %74. İşgalci güçler, böl parçala ve etnikler arasında düşmanlık tohumları ekerek ülkeyi yönettiler. Bu stratejileri ile Tamillileri işgalin bir parçası olduğunu göstererek, Singaller ile Tamiller arasında düşmanlık oluşturulur. Ceylon'a 4 Şubat 1948' de Britanya imparatorluğu tarafından bağımsızlığı verilir, ancak *Commonwealth'in bir parçası olarak kalırlar.

1972'de Sri Lanka Cumhuriyeti kurulur. Ceylon'un bağımsızlığını almasıyla, ağırlığını Singallerin oluşturduğu hükümet ' Sinhala-only-Kampagne' başlatır. Bu kampanyayla Singalca ülkedeki tek resmi dil ve Budizmin korunması da yasallaştırılır. Tamilce

ve İngilizce dili konuşulması yasaklanır. Yasal olarak Tamillerin devletin belli yerlerinde yer almalarına da izin verilmez. Üniversitelere uygulanan kotadan kaynaklı Tamilli öğrencilerin başlatmış olduğu başkaldırıları gerekçe gösterilerek Tamillilere yönelik kıyımlar başlatılır.

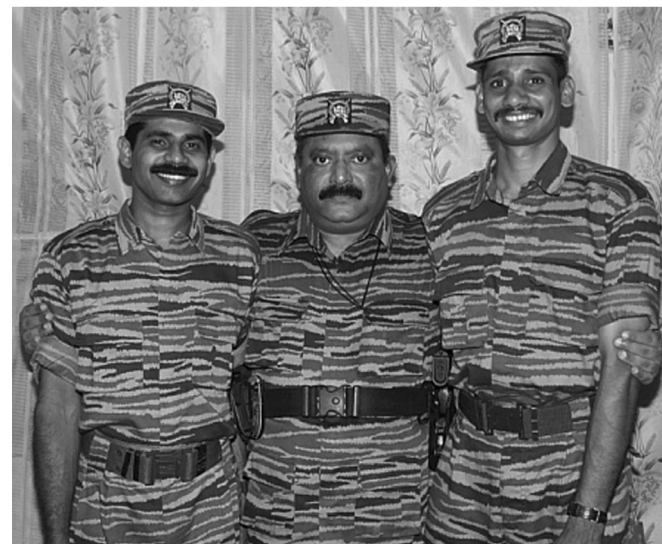
Tamillilerin Bağımsızlık Mücadelesi:

"Sinhala-Only-Politikası" 60'lı yıllardan beri Tamiller tarafından protesto edilmektedir. 70'li yılların başında mücadele radikal bir boyut alarak silahlı mücadeleye dönüşür ve Tamil United Liberation Front (TULF-Tamil Birleşik Bağımsızlık Cephesi) kurulur. TULF talebi bağımsız bir Tamil devletidir. Bu politik örgütlenmenin yanında askeri örgütlenme olarak Tamil kamp-ları kurulur. Başka direniş gruplarının birleşmesi ile 1976 yılında LTTE kurulur. LTTE 1983'de başlayan iç savaşa kadar Tamillerin bağımsızlık mücadelesinin önderliğini yapmaktadır.

Bu süreçte 4 tane de politik parti ortaya çıkarak Tamillerin bağımsızlığını savunurlar. Bunlar Tamillerin bölgesinde "Tamil Cephesi" olarak seçimlere katılırlar.

LTTE'nin bu cephe üzerinde önemli bir etkisi bulunmaktadır. LTTE' ye yönelik eleştiriler, iç savaş sürecinde intihar eylemleri (yaklaşık 180 eylem) yapması ve yurtdışında zorla para toplanmasıdır.

Burjuva medyasının özellikle vermediği bu eylemlerin askeri noktalara yönelik yapılmasıdır. Bu LTTE'nin savunusu anlamına gelmemelidir. Sri Lanka'daki durumu ve LTTE'yi değerlendirmek oldukça zordur, ki bu yazının çerçevesini de aşmaktadır. Ancak şu nettir, Tamil halkının verdi bir bağımsızlık mücadelesi var ve bu meş-

rudur. Bundan dolayı bizler bu mücadeleyi desteklemeli ve bütün mücadelelere terör damgası vurulmasına karşı çıkmalıyız.

İç Savaş:

LTTE ve Sri Lanka arasındaki iç savaş temmuz 1983 yılına dayanmaktadır. LTTE'nin 13 askeri öldürmesine Sri Lanka ordusu kıyımla cevap verir. 1000-5000 arası Tamilli öldürülür.

Devletin bu kıyım politikasına rağmen LTTE 1986 yılına kadar Tamillerin yaşadığı bölgelerin önemli bir kısmını kontrolleri altına alırlar.

Bunlar Jaffna-Yarımadası ve Kuzey bölgesidir. Tamillerin politik ve kültür merkezi haline gelen Jaffna-Yarımadası Sri Lanka ordusunca tekrardan ele geçirilir. Kasım 1999'da kuzey bölgesine yönelik başlatılan operasyon Tamil kaplanları tarafından geri püskürtülür.

2000 yılında Tamil ve Singal hükümetleri arasında başlayan pazarlıklar süresiz ateşkesle sonuçlanır. Bu süreç Norveç tarafından izlenir. Devamlı süren barış anlaşmaları Sri Lanka'nın bağımsız Tamile karşı çıkmasıyla 2006'da bozulur. Boşa çıkan barış görüşmelerinden sonra ordu 2007'deki LTTE' ye karşı başlattığı operasyonlarla iç savaşı yeniden başlatır. Resmi olarak ilk kez Ocak 2008 yılında ateşkes ilan edildi. Bu tarihten beri Sri Lanka ordusunun operasyonları sürmektedir.

Aktüel Durum:

2 Ocak 2009 yılında ordunun Kinnochchi ele geçirmesiyle savaş yeniden alevlendi. Son iki ay içinde Sri Lanka'nın sürdürmüş olduğu haksız savaş sonucu 1000'e yakın mahsum insan hayatını kaybetti ve 3500'e yakın insan da ağır yaralandı.

Halk savaş bölgesi olan Vanni'ye sıkıştırılarak kıyımdan geçirilmektedir. Bu bölge LTTE tarafından savunulmaktadır.

Yaklaşık 300.000 insan 200 km² alana sıkıştırılmış bulunmaktadır. Bu alan geride bıraktığımız günlerde yoğun bombardıman altındaydı. Sri Lanka savunma bakanı Gotabaya Rajapakse açık bir şekilde bu bölgede bulunan hastaneler de askeri hedefimizdir dedi. Ki işlevli olan hastaneler

de top atışları ile işlevsiz hale getirildi. Kızıl Haçın verdiği bilgilere göre top atışlarına maruz kalan bir hastanede bir çok insan hayatını kaybetmiştir. Saldırı esnasında 800 sivil insan hastanede bulunmaktaydı.

Dünya genelindeki protestolara rağmen Sri Lanka'nın kuzeyinde savaş devam etmektedir. Bölgede sürdürülen savaş, hiçbir şekilde uluslar arası savaş hukukuna uygun sürdürülmemektedir. Ki bunu iyi bilen Sri Lanka devleti UNO'yu da arkasına alarak bölgede tarafsız bir araştırmanın yapılmasını engellemiştir.

*Tam adı, the British Commonwealth of Naitons aşağıda sıralanan bağımsız devletlerden oluşan serbest birlik: Antigua ve Barbuda, Avustral-

ya, Bahamalar, Bangladeş, Barbados, Belize, Botsvana, Brunei/Darüsselam, Kamerun, Kanada, Kıbrıs, Dominik, Fiji, Gambiya, Gana, Grenada, Guyana, Hindistan, Jamaika, Kenya, Kiribati, Lesoto, Malavi, Maldivler, Malta, Mauritius, Mozambik, Namibya, Nauru, Yeni Zelanda, Pakistan, Papua Yeni Gine, St.Knits ve Nevis, St.Lucia, St.Vincent ve Grenadinler, Seyşeller, Sierra Leone, Singapur, Solomon Adaları, Güney Afrika, Sri Lanka, Svaziland, Tanzanya, Togo, Trinidad ve Tobago, Tuvalu, Birleşik Krallık, Vanuatu, Batı Samoa, Zambiya, Zimbabve. Avustralya, Yeni Zelanda ve Birleşik Krallığın sömürge ve bağlı devletleri de bu birliğe üyedirler.

Kaynakça:

Junge Welt
Sol-Hamburg
http://turizm.terimleri.com/The_Commonwealth.html
<http://www.auswaertiges-amt.de/diplo/de/Laenderinformationen/SriLanka/Sicherheitshinweise.html>
http://www.focus.de/politik/weitere-meldungen/sri-lanka-militaerparade-nach-sieg-ueber-tamilen-rebellen_aid_404774.html
<http://www.tamildiaspora.org/>

Binlerce Kişi Dersim Festivaline Aktı

Almanya'nın Rüsselsheim kentinde 13 Haziran'da Dersim Dayanışma Komisyonu tarafından Dersim Kültür Festivali yaklaşık 8 bin kişinin katılımıyla gerçekleşti. Hareketli ve geleneksel bir kültürel programın yanında konuşmacıların yer aldığı festival sekiz saat sürdü.

Sanatçı Şivan Perwer, Ferhat Tunç, Ozan Serdar ve Ali Baranın yanı sıra daha birçok sanatçı türkü ve deyişleriyle ile göz doldururken, DTP milletvekili Şerafettin Halis, Haydar Munzur, Haydar Işık ve Heslen Eyaleti Sol Parti Temsilcisi Christinane Böhm konuşmacı olarak katıldı.

Sanatçı Şivan Perwer yaptığı müziği ile kitleyi coştururken, kısa bir konuşma yaparak festivali aynı günde ike yerde yapılmasının birlik ve mücadeleye zarar vereceğini söyledi ve 'Dersim ve Kürtlerin tarihleri bir ve aynı, derindir' dedi.

Sol parti adına konuşan temsilciler PKK yasağının kaldırılması çağrısını yaptılar.

Dersim milletvekili Şerafettin Halis ise konuşmasında devlet tarafından yapılan son saldırılara değinerek, Kürtlerin bu dönemde birlik ve beraberliğe daha ihtiyaçları olduğunu vurguladı. Osmanlıdan günümüze Kürtlerin katliamlara uğratıldığını belirten Halis, devamla 'Bu Kürtlerde CHP travması yaratmıştır. Kürtler kendilerini ezenlere belli bir dönem bel bağlamışlardır' dedi. Almanya'da aynı günde iki festivalin yapılmasını eleştiren Halis, Kürtlerin bu festivali sahiplenmeleri gerektiğini vurguladı, Bonn'da düzenlenen festivalin gerçek amacından saptığını dile getirdi.

Son olarak sahneye gelen sanatçı Ferhat Tunç, seslendirdiği parçalarla festivalin finalini gerçekleştirdi. Ferhat Tunç konuşmasında, Bonn'da düzenlenen festivali organize eden Federasyon'u yüklenerek, kendi ulusal ve kültürel değerlerine ihanet ettiklerini vurguladı ve orada festivale katılanları da Rüsselsheim'dekiler kadar selamladığını vurguladı.

Festivalde AHM'ye kısa bir değerlendirme yapan sanatçı Ferhat Tunç, buradaki festivali anlamlı bulduğunu dile getirdi. Bonn'da gerçekleşen festivalin ise amacına hizmet etmediğini ve anlamında sapıtıldığını dile getirerek, Dersimlilerin birlik ve beraberliği kaybetmemeleri gerektiğini vurguladı.

Festival'de Kırmızı Kalem' belgeselinin yönetmeni

Özgür Fındık AHM'ye bir demec verdi. Belgesel hakkında kısa bir bilgi veren Fındık, belgeselin bir köyü konu aldığını anlattı. 'Adı geçen köy 1938 ve '90lı yıllarda tekrardan boşaltıldı. Yani tarihte iki defa bir köy aynı gerekçelerle yakılıyor, yıkılıyor ve boşaltılıyor. Belgesel canlı tanıklara ve belgelere dayanıyor. Bu belgeselle aslında yapılmak istenen Dersim tarihinin arşivlenmesine ufak bir katkıdır.' Aynı gün yapılan iki festivale de değinen Özgür Fındık, gelinen süreçte tüm olumsuzluklara rağmen birleştirici bir politikanın güdülmesi gerektiğini vurguladı ve Dersim'de Kürt düşmanlığının gelişmesine zemin yaratacak zeminleri yaratılmaması gerektiğini dile getirdi.

Çocuk Tutsaklarla Dayanışma Kampanyasına Start Verildi

Yeni Demokratik Gençlik tarafından başlatılan Türkiye'de ki çocuk tutsaklarla dayanışma kampanyası Frankfurt YDG tarafından açılan enformasyon standı ile startı verildi. Yapılan politik çalışmaların yanı sıra toplanan maddi bağışların, cezaevlerinde tutuklu bulunan ve açlığa mahkûm edilen çocuklara ulaştırılması bekleniyor.

Kampanyanın yanı sıra, Almanya çapında gelişecek olan Eğitim grevi eylem haftası için ajitasyon propaganda çalışması yine YDG tarafından yapıldı. Konuyla ilgili bir açıklama yapan bir YDG'li, 'özellikle son ekonomik krizle birlikte hayatın her alanında olduğu gibi eğitim alanında da gidişat öğrencilerin lehine gelişmekte. İşçi, emekçi ve göçmen çocukları bu sorunlarla boğuşurken zenginler içinde özel ve elit okul projeleri gelişmekte. Bologna süreci ile bu politikalara daha da hız verilmektedir. Bu nedenle 17 Haziran'da Almanya çapında her öğrenciyi kendi eğitim hakkını sahiplenmesi için alanlara çağırıyoruz' dedi.

Festivale, Dersim Belediye Başkanı Edibe Şahin, Pertek Belediye Başkanı Kenan Çetin, Hozat Belediye Başkanı Cevdet Konak, Partizan, AGİF mesajlarını sundular.

Dersim Kültür Festivali başta ATİF Wiesbaden olmak üzere MKM Frankfurt ve birçok kurum tarafından da desteklenmişti.

Enternasyonal Kültür Merkezinde Çocuk Eğitimi Semineri

Augsburg Enternasyonal Kültür Merkezinde çocuk eğitiminde ailenin rolü ve önemine ilişkin pedagoji araştırmacısı, yazar ve eğitimci İ. Metin Ayçiçek tarafından seminer verildi. Seminer başlangıcında EKM adına sunum yapıldıktan sonra, Ayçiçek seminere başladı.

Enternasyonal Kültür Merkezi adına yapılan sunumda özellikle toplumun hemen hemen her kesiminde sorunlu olan çocuk eğitiminde çocuklarla olan iletişim ve eğitiminin önemine dair vurgu yapıldı. Seminere duyulan talep ve yoğun ilgiden dolayı katılımcılara ve İ. Metin Ayçiçek'e yapılan teşekkürün ardından söz araştırmacı yazara bırakıldı.

İ. Metin Ayçiçek; genel eğitime yaklaşım, üstün körü davranma, çocukta bedensel gelişme, çocuk ve gençlerin kimliksizleştirilmesi, özellikle resmi ideolojinin eğitimdeki etkisi ve rolü, çocuğun dış dünya ile olan ilişkisi, görsel medya üzerinden yapılan reklam vs. gibi yayınlarla çocuğun etkileşimi, çocuğun güvenini yakalamadaki metotlar, özellikle çocukların olumluluklarını sahiplenme adına güçlendirme, çocuğun yaşadığı ortamda anlam kazanması gibi konular üzerinden yaptığı sunum ve açıklamalar katılımcılar tarafından beğeni ile dinlendikten sonra ara verildi.

Verilen aranın ardından, ikinci etapta katılımcılara söz hakkı verilerek ve sorulara cevaplandı. İ. Metin Ayçiçek son toparlama bölümünü yaparken; tüm bu

sorulara cevap olmak tek başına kolay değil, birlikte üretmek, kafa kafaya verip yanıtlarımızı doğruluğuna kesin inandığımız, önce kendimizden başlayarak eğitime önem vermenin gerekli olduğunu söyledi.

Ayçiçek "Kolaycılığa kaçmadan, baştan savmadan, gizlemeden, saklamadan çocuklarımızla bir dostluk geliştirecek, onların küçük çaplarından umulmadık bir değişim gücü ile yürüyecekleri yolda yoldaş olmayı kesinlikle başarabiliriz. Çünkü kötü çocuk yoktur, kötü eğitim vardır, yaşamın ortasına fırlamış ne bir model anne ne de model bir baba vardır. Onun için aile içi demokrasi ve çocuğun özgürlükçü demokratik eğitime yönelik çaba, toplumsal boyutu özgürlükçü demokratik dönüşüm çabası olarak ele alınamaz." dedi.

Silik insan karakteriyle doldurulmuş bir toplumda, demokratik dönüşümleri zorlayacak bir dinamik yaratmanın hayli zor olduğunu belirten Ayçiçek devamından 'O halde ailede çocuğun özgürlükçü demokratik çabası, makro düzeyli özgürlükçü demokratik toplumu gerçekleştirme çabasının mikro boyutlu yüzünden başka bir şey değildir' dedi.

Araştırmacı yazar, seminerin oluşumunda ki ısrar ve yoğun ilgiden dolayı katılımcılara ve Enternasyonal Kültür Merkezine teşekkürlerini ilettikten sonra bir daha ki etkinliklerde buluşma dileği ile seminer sonlandırdı.

ŞANS OYUNLARI MI, KİMLİK KIRLENMESİ Mİ?

Eğer gerçeklere bağlı kalmaktan gerçeği olduğu gibi yazmaktan söz edilecekse asıl gerçeğin böyle olduğu; yaşanan zor günlerde, karasız ve ilkesiz davranan unsurlar bir bir dökülürken, her koşulda onurunu koruyarak, kişiliğini benliğini yititçe sürdüren, yaşamın her alanında sözde değil özde kapitalizme ve onun yoz kültürüne direnmek asıl olanıdır. Madalyonun sadece bir yüzünden söz edip öteki yüzünü yok saymak dürist bir tutum değildir. Kuşkusuz hata ve zaafılar eleştirilmedir. Ağacı görüp de ormanı görmeme hastalıklarımızdandır. Kapitalizm günümüzde gençliğimizin beyinlerini yozlaştırmak için çeşitli şans oyunlarına özel önem vermektedir. Burjuvazi bu alana özel bir ilgi gösterir çünkü kapitalizm için çok karlı bir yatırımdır. Kendisine aydınım diyen, halk demokrasinden yana olan herkesin görevi perdelenmeye çalışılan gerçekliği su yüzüne çıkarmak olmalıdır. Gerçekleri görüp de sessiz kalan gerçeklerden kopan kaçınılmaz olarak eninde sonunda halkdanda kopar. Bu gerçekleri yazmak zorundayız. Ateş potalarında bir şeyler şekillendirebilmek için onun riskine uygun bir bilinç ve cesareti olmayanların kargaşa karşısında yakınmaktan başka yapacağı fazla bir şey yoktur. Burjuvazi şans oyunlarını çıkarırken neleri hedeflemiştir. Şans oyunlarının olduğu yerde zavallılık hantallık çürüme ve yozlaşmayı beraberinde getirir. Kişiyi kokuşmuş burjuva anlayışlarına doğru sürükler. İdeallerinden uzaklaştırır. Benliğini yitirir. Bilerek ama bilmeyerek kapitalizme hizmet eder. Örnek verirsek; bir tike at yarışı oynayan bir insan bunun % 75 ini devlete verir. 2 euroluk bir tikenin % 75 i 1.50 cent yapar. Kapitalistler 1.50 cente beş tane mermi imal etmektedirler. Bu mermilerle kapitalistler kendilerine karşı olan beş kişiyi öldürmektedirler. Günde 2 euroluk bir parayla öldürülen kişilerin yani halkların devrimcilerin katili olduğumuzu düşünüyor musunuz? Sadece bu mu? At yarışı ve benzeri oyunlar oynayanlar, kendi değerlerinizden uzaklaştığınızın farkın damısınıza? Kendi kendinize yabancılaştığınızı biliyor musunuz? Kendi çocuklarımıza kötü bir örnek olduğunuzun bilincinde misiniz? Farkında olmayarak kendi kültürünüze yabancılaşmıyor musunuz? Bunun etik olmadığını bilmeniz lazım.

Evet değerli dostlar; en acı olanı da bugün Paris ve çevresinde kahve köşelerinde at yarışı oynayanlar, Fransa da siyasi sığınma talebinde bulunan, kendi geçmişle ters düşen insanlardır. Belki kaba materyalist bir anlayışla soruna yaklaşırken, inancı zaten zayıftı deyip geçebiliriz oysaki sorun çok yönlü ele alınmalıdır. Bu insanlar sadece kendilerine zarar vermiyorlar. Etrafına da zarar vermektedirler. At yarışı çok yuva dağıtmıştır. Toplumumuzda kanayan bir yara olmuştur, bu konuda çokça da rahatsız olan insanlarımız vardır. Bunun bilincinde olan her insan düşüncelerini halkıyla paylaşmalıdır bana ne demek yanlıştır. Bana ne demek bu yanlıslara ortak olmak demektir. Bu yanlıslara karşı çıkmak sosyal bir insanım diyen her insanın görevidir. Bu yanlısları anlatmaktan usanmamalıyız, doğru bildiklerimizi halkımızla paylaşmalıyız. Başkan Mao'nun su sözünü hatırlatmakta yarar görüyorum "Bilgi ile yetinmek incelemenin düşmanıdır. Bilgi ile yetinme anlayışından kurtulmadıkça gerçekten hiç bir şey öğrenemeyiz kendimize karşı tavrımız öğrenmeye doymak başkalarına karşı tavrımız ise öğretmekten usanmamak olmalıdır"

Bu şiarla hareket ederek, düşüncemizi usanmadan, bıkmadan olaylara bakış açımızı doğru bir şekilde halkımızla paylaşmalıyız. Bunun sadece bir yozlaşmayla izah edemeyiz. Bu bir kimlik sorunudur. Bu bir kirlenmedir, bu açıktan açığa kimlik kirlenmesidir. Bunun vardığı boyut ürkütücüdür. Burada aramız gereken soru, ya kapitalizmin pisliklerinden arınacağız, yada eriyip yok olacağız. Bu kirlenme toplumumuzda hiç bir zaman asla bu boyutta olmamıştır. Emeğine saygısı olan, sömürüye karşı olan, yüreğinde insan sevgisi olan herkesi bu yozlaşmaya karşı bir şeyler yapması gerektiğini düşünüyorum. Çünkü, insanız her türlü farklılıkların ötesinde belki de asıl kimliğimiz insan olmaktır. İnsan olarak her birey bulunduğu alanlarda yozlaşmaya bayrak açmalı. İş yerinde, derneklerde ve düğünlerde bu konu konuşulmalıdır. Toplum bilgilendirilmelidir. Bana ne dememeli, kapitalizmin zehirlediği her insan insanlık zincirimizde kopan bir halka demektir.

BARIS AYDIN

Finansal Tsunami, Öncü Sarsıntıdan Büyük Çöküşe Mi?

Kapitalizmin Krizi Ve İşçi Sınıfı

VOLKAN YARAŞIR

Sermaye krizin bütün yükünü işçi sınıfı ve emekçilerin üzerinden çıkarmaya çalışacaktır. İşsizlik, umutsuzluk ve açlığın yaygınlaşması muhtemeldir. İşçi sınıfı bulunduğu mevzileri korumalı, kendine dayatılan her türlü uygulamayı reddetmelidir. En ufak hak gaspına, işten atılmalara ve tensikatlarla karşı bir taban örgütlenmesi olan direniş komiteleri kurulmalıdır. Bu komiteler atölye, işyeri, fabrika, sanayi bölgesi ve havza düzeyinde yaygınlaştırılmalıdır.

İşçi sınıfı "krizin bedelini krizi yaratanlar ödemelidir" şiarıyla hareket etmelidir. Bu aynı zamanda çürümüş ve kokuşmuş kapitalizmin teşhirinin ilk adımındır.

İşçi sınıfı elektrik, su, doğalgaz faaturalarını ödememe, kamu taşıtlarına ücretsiz binme, fatura yakma, banka faaliyetlerini kilitleme, borsayı işlemez hale getirme ve bloke etme eylemlerine hazırlanmalıdır. Sivil itaatsizlik eylemleriyle krizin gerçek müsebbipleri gösterilmelidir.

ABD'de Mortgage kredilerinin ödenmemesiyle başlayan kriz, hızla mali sektöre yayıldı. Ardından etkisini gerçek bir küresel kriz olarak bütün dünyada göstermeye başladı.

2007 yılında geçici ekonomik türbülans, kısa süreli çalkantı gibi tanımlamalarla açıklanmaya çalışılan krizin, finansal bir tsunami olduğu ortaya çıktı. Finansal kriz, 1980'lerin ortalarından itibaren küreselleşme diye tanımlanan bu süreçte yaşanan Meksika, Rusya, Doğu Asya gibi bir dizi krizden farklı olarak, etkisini ve sarsıntısını global boyutta hissettiriyor. Çünkü iflas eden ve çöken tek tek yatırım bankaları ya da Mortgage sistemi değil -hatta bunlar krizin sonucu-, kapitalizmin sinir sistemini oluşturan finansal sistem çöküyor. Uluslararası finans sisteminin simgesi Wall Street batıyor.

Kapitalist kriz sadece sektörden sektöre yayılmıyor, ülkeden ülkeye yayılma özelliği gösteriyor. 2007 yılında % 3,8 olarak gerçekleşen küresel ekonomik büyümenin, 2008 yılında % 1,8'e gerilemesi bekleniyor. Bu açıklamalar bile krizin derinliğini ortaya koyuyor.

1970'lerin başında kapitalizmin içine girdiği kriz yeni bir sermaye birikim rejiminin önünü açmıştı. Aslında bu süreç 1950-1974 arasında izlenen ekonomik politikaların reddiyesi ve reaksiyonuydu. Ve yeni bir konjonktürü ifade ediyordu.

Kapitalist sistem 1950-1974 arasında

hem sosyalizm tehdidinden korunmak, hem de 1929 krizini aşmak için bir yenden yapılanma sürecine girmişti. Sermaye birikimi sorunu, kitlesel üretim ve kitlesel tüketimi esas alan üretim tekniğine geçilmesi ve devletin ekonomik ve sosyal yaşamda aktif rol oynamasıyla aşılmaya çalışıldı. Devlet ekonomik bir aktör olarak sanayi ve ticarete önemli işlevler gördü. Emekle sermaye arasındaki çelişki refah toplumu uygulamalarıyla azaltılmaya ve nötrleştirilmeye çalışıldı. Sermayenin sınırsız egemenliği "toplumsal barış" ifadeleriyle süslendi. ABD kapitalist dünyanın efendisi olduğunu gösteren adımlar attı. Bretton Woods sistemine bağlı olarak doların küresel pazarda kullanılması ve parasal sistemin dolar üzerinden biçimlenişi II. Dünya Savaşı sonrası yeni dünya düzeninin temel özelliği idi. Bu bir yanı sıra da ABD'nin efendiliğini ve hegemonik bir devlet olma özelliğini simgeliyordu. Ayrıca kültürel, ideolojik, askeri hegemonyasını da taçlandırıyor. Kapitalist sistem bu dönemde muazzam bir büyüme trendi yakaladı. 1929 krizinin sarsıcı etkilerini aştı. Sosyalizmi bloke edici tedbirler aldı ve bu yönde etkili sonuçlar elde etti. Kapitalizm altın çağını yaşadı. 1960'ların ortalarından itibaren bu durum değişmeye başladı. Üretim kitleselleşip, sermaye birikimi merkezileştikçe kar oranlarında kaçınılmaz düşüşler ortaya çıktı. Bir anlamda kapitalizmin değişmez yasaları işliyordu ve kapitalizmin anarşik yapısı devredeydi. Sistem bir uzun dalga krizi içine girdi. Kısaca kapitalist üretim tarzı önündeki engel yine sermaye oluyordu. Sistemin kriz üreten işleyişi kendini dışa vurmaya başladı. Sermayenin yüksek karlılık ihtiyacı krizi tetikliyordu.

Sermayenin karlılığını hızla artıracak düzenlemeler gündeme sokuldu. Sanayi sektöründe yaşanan kar oranlarındaki gerileme, finansal aktiviteler ve spekülasyonla kazançlarla giderilmeye çalışıldı.

1950-1974 arasında sosyalizm tehdidi karşı ve sermaye birikim ihtiyacına uygun devletin ekonomik ve sosyal yaşamdaki rolü terk edildi. Başta sağlık, eğitim, sosyal sigorta sistemi, ulaşım metalaştırıldı ve hızla sermayenin hizmetine sunuldu. Yaşamın her alanı sermayenin hizmetine açıldı.

Piyasa anarşisinin doğrudan sonucu olan aşırı üretim, eksik tüketim kaynaklı problemler kredi araçları devreye sokularak engellenmeye çalışıldı. Ayrıca sermaye üretici olmayan sektörler doğru kaydı. Son 25 yılda üretici ve üretici ol-

mayan sektörler arasındaki denge hızla bozuldu. Üretici olmayan sektörler muazzam oranda gelişti. Üretici olan sektörler ise maliyetlerin yüksekliğinden dolayı ağırlıklı Uzak Asya'ya doğru kaydı. Hatta Uzak Asya merkez ülkelerin tedarikçisi konumuna geldi. Sermayenin üretici sektörlerce yatırılmaması, dünya ekonomisinde muazzam bir mali bir şişkinliğe yol açtı. Türev piyasalarda yaşanan bu süreç dünya ekonomisini sanallaştırırken, krizin mayalanmasına neden oldu. Bunun yanında üretici sektörlerdeki kar oranlarının düşme eğiliminin devam etmesi, krizi tetikleyen faktör oldu. Bu süreçte enerji ve mal fiyatlarında büyük artışlar görüldü ve gıda krizleri yaşandı. Sistem iç kasılmalarını yaşıyordu.

Bugün finansal krizin kaynağını oluşturan ABD'de 1960'ların ortalarından sonra üretici sektörlerde kar oranları düşmeye başladı. Önlem olarak sermaye hızla finansal yatırımlara yöneldi. Bu gelişmeye bağlı olarak 1980'lerin ortalarında üretici sektörlerde kar oranlarının yükseldiği görüldü. Bunun temel nedeni sektörlerin bir rantiyeye gibi davranması, karlarının büyük bir kısmını finansal spekülasyonlarla elde etmesiydi. Finansal spekülasyon ve rantlar, sanayi karlarındaki gerilemeyi telafi ediyordu. Kapitalizmin mabedi ABD'deki bu olgu aslında bir anlamda dönemin genel eğilimini simgeledi. Bugün finansal spekülasyonun boyutu inanılmaz bir noktaya ulaştı. Bazı yorumlara göre dünya yıllık üretimi 60 trilyon dolar buluyor, bu rakamın on katı, yani 610 trilyon dolar dünya finans piyasalarında dolaşiyor. Kısaca finansal şişkinlik ya da köpük dünya ekonomisini giderek sanallaştırıyor.

Bugün kapitalizmin merkez ülkelerinde sermayenin kar oranlarını sürdürülebilirliği için finansal spekülasyonlara ihtiyacı var ya da finansal spekülasyona bağımlı durumda (bu durum kapitalizmle belirli bir entegrasyon düzeyi olan çevre ülkeler için de geçerlidir. Türkiye dahil, bu ülkelerde sermaye sanayi sektöründeki gerileyen karlarını faaliyet dışı finansal spekülasyonlarla getirdiği karlarla besleyerek ayakta kaldı). Kısaca yaşananlar küreselleşme diye tanımlanan dünya ekonomisinin doğrudan ürünüdür. Dünya ekonomisi depresyon karakteri taşıyan bir krize doğru sürüklenmektedir. Ve kriz konjonktürel değil, kapitalizmin ontolojisinin dışavurumudur. Bu ontoloji anarşi ve kaos sistemidir.

DENETİMLİ KAPİTALİZM

Neo-liberalizm, devletin ekonomik aktörlüğünü devre dışı bırakıp, işlevini minimal düzeyde tutan adımlarla kendini inşa etti.

Devletin ekonomik aktörlüğü (geçmişteki kapitalist sermaye birikiminin bir göstergesi olsa da) sosyalizmle, komünizmle ve arkaiklikle eş tutuldu. Piyasanın kuralları her şeyi düzenleyecek ve piyasa özgürlüğü, adaleti ve ekonomik zenginliği yaratacağı. Ekonomik politikalar 0 devlet prensibine göre devreye sokuldu.

Çeyrek asır bu yönde derin, yoğun bir propaganda yapıldı.

Fakat ABD'deki krizde sadece tek bankaların ve finans kuruluşlarının çökmediği, asıl olarak finans sisteminin çöktüğünün anlaşılmasıyla devlet var oluşuna uygun biçimde harekete geçti. Ve dün liberalizmin şatafatlı sözlerinin arkasına saklanan sermaye kesimi devleti göreve çağırdı. Zaten devlet kendi ontolojisine uygun, sermayenin konsantre gücü olarak devreye girdi. İflas eden bankalar devletleştirildi. Benzer gelişmeler İngiltere'de yaşandı. Kıta Avrupası'nda AB'ye üye birçok ülke iflasların önüne geçmek için mevduat sahiplerini teskin edecek ve borsadaki büyük alt-üst oluşu engelleyecek önlemler aldı. Çeyrek asırdan beri ekonomik alanın dışına çıkarılan devlet, bir "efsane" gibi geri dönerek, ekonomik alanın temel ve en güvenilir aktörü olarak devreye girdi.

Bu süreç aslında bize belki bu zamana kadar yakalayamadığımız düzeyde devletin niteliğini ve özünü kitlelere anlatma fırsatı vermektedir. Devletin parazit bir aparat olduğu kadar, sermayenin tahakkümünü kuran, onun güvenliğini sağlayan ve ona özgürlük alanları açan bir baskı aygıtı olduğu, bugün kitlelere çok rahatlıkla anlatılabilir. Devletle sermaye arasındaki çıplak ilişki bütün dolaylılığıyla ortaya konulabilir. Her dönem sermayenin bekkiliğini yaptığı gösterilebilir.

Küresel finans krizi sonrasındaki gelişmeler, kapitalist sistemin ancak devlet güvencesiyle korunduğu ve bu sistemin devletsiz işleyemeyeceğini ortaya koyuyor. Devletin sermaye birikiminin en önemli unsuru olduğu bir kez daha anlaşılıyor. Bütün devletsizlik vurgularına rağmen gerçek anlamda kapitalist piyasanın kurumsallaşmasını sağlayan, aynı zamanda bu işleyişin meşruluğunu oluşturan devlet olduğu ortaya

çıkıyor. Yani “görünmez el” hiçbir şeyi dengelemiyor ve düzeltmiyor. Kapitalist iktisatçıların göklere çıkardığı “her arz kendi talebini yaratır” paradigması çöküyor. Sistem kendi anarşisini ve kaosunu örüyor. Kapitalist sistem bütün çürümüşlüğüyle ortada duruyor.

1980’lerde neo-liberal politikaların en atak olduğu dönemde, “devlet karşıtlığı” gündemdedi. Sermayenin sınırsız kar tutkusu devletin sosyal ve ekonomik aktörlüğünün içini hızla boşalttı. 1990’ların ortalarında özellikle Doğu Asya kriziyle birlikte devletin tümünden devre dışı bırakılması anlayışı terk edildi. Devletin piyasanın işleyişinde zorunlu olduğu ifade edilmeye başlandı. Hatta dünya bankası, raporlarında devletin rolü üzerine vurgular yaptı. Bir anlamda piyasa riskleri ve piyasanın meşruiyeti için devlet yeniden göreve çağırıldı. Bugün yaşanan finansal kriz devletin etkin müdahalesinin önemini ortaya koydu. Bush yönetimi krize açıkça devlet eliyle müdahale etti. Devletin piyasanın güvenliğini, selametini ve meşruluğunu sağlayan vazgeçilmez araç olduğu gösterildi. Aynı zamanda kapitalist devletin en büyük piyasa oyuncusu olduğu da ortaya çıktı. Çünkü devlet yalnızca bir “zor aracı” değil ya da yalnızca bir “gece bekçisi” değil, sermayenin ekonomik hegemonyasını kuran bir araçtır. Sermayenin bütün hareketlerinde ve konsantrasyonunda kapitalist devlet dün olduğu gibi bugün de aktif rol oynamaktadır. Kapitalist işleyişin başından itibaren devlet etkin ve belirleyici bir role sahiptir. Sistemi ayakta tutan çelik bir iskelettir. Kriz süreci devletin bu çok yönlü içeriğini bütünüyle açığa çıkaracaktır. Kapitalist devlet sermayenin riskini toplumsallaştırıyor ve halka yüklüyor. Karın özelleştirilmesini sağlarken, zararı kamulaştırıyor.

“TARİH GERİ DÖNDÜ”: NEO-LİBERAL İDEOLOJİ ÇÖKÜYOR

Finansal krizin en büyük sonuçlarından biri sistemin ideolojik krizini açığa çıkarması oldu. Neo-liberal ideolojinin on yılları kapsayan muazzam hegemonyası Wall Street’in “çöküşüyle” kırıldı. Sermayenin dünyaya ve topluma ilişkin tasavvurunun acımasız yansıması olan neo-liberal ideoloji; karın sürekliliğini esas alan, yoğun bir yabancılışmayı sağlayan, rıza ve itaat üreten teknolojik bombardımanlarla kendini var etti. Hobbes’un “insan insanın kurdudur” tanımlaması hayatın gerçeği, sosyal darwinizmin yıkıcılığı doğallık, ekonomik darwinizm ise gelişme olarak lanse edildi. En temel dayanışma ve paylaşma duygularını ikellik, hırs ve rekabet erdem olarak sunuldu.

1970’lerin sonlarında önce sistemin ekonomik mimarı olarak M. Friedman’ı gördük, arkasından F. Hayek’in piyasayı kutsayan felsefi açıklamalarıyla karşılaştık. Özellikle 1989’da Doğu Avrupa rejimlerinin 1991’de Sovyetler Birliğinde reel sosyalizmin çöküşüyle neo-liberal ideoloji muazzam bir ideolojik hegemonya

kurdu.

Bu dönemde bazı isimler neo-liberal ideolojinin ya da kapitalizmin ebediliğinin propagandasını ve düşünsel militanlığını yapmaya başladı. Bu isimlerden F. Fukuyama “Tarihin Sonu”nu ilan etti. Evet artık tarih sonlanmıştı! Sosyalizm çökmüş, kapitalizm zaferini ilan etmişti. Ve kapitalizm ebedi bir rejimdi. Fukuyama, neo-liberalizmin agresif, yıkıcı, tarumar edici yönlerini meşrulaştırıyor, tarihe son noktasını koyuyordu. Gerçek buydu ve bundan ötesi yoktu. İnsanoğlu için en iyi sistem liberalizmdi. Fukuyama milliyetçiliği, faşizmi ve komünizmi ölü ideolojiler olarak ilan etti ama kısa bir süre sonra Bosna, Kafkasya ve Ortadoğu’ya kadar bütün coğrafyalar kana bulandı. Mikro milliyetçilik ve dincilik hortladı. Avrupa’nın göbeğinde faşizm kol geziyordu. Yugoslavya emperyalizmin yeni av sahası olarak mikro milliyetçiliğin yıkıcılığına terk edildi. Kardeşlik coğrafyası olan Kafkaslarda ise mikro milliyetçilik ve dincilik yayıldı. Bölgenin destabilizasyonu ve emperyalist-kapitalist sisteme entegrasyonu bu yöntemlerle gerçekleştirilmeye başlandı. Irak kan gölüne dönüştü. Bu gelişmeler Fukuyama’nın tezlerini çok kısa bir zamanda çürüttü. Fukuyama tezlerinden vazgeçerek devletin gerekliliği ve inşası üzerine durdu. Ulus devletin zorunluluğuna vurgu yaptı. Ayrıca “zayıf devletlerin” kapitalist entegrasyonda problem yarattığını ileri sürdü. Bu devletler neo-liberal işleyiş bozuyordu. Fukuyama’nın tezleri yeni emperyal konseptle beslenen ya da yeni emperyal konseptte uygun düzenlemelerdi.

Yine benzer saiklerle hareket eden. S. Huntington, 11 Eylül sonrası emperyal konseptte uygun “Medeniyetler Çatışması” tezlerini ileri sürdü. ABD’nin Soğuk Savaş sonrası yeni düşman arayışının ideolojik perspektiflerini Huntington oluşturuyordu. Doğu, İslam ve Budizm yeni düşmandı ya da “bizden olmayan herkes” düşmandı. Böylece kapitalizmin en vahşi ve pervasız uygulamaları meşrulaştırılıyor, sömürgeci saldırganlık, yağma ve talan doğal ve “medeni” bir gereklilik olarak sunuluyordu. Beyaz adamın görevi zaten medeniyet taşımak değil miydi? Irak ve Afganistan işgali bunun somut örnekleri oldu. Beyaz adam kendi efendiliğini tartışılmaz kılıyor, kapitalizm salt askeri anlamda değil ekonomik, kültürel ve ideolojik olarak kendini dayatıyordu. Kapitalizm ve batı tek ve mutlak doğruydü. İnsanların buna boyun eğmekten başka çaresi yoktu. Huntington, sömürgeci kibri, zulmü ve vahşiliği simgeliyordu.

Her ne kadar aynı eğilimlerle hareket edilmese de, bir düzeyde arayışın, umutsuzluğun ya da küçük burjuva savruluşun ifadesi olsa da A. Gorz’un “Elveda Proletarya”sı tarihin öznesini yok ediyordu. Yani artık proletarya devrimci karakterini kaybetmiş, tarihi

yapan bir güç olma özelliğini yitirmiş, farklı özne ve durumlar ortaya çıkmıştı. “Elveda Proletarya” kitlelere çaresizliği dayattı. Bu her şeyden önemlisi kitlelerin kendilerine inançsızlığını tetikledi. Çaresizlik hiçlik hissini kuvvetlendirdi. Teknolojik vurgularla kapitalizm insanileştirildi. “Elveda Proletarya”yla bir anlamda Fukuyama ve Huntington’un tezlerinin besleneceği zeminlerin önü açıldı.

Beyinlerin işgali bu ve benzer operasyonlarla sağlandı. Neo-liberalizm ideolojik hegemonyasını böylece yaygınlaştırdı. İdeolojik ve kültürel hamlelerle kitlelerin ruhu ve beyni esir alındı. Arkasından yıkıcı ekonomik operasyonlar geldi. İdeolojik zor, ekonomik zorla senkronize biçimde hayata geçirildi. Huntington ve Fukuyama ideolojik zorun militanları gibi hareket etti, sermayenin “entelektüel” tetikçileri olarak görev üstlendi.

Fakat yaşanan gelişmeler ve finansal kriz sermayenin çeyrek asırlık saadetinin sonunu işaretledi. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

İşçi sınıfı ve müttefikleri kapitalizme karşı mücadelenin gelişmesinde önemli olanaklar yakalayabilir. Her şeyden önce neo-liberalizmin ideolojik hegemonyasının parçalanması, bu alana yüklenme şansı veriyor. “Tarih” yeniden doğuyor. Tarihin öznesi muazzam gücüyle devreye giriyor. Dünya sınıflar mücadelesi açısından yeni bir döneme giriyor.

KAPİTALİST SİSTEM ÇOK BOYUTLU BİR KRİZ YAŞIYOR

Finansal kriz sistemin çok boyutlu krizini açığa çıkardı. Emperyalist hegemonya krizi bunlardan biri. Küreselleşme sürecinde dünyanın toplam değerlerinin büyük bir kısmını kendine transfer eden, Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliğinde rejimlerin çöküşüyle imparatorluk projeleri yapan, 11 Eylül sonrasında bu yönde adımlar atan ABD, yeni süreçte bırakın imparatorluk projesini gerçekleştirilmeyi hegemonyasını bile tartışırır konuma düştü.

ABD’de bir yandan eşitsiz gelişim yasasının işlenmesi, öte yandan Ortadoğu bataklığında sıkışmışlığının sonucu, hegemonyasını kurmakta ciddi problemler yaşıyor.

AB hızla ve derinden soft bir biçimde nüfuz ve ekonomik alanlarını genişletmeye başladı. Ayrıca bir emperyalist blok olarak askeri gücünü konsantre ediyor. Ekonomik olarak kristalize bir güç olan AB, askeri zafiyetini hızla aşmaya çalışıyor. AB’nin NATO’yla ilişkisi ve son krizde ABD’ye karşı aldığı tavır bundan sonra AB’nin daha özerk politikalar izleyeceğini gösteriyor.

ABD’de mali kriz dalgasının yayılmasıyla AB’nin iki başat ülkesinin taşıdığı tutum ilginçtir. Alman hükümeti hemen ABD’yle mesafe koyma gereği duydu. Bush’un krizi bloke etmek için 700 milyar dolarlık sermaye

enjeksiyonuna katkı yapma talebini reddetti. Bush yönetimini kredi sisteminde uluslararası kuralları çiğnediği için sorumlu tuttu ve suçlu ilan etti. Bu tutum ABD’nin ve NATO’nun özellikle Doğu Avrupa’daki ataklarına sınır koyma tavrıyla birlikte ele alınmalıdır. Bu arada Fransa’nın “rasyonel” bir kapitalizmin inşası için çağrıda bulunması ve diplomatik ataklar yapması önemlidir. Fransa’nın G-8’in genişletilme teklifinde bulunması, Hindistan, Güney Afrika, Brezilya ve Meksika’nın G-8’e katılmasını istemesi statüko sarsıcıdır. Bu tavırlar emperyalist-kapitalist sistemde ABD hakimiyetini zafiyete düşürücü gelişmelerdir. AB’nin yavaş ama nüfuz edici, agresyonu ikinci plana alan, uluslar arası dengeleri gözetken, mali ve ekonomik istikrara daha fazla önem veren tavrı emperyalist blok olarak etki gücünü yaymasını kolaylaştırmaktadır. AB’nin bu yönü önümüzdeki dönemde emperyalist hegemonya krizinde etkili sonuçlar doğurabilir.

Rusya Putin’in otoritaryan politikaları sonucu hızla toparlanma sürecine girdi. Eski Sovyetler Birliği topraklarında bir yandan ABD’nin ve NATO’nun ataklarını bloke etmeye çalıştı, diğer yandan bu bölgeleri kendisinin stratejik alanı olarak ilan etti. Emperyal vizyonunu bu coğrafyalarda inşa etmeye başladı. Daha önce Çeçenistan savaşı, doğalgaz ve petrolü stratejik bir silah olarak kullanması ve son olarak Gürcistan işgali emperyalist hegemonya savaşlarında Rusya’nın da “artık bende varım” dediği pratik oldu. Gürcistan işgali, bu yönüyle emperyalist hegemonya krizinin açık göstergesi olarak önem taşıdı.

Çin ise kapitalist sistemi kilitleyecek özellikleri, hızlı kalkınma trendi ve muazzam militarize gücüyle ve dünyanın değişik bölgelerine sermaye ihracıyla önemli bir emperyalist özne olarak dünya siyasetine ağırlığını koymaktadır. Çin’in Rusya, AB, Latin Amerika, Hindistan, Afrika ilişkileri güçleniyor. Çin emperyalist hegemonya krizinin bir kutbu olarak öne çıkmaktadır. Finansal krizin Çin’in ekonomik modelini tartışılır kılması dikkatleri Çin’e odaklamıştır. Ekonomik milliyetçilik yöntemlerini kullanan ve devlet kapitalizminin bir versiyonu olan Çin emperyalizminin yeni dönemde model ülke olarak öne çıkması muhtemeldir.

Japonya Uzak Asya’nın İngiltere’si olma konumundan hızla uzaklaşıyor. Hem bölgede, hem dünya çapında etki gücünü yayıyor. Dünya’nın değişik alanlarında sermaye ihracatıyla öne çıkan Japonya, bulunduğu coğrafyanın en önemli militarize gücü olarak dikkat çekiyor. İki kutuplu dünya döneminde ABD’nin etki alanında kalan Japonya bugün hızla özerkleşiyor, ekonomik gücüyle azımsanamayacak bir ağırlık kazanıyor. Askeri şekillenmesini de sessizce koordine ediyor.

ABD’nin 11 Eylül’den sonra aske-

ri gücüne dayanarak dünyayı yeniden kendi imparatorluk emellerine göre şekillendirme ve yeni emperyal güçlerin yükselmesini engelleme isteği hüsrarla sonuçlandı.

Emperyalist hegemonya krizi sürüyor ve derinleşiyor. Yeni jeo-politik emperyalist özneler ve bloklar arası gerilim ve çatışmanın ana kaynaklığını yapacak.

Finansal krizin yaşandığı evrede ABD'nin temsilciler meclisinden 700 milyar doların ilk görüşmede geçmesi, öte yandan bir trilyon dolara yakın savunma bütçesinin hemen geçmesi ABD'nin yeni dönemdeki eğilimlerini göstermektedir. ABD yaşadığı ekonomik krizi emperyalist savaşları yaygınlaştırarak aşmaya çalışabilir. Yeni jeopolitiğe uygun agresyon politikalarını yoğunlaştırabilir. Fakat diğer emperyalist özne ve blokların boş durmayacağı ortadadır. Dünya emperyalistler arası çelişkilerin yoğunlaşacağı ve artacağı bir döneme giriyor.

KRİZİN TÜRKİYE'YE ETKİLERİ VE OLASI GELİŞMELER

Finansal krizin bir dalga gibi yayıldığı koşullarda AKP hükümeti Türkiye'nin krizden etkilenmeyeceğini ileri sürdü. Hatta krizin yeni imkanlar doğurabileceği iddia etti. Bu söylem kısa süre sonra terk edildi.

Finans kapitalin temel kuruluşu TÜSİAD hükümeti uyardı ve dikkatli olmasını istedi. Bankaların ve şirketlerin dış borcunun 140 milyar dolar olduğunu açıkladı ve AKP'nin acilen IMF'yle Stand-by anlaşması yapması gerektiğini vurguladı. TÜSİAD da aynen merkez ülkelerinde olduğu gibi riski ve borcu devletin üstlenmesini talep ediyor.

Türkiye kapitalizminin entegrasyon düzeyi yüksektir. AB ve ABD'yle son derece gelişkin ve kompleks bir ilişki düzeyi vardır. Merkez ülkeleri sarsan krizin Türkiye'yi etkilememesi mümkün değildir. Merkez ülkelerde ciddi sarsıntılar yaratan krizin, Türkiye'de deprem etkisi yaratması büyük bir olasılıktır. Türkiye'nin olağanüstü cari açığı ve ekonomisinin 65 milyar dolar gibi sıcak para, yarın daha güvenli alanlara kaçabilir. Bu türlü bir operasyon bile bir günde Türkiye ekonomisini felç edici içeriktedir. Türkiye ekonomisinin yaşayacağı senkronize bir kriz dalgası, ekonominin ana kolonlarını yıkabilecek sonuçlar doğurabilir. Bu anlamda TÜSİAD'ın şirket ve bankaların 140 milyar dolarlık dış borcunun altını çizmesi boşuna değildir. Türkiye ekonomisi hassas dengeleri üzerinde durmaktadır. Önce finansal kriz dalgasının yansımaları, bunun özellikle üretici sektörlerde etkisini göstermesiyle ekonomide yıkıcı sonuçlar ortaya çıkabilir. Çünkü üretici sektörlerde krizin yansımaları senkronizasyon etkisi doğuracaktır. Bu da dalgalı iflaslar demektir.

Küreselleşmenin ara kasılmaların dan biri olan 2001 krizi önemli bir örnek oluşturmaktadır. Bu kriz sonucu binlerce küçük ve orta ölçekli işletme kapandı ve iflas etti. 250 bin işçi işten çıkarıldı. Toplu tensikatlar yaygınlaştırıldı. Temel hak gaspları gündeme geldi. Depresyon niteliğindeki krizin şiddetinin yıkıcılığı ise ortadadır. Finans kapital devleti göreve çağırılmaktadır. Sermayenin bekçiliğini yapmasını istemektedir. Bunun yanında finans kapital krizi bir fırsata çevirmeye çalışacaktır, çünkü sermayenin üç hali diye tanımlayabileceğimiz birikme, yoğunlaşma, merkezileşme ya da tekelleşme kriz dönemlerindeki ekonomik operasyonların adıdır. Kriz bir yönüyle de tekelleşme sürecinin dışa vurumu olacaktır. Bu süreçten devlet güvencesi ve hamlesiyle en karlı çıkacak finans kapitaldir.

Kriz bir yanıyla da sistemin en güvenli ve sistemden beslenen kesimi olan orta sınıfın çöküşünü beraberinde getirecektir. Bu kesimler mülksüzleşmenin şokuyla sarsılmaları ve özellikle milliyetçi hezeyanlara girmesi olasıdır. Ayrıca küçük ve orta ölçekli işletmelerin iflası gündemdedir ve bu bir mülksüzleşme sürecidir. Aynı zamanda sermayenin merkezileşmesinin ifadesidir.

Bugün Orta Doğu'nun Balkanlaşma sürecinde kendini gösteren etnik, dini, milli polarizasyonun Türkiye'ye krizle yansıma olasılığı artmaktadır. Türkiye'nin etnik, dini, mezhebi polarizasyonları içinde taşıdığı aşıkardır. Son Altınova'daki gelişmeler bu anlamda büyük tehlikeleri işaret etmektedir. Çünkü her kriz dönemi kitlelerin giderek umutsuzluğa, açlığa, geleceksizliğe mahkum olduğu dönemlerdir. Bu dönemlerde kitleler alt kimlikleri (etnik, dini, milli, mezhebi, siyasi kimlikleri) üzerinden kolayca manipüle ve mobilize edilebilir. Krizin tahribatı toplumun bir kesimini kolayca ötekileştirebilir. Kitleler birbirinin celladı haline dönüşürülebilir. Aynen Irak'ta, Filistin'de, Lübnan'da olduğu gibi... Her kriz anı alternatif bir toplumsal proje ve gücün olmaması, özellikle sınıfın örgütsüzlüğüne paralel olarak faşizmin kitle ruhunun yayıldığı, insanların William Reich'in "Küçük İnsan" diye tanımladığı faşist kimliğe büründüğü anlardır. Faşizmin sıradanlaştığı anlardır.

Teknik düzeyde yüksek faiz ve bazı özelleştirmelerle sıcak parayı tutabilen Türkiye, ayrıca jeo-politiğinin avantajlarını kullanıyor. Bir düzeyde krizin etkisi sürece yayılıyor. Ama bu durumun sürekli kalması olanaklı değildir. Özellikle merkez ülkelerdeki finansal çöküşün domino taşı etkisiyle yayılması, Türkiye'de büyük patlamalara yol açabilir. Bu da yukarıda saydığımız gelişmeleri tetikleyebilir. Çünkü unutulmasın rejimler stabilize ortamlarla krizlerini aşabilir.

KRİZİN SINIFA ETKİSİ

Kapitalizmin her devrevi krizi, dev-

rimin imkanın doğduğu anlar olduğu kadar, karşı devrimin mayalanacağı anlar ya da dönemlerdir. Yaşanan kriz salt finansal değil, sistemsel özellikler taşımaktadır. Uluslararası sınıf hareketi bu krizi örgütlü bir duruşla karşılayabilseydi kapitalizmin yıkımına yol açan sonuçlar yaratılabilirdi. Ne yazık ki sınıf hareketinin örgütsüzlüğünden dolayı kriz, bütün sarsıntısına rağmen kapitalizmin çöküşünü beraberinde getirmeyecek. Çünkü kapitalizmi yıkacak tek güç işçi sınıfı ve onun siyasal öncüsüdür.

Genel olarak uluslararası işçi hareketi ve Türkiye işçi sınıfı dağınık ve örgütsüz bir durumdadır. Kapitalizmin çürümüşlüğü bütününüyle ortaya çıktığı halde sınıf hareketinin zayıf ve şekilsiz olması en büyük problem olarak önümüzde duruyor. Kriz bu anlamıyla bütün yıkıcı sarsıntısına rağmen, kapitalizmin rektifikasyonuna dönüşebilir.

Sermaye yaşanan koşullarda krizin bütün yükünü işçi sınıfı ve emekçiler üzerinden çıkarmaya çalışacak. İlk olarak 100 binlerce işçinin işten atılması büyük bir olasılıktır. Toplu tensikatlar yaygınlaştırılacaktır. Daha şimdiden metal sözleşmelerinin devam ettiği koşullarda, otomotiv sektörü işverenlerinin "krizdeyiz" açıklamalarını yapmaları dikkat çekmektedir. Ayrıca ücretlerin baskılanması, çalışma koşullarının ağırlaştırılması, fazla çalışmanın yaygınlaştırılması, en temel hakların gaspı gündeme gelebilir. Özellikle sendikacı işyerlerinde baskıların artması, sistemli sendikasılaştırma operasyonlarının yaşanması olasıdır. Toplusözleşmelerde kriz bahanesiyle 0 sözleşmeler dayatılabilir.

İşsizlik, umutsuzluk, geleceksizlik yaygınlaşacaktır. Bu koşullarda en başta işçi sınıfı bulunduğu mevzileri korumalı, özellikle sendikalar kendilerine dayatılan sınıf uzlaşmacı ve işçileri boyunduruk altına alan toplusözleşmeleri reddetmelidir. Bu anlamda kapsamı, niteliği ve muhtevasıyla metal işkolundaki sözleşme bir eşik olacaktır. Metal sözleşmelerinin olumlu geçmesi sınıfın moral motivasyonunu etkileyici içeriktedir. Hatta bugün lokal düzeyde devam eden E-Kart, Unilever, Desa, Uno, Yörsan gibi direnişlerin bir ateş topuna dönüşme olanağını yaratacaktır. 2007'deki sınıf hareketine Telekom grevinin etkisi neyse, metal sözleşmeleri de o oranda 2009'daki sınıf hareketini etkileyecektir. Bugün metal sözleşmesinin olumlu geçmesinin önünde riskler bulunuyor. Özellikle sendika bürokrasisi daha şimdiden esnek üretime ve bir dizi hak kaybına onay vermiş durumda. Ama unutulmasın her kriz anı sınıflar mücadelesinin muazzam derecede keskinleştiği ve büyük potansiyellerin açığa çıktığı anlardır. Bugün bozkırda küçük küçük yanan alevler olan yani lokal direnişlerin yaygınlaştırılması, sınıfın direncinin, moral gücünün, kararlılığının da ifadesi olacaktır.

İşçi sınıfı krize karşı şimdiden örgüt-

lenmeli, programlarını ve projelerini ortaya koymalıdır. Gelecek saldırının ve olacakların boyutları ortadadır. Belki başta yürütülecek hakları koruma anlamındaki mevzi savaşları bir birikimin ifadesi olacaktır. Bu birikimler katastrof anlarında patlamalara dönüşecektir.

TÜSİAD'ın açıkça ilan ettiği gibi şirket ve bankaların 140 milyar dolarlık dış borcu bizim değildir. Yaşanan krizden emekçilerin hiçbir sorumluluğu yoktur. Bütün sorumluluk sermayeye aittir. İşçi sınıfı "krizin bedelini krizi yaratanlar ödemelidir" şiarıyla hareket etmelidir. Bu aynı zamanda çürümüş ve kokuşmuş kapitalizmin teşhirinin ilk adımıdır.

İşçi sınıfı "hiçbir şeyi üstlenmiyorum" diyerek kendine yüklenen her türlü uygulamaya karşı birlik ve dayanışmasını yaratmalıdır. Bugün işsizliğe, açlığa, geleceksizliğe karşı sınıfın birlik olma günüdür.

İşçi sınıfı elektrik, su, doğalgaz faturalarını ödememe, kamu taşıtlarına ücretsiz binme, fatura yakma, banka faaliyetlerini kitleme, borsayı işleme hale getirme ve bloke etme eylemlerine hazırlanmalıdır. Sivil itaatsizlik eylemleriyle krizin gerçek müsebbiplerini göstermelidir.

En ufak hak gaspı, işten atılmalar ve tensikatlara karşı bir taban örgütlenmesi olan direniş komiteleri kurulmalıdır. Bu komiteler işyeri işyeri, fabrika fabrika, atölye atölye, sanayi bölgesi ve havza düzeyinde yaygınlaştırılmalıdır. Özellikle sendikacı işçiler sermayenin her saldırısına karşı sektörel bazda yaygın eylemlerle cevap vermeli ve iç örgütlülük hızla sağlanmalıdır. Çünkü en ufak hak gaspı toplu işten atılmaların, tensikatların başlangıcı olduğu unutulmamalıdır. Çünkü bahane hazır, kriz var.

İşçi sınıfı "işsizliğe, geleceksizliğe, açlığa karşı işyeri komitelerinde birleş" şiarını öne çıkarmalıdır. İşyeri komiteleri kolektif irademizi yansıtan bir örgütlenme olduğu kadar, bir savaş, savunma ve direniş örgütlenmesidir. İşyeri komiteleri bizim tarihsel örgütlenmemiz olan taban örgütlenmemizin bir biçimidir. Kriz sermayenin azgın saldırganlığının başlayacağı bir dönem olacaktır. Bu saldırıların boşa çıkartılması ancak örgütlü bir duruşla mümkündür.

İşçi sınıfı "hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için" sloganını hayata geçirebilir. Görev sınıfın bağımsız, birleşik gücünü açığa çıkarmaktır. Özellikle taban örgütlenmelerinin sendikacı sendikası, güvenceli güvencesiz, marjinal sektörde çalışan bütün işçilerin hayata geçirmesi gereken silahımız olduğu unutulmamalıdır. İşsizliği, açlığı ve geleceksizliği ancak bu örgütlenmelerle aşabiliriz. Artık ağızlarında tek bir slogan olmalıdır: Kahrolsun Kapitalizm, Yaşasın İşçilerin Birliği!

“NANKÖR İNSAN, HER ŞEYİN FİYATINI BİLEN FAKAT HİÇBİR ŞEYİN DEĞERİNİ BİLMİYEN KİMSEDİR!”-2

H.GÜRER

5- KÜRESEL ISINMA VE SONUÇLARI

*“Koca selleri meydana getirenler,
küçük dereciklerdir.” [13]*

Tarımın başlangıcından beri iklim son derece istikrarlıydı. Oysa şimdi, sera gazı etkisiyle ısı giderek artıyor. Isınmaya, atmosferde başta karbondioksit

fırtınaya tutulan kişi olduğu, hemen kar ve buzla kaplandığı için hiç bozulmadığı anlaşılmıştı. 1999’da batı Kanada’nın Yukon Bölgesinde eriyen buzulda yine başka bir ceset daha bulunmuştu. O zamanda dile getirildiği gibi, atalarımız bize bir mesaj getirerek buzdan çıkıyor-

büyük oranda yok olması bekleniyor.

Araştırmacılar, dağlık bölgelerde sıcaklıktaki 1-2 santigrat derecelik çok küçük bir artışın bile yağışlarda ciddi değişimlere yol açtığını ortaya çıkarıyorlar. Öyle ki yağmur oranı artıyor ve kar oranı azalıyor. Bunun sonucunda, yağmurlu mevsimlerde daha fazla sel ve kar/buz kütlesi düşüşü yaşanırken, kurak mevsimlerde ise nehirleri besleyen kar erimelerinde azalma yaşanıyor.

Doğanın yazın kar eridikçe kullanılmak üzere tatlı su depoladığı bu “gökteki rezervuarlar”, sulama başladığından beri mevcuttu ve binlerce yıldır çiftçilerin su gereksinimini karşılıyordu. Şimdi birden, yıllar sonra bazıları küçülüyor, bazıları tamamen yok oluyor, dolayısıyla sulama ve şehirler için su arzının önemli oranda azalmasına yol açıyor. Eğer Himalayalardaki kar/buz kütlesi – ki Antartika ve Greenland bu kütlelerden sonra üçüncü büyük buz kütlesidir – erimeye devam ederse, Asya’nın su arzını etkileyecektir. Bölgenin önemli nehirlerinin hepsi – Indus, Ganj, Mekong, Yangtze ve Sarı Nehir – Himalayalardan doğmaktadır. Bu bölgedeki erime içlerinde Pakistan, Hindistan, Bangladeş, Tayland, Vietnam ve Çin’in de bulunduğu birçok Asya ülkesinin hidrolojisini (Su sistemi ni) değiştirebilir.

Deniz seviyesi hem termal genişleme, hem de buzulların erimesinden etkilendiğinden küresel ısınmanın hassas bir göstergesidir. Termal genişlemenin ve buz erimesinin deniz seviyesinin yükselmesine etkileri aşağı yukarı aynıdır.

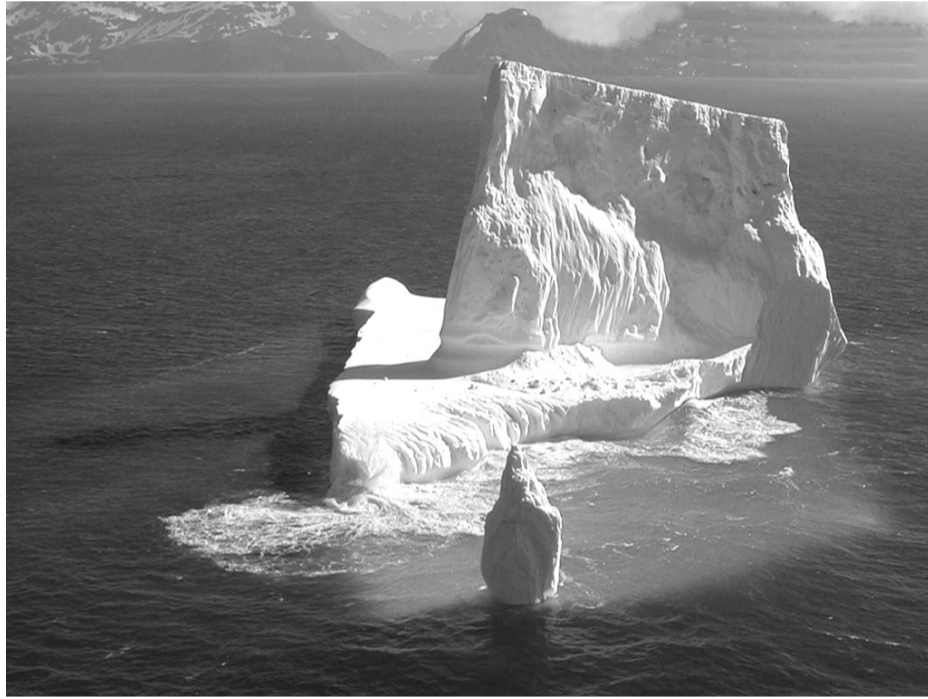
Yirminci yüzyıl boyunca deniz seviyesi daha önceki 2.000 yıldakine oranla yüzde 50 daha fazla artış göstererek 10-20 santimetre (4-8 inç) artmıştı. Sıcaklık artmaya devam ettikçe bu artış hızlanıyor. 2001 yılında yapılan “Hükümetler arası İklim Değişikliği Paneli” Değerlendirmesi (Intergovernmental Panel on Climate Change 2001 Assessment) yirmibirinci yüzyılda deniz seviyesinin 1 metre civarında artabileceğini öngörüyor. Deniz seviyesi yükselmesinin sayısız sonucu vardır. En belirginini okyanuslar kıtalara doğru genişledikçe meydana gelecek sel baskınlarıdır. Bir başka sonuç, tuzlu su istilâsıdır. Deniz seviyesi yükselince, tuzlu su kıyı tatlı su kaynaklarını istilâ eder. Bu istilâ şu anda birçok ülkenin kıyı bölgelerinde sorun yaratan taban suyu seviyelerinin düşüşü ile daha da kötü hale geliyor. İsrail, Pakistan, Hindistan ve Çin bu ülkeler arasında yer

alıyor. Üçüncü bir etki kıyı erozyonudur: dalgalar karaya doğru çarptıkça, kıyıyı aşındırır ve deniz seviyesi yükselmesinin etkisini daha da artırır.

Deniz seviyesindeki bir metrelik yükseliş ile Şangay’ın üçte biri sular altında kalacaktır. Çin genelinde, 70 milyon kişi 100 yıllık fırtına dalgasına maruz kalacaktır. Özellikle Asya’nın pirinç yetişen taşkın yatakları ve deltaları çok zarar görecektir. Dünya Bankası’nın bir analizine göre, Bangladeş pirinç üretiminin – 140 milyon insanının temel gıda maddesi – yarısını kaybederek en ağır darbe yi alacaktır. Şu andaki pirinç fiyatlarına göre, bu Bangladeş’e 3,2 milyar \$’a mal olacaktır. Asya’nın yoğun nüfuslu nehir vadilerinde yaşayan sakinler zaten kalabalık olan iç bölgelere gitmeye zorlanacaklardır. Yükselen deniz seviyeleri Bangladeş, Çin, Hindistan, Endonezya, Filipinler ve Vietnam’da milyonlarca kişinin iklim mültecisi olmasına yol açacaktır.

Sıcaklık artışı ve fırtınaların gücü birbirine doğrudan bağlıdır. Deniz yüzeyi sıcaklığı özellikle tropikal ve astropikal bölgelerde artarken, atmosfere yayılan ek sıcaklık daha yıkıcı fırtınalara neden oluyor. Daha yüksek sıcaklıklar, daha yüksek buharlaşma anlamına gelir. Atmosfere çıkan su yeryüzüne gelmelidir. Belli olmayan şey bu ek suyun nereye düşeceği. (En son Myanmar’a düştü, sonuçları ortada!..) Kış fırtınaları kuzey yarı kürede daha yıkıcı bir hal alıyor. Journal of Geophysical Research’de yazan S.J.Lambert, son yüzyılda bu yarı küredeki şiddetli kış fırtınalarının sıklığını analiz etti. 1920’den 1970’e kadar yılda 40 civarında fırtınaya rastlanmış. Ancak daha sonra sıcaklık yükselmeye başladıkça, fırtınaların sıklığı da artmış.

1985’den beri kuzey yarı kürede yılda 80 fırtına yaşandı – bir nesilden kısa bir sürede iki katına ulaştı. Geçtiğimiz on yılda, Batı Avrupa’da rekor tahribata yol açan birçok fırtına yaşandı. 1987’de İngiltere ve Fransa 17 hayata mal olan 3,7 milyar \$’lık zarara neden olan bir kış fırtınasının acısını çektiler. 1999’da, Batı Avrupa üç alışılmadık şiddetli kış fırtınasına maruz kalmıştı: Bunlar Anatole, Martin ve Lothar olarak uzmanlar tarafından isimlendirildiler. Bu fırtınaların sonuçlarını “Avrupa Çevre Ajansı/Çevre sorunları raporu No:35” isimli broşürün “Avrupa’da yakın tarihlerde yaşanan doğal felaketlerin ve teknolojik kazaların etkilerinin incelenmesi” bölümünde şu şekilde aktarılmaktadır:

(CO2) olmak üzere sıcaklığı tutan gazların yoğunluğunun artmasına neden oluyor. CO2 yoğunluğunda ki artışın iki kaynağının olduğunu ifade ediyor uzmanlar: Birincisi; fosil yakıtlarının (Petro-kimya endüstrisi) yanması ve ikincisi; ormansızlaşma!... Her yıl fosil yakıtlarının yakılması sonucu atmosfere 6 milyar ton karbon salınıyor. Ormansızlaşmadan kaynaklanan net karbon salınımı ise kesin olarak bilinmemekle birlikte, yıllık 1,5 milyar ton civarında olduğu düşünülmektedir. Her iki kaynağın da neden olduğu CO2 salınımları doğanın karbondioksit kaldırma kapasitesini zorluyor.

1760 yılında Endüstri Devrimi başladığında, fosil yakıtlarının yarattığı karbon salınımları çok azdı. Ancak, 1950’ye gelindiğinde, atmosferdeki CO2 seviyesini sarsan bir miktar olan yıllık 16 milyon tona ulaşmıştı. 2000’de ise 6,3 milyar tonu bulmuştu. Dünya’yı ısıtan sera gazı etkisinin temeli 1950’den itibaren görülen bu 4 misli artışa dayanıyor.

Buzların erimesi küresel ısınmanın en görünür sonuçlarından biridir. 1991’de dağcılar güneybatı Alplerinin İtalya-Avusturya sınırında bir buzuldan dışarı çıkmış bozulmamış bir erkek cesedi buldular. Cesedin 5.000 yıl önce bir

lar: dünya giderek ısınıyor denilerek ironi yapmıştı bilim insanları!..

Antartika yarımadası da buz kaybına uğruyor. Arktik Denizi ile kaplı Kuzey Kutbu’nun aksine, Güney Kutbu aşağı yukarı ABD’nin yüz ölçümüne eşit olan Antartika Kıtası ile kaplıdır. Kıta büyüklüğündeki ve 2,3 kilometre (1,5 mil) kalınlığındaki bu buz kütlesi sağlamdır. Ancak, komşu bölgelere uzanan ve buz kütlesinin parçaları olan buz şelfleri hızla yok oluyor.

1999’da İngiliz ve ABD’li bilim insanlarının ekibi Antartika yarımadasının etrafındaki buz şelflerinin geri çekildiklerini bildirmişlerdi. Yüzyılın ortalarından 1997’ye kadar, buz kütlesi bozuldukça bu bölgeler 7.000 metrekare yitirmişti. Ancak daha sonra neredeyse bir yıl içinde 3.000 kilometre daha yitirdiler. Çok büyük boyutlarda kırılan aysbergler bölgedeki gemilere tehdit teşkil etmektedir. Bilim adamları buzun hızla erimesini o bölgedeki sıcaklığın 1940 yılından bu yana 2,5 santigrat derece (4,5 fahrenheit derece) artmış olmasına bağlıyor. Avrupa’nın Alplerinde, 1850’den beri yarından fazla küçülen buzul hacimlerinin küçülmeye devam etmesi, ve gelecek yüzyılın ortalarına doğru bu buzulların

"26 ve 28 Aralık 1999 günleri arasında, iki ekstra tropik siklon (RSM, 2000), Lothar ve Martin, sırasıyla kuzeybatı Fransa'dan Almanya'ya ve güney Fransa ile İsviçre boyunca ilerledi. Rüzgar hızı, birincisinde 180 km/s ve ikincisinde de 160 km/s değerlerinin üzerine çıktı. Kasırgalar, büyük yıkıma neden oldu, 125 kişi öldü, evler zarar gördü, elektrik şebekeleri, taşıma ve iletişim hatları gibi altyapı öğeleri kullanılamaz hale geldi. O zamana kadar Avrupa'nın gördüğü en korkunç doğal felaketin bilançosu çok ağırdı: Yalnızca sigorta kapsamındaki rakam, çoğu sanayi ve devlet sektöründe olmak üzere 6,7 milyar euro'dur şeklindeki raporda yer verilmektedir.

1999 Lothar ve Martin kasırgalarının da olduğu gibi kasırga zararlarının giderilmesi ortalama olarak 10 yıl sürmektedir. Ve bu zararların en ağırını ve acısını da hiç şüphesiz ki yine insanlık çekmektedir.

Yapılan tahminlere göre, bugünkü gidiş durdurulamazsa önümüzde ki on yıllar içinde ekilebilir topraklar yaklaşık % 20-30 oranında azalacaktır. Bu arada belirtilmesi gereken bir konu da, mega projeler olarak görülen sulama projeleridir. Bu projeler süreç içinde doğru yönlendirilmezse topraktaki tuz oranı artacaktır. Bir araştırmaya göre, her yıl bu tür olumsuzluklar yüzünden verimsizleşip terk edilen alanın yaklaşık 10 milyon hektar olduğu tahmin edilmektedir. İnsanlığın geleceğini ve yaşamını tehlikeye atan bu olumsuz gidiş çölleşme olarak adlandırılmaktadır.

6- KAPİTALİZMİN ÇÖPLÜĞÜ!

"Uçaklar atlardan daha hızlı gider diye, bu dünyanın daha iyiye gittiğini göstermez."^[14]

Kapitalist ülkelerde, daha özlü ifadesiyle kapitalistlerin yaşanmakta olan ekolojik problemleri geliştirmekte olan teknolojik imkanlarla çözülmesi yönünde ki uğraşları sürmektedir. Fakat bu sorunları sözde teknolojik gelişmişlikle sorununu "çözme" yönünde "uğraş" içerisinde olduğunu ifade eden global sermaye devleri, bunu yaptığını söylerken diğer yandan da yaratılan tüketim toplumu ve bu topluma sunulan ürünlerin yarattığı sorunlardan biri de atık ve çöp sorunu olarak ortaya çıkmıştır.

Tüketim alışkanlıklarının değişmesi ile yaygınlaşan ambalajlı ürün kullanımı ve "kullan at" türünden malzemeler, bugün dev boyutlara ulaşan çöp sorununun başlangıç noktası olmuştur. Tüketim çılgınlığı dünyamızı dev bir çöplük haline getiriyor. Örneğin, yapılan bir araştırmada, ABD'de NewYork kenti çöp toplama merkezi "Fresh Hills'e haftada 100 bin tondan fazla çöp atılmaktadır. Bu miktar, örneğin, Mısır'daki piramitlerden 10 kat daha büyük bir kütleyle eşittir. Yine yapılan bir diğer araştırmada, çöplerin %25'inin hazır yemek ambalajı, %30'unun polistiren köpük, %25'inin kağıt, geri kalanının ise ağırlık-

lı olarak plastik, çocuk bezi türü atıklar olduğu görülmüştür. Öte yandan, plastik atıkların ya da plastik türevi atıkların çöp dağlarını oluşturan atıklar içinde, zehirli radyoaktif atıklardan sonra en tehlikeli atık türü olduğu bilinmektedir. Sonuç olarak, kola kutularından pet şişelere, hastane atıklarından radyoaktif atıklara kadar çöpün içeriğini oluşturan malzemeler çeşitlilik ve çokluk göstermektedir. Böylece, dünya kapitalizminin çöplüğü olmuş ve insanlık çöp sorunu, çöp dağları ile karşılaşmıştır...

Kapitalizmin kâr hırsı, dünyanın doğal kaynaklarının, sermayenin hoyratça kullanılması sonucu tükenmeye yüz tuttuğu ve aşırı-gereksiz tüketim sonucu dünyanın atık ve çöplerle boğulmaya başladığı gerçeği karşımızda duruyor. Tüm bu aşırı tüketimin sonucu olarak dünyamız çöpe boğulmuş durumda.

Dünyanın içinde bulunduğu duruma ilgili çeşitli araştırmalar yapan Worldwatch Institute'nin 2004 yılı durum raporu tüketim konusuna ayrılmış bulunuyor. Bu rapora göre;

"2005 yılında 500 milyon civarında cep telefonunun atılması sonucunda, yüzbinlerce litrelik atık oluşturacağı tahmin ediliyor. 1998-2002 yılları arasında ABD'de kişisel bilgisayar kullanımı da tam 5 kat artmış durumda. Herbir bilgisayarda 6.3 kiloluk plastik bulunuyor ve PVC'nin dönüşümü de son derece zor." Yine rapordan birkaç çarpıcı örnekle devam edelim. "1970-2001 yılları arasında ABD'de kolalı içecek tüketimi iki katına çıkarak kişi başına 180 litreye ulaştı. Süt tüketimi %30 oranında azalırken, obez nüfusun oranı da üç kat arttı. Yalnızca 2001 yılında dünya çapında 159 milyar plastik şişe, 112 milyar teneke kutu, 70 milyar cam şişe çöpe atıldı. Yine yirminci yüzyılın ikinci yarısında kağıt tüketimi de altı kat arttı. Dünya kağıt tüketiminin %93'ü ağaçlardan sağlanıyor." denilmekte. Bu da dünyada ki ormanlardan elde edilen malzemenin beşte birine eşit demek oluyor.

Devam edelim, Milliyet Gazetesi'nin, 25 Nisan 2004 tarihli yapmış olduğu araştırmaya göre, Dünya genelinde ki Yıllık harcamaların dolar olarak bir istatistiğine göre ise genel harcamalar şu şekilde ortaya çıkıyor. Yıllık Kozmetik Parfüm için yapılan harcama 18 milyar dolar, Evcil hayvan maması için 15 ile 17 milyar dolar arası, Dondurma Tüketimi için 11 milyar dolar, Atlantik ötesi seyahatler için yapılan gezilere ise 14 milyar dolar civarında devasa harcamalar yapılmaktadır. Bunların yanısıra yapılan diğer bir araştırma ise, İnsanların temel ihtiyaçlar için yıllık gerekli bütçe dolar bazında incelenmiştir ve sonuçları şu şekildedir; Kötü beslenmenin ortadan kalkması için yıllık 19 milyar dolar yeterli gelmekte. Dünyada herkes için okuma-yazma sorunun ortadan kalkması için 5 milyar dolar gerekli, Dünya çocuklarının açlık sorununun ortadan kalkması için 10 milyar dolar, ve yine dünya çocuklarının içecek su bulunması ve hastalıklar-

dan korunması için aşılmasına gerekli olan para 1.3 milyar dolar düzeyinde olduğu verileri verilmekte. Dünya genelinde ki keyfiyet için yapılan harcamalar ile İnsanların temel ihtiyaçlar düzeyinde ki gereksinimleri olan miktarla karşılaştırıldığında aradaki devasa farklar ürperti verici bir durumda olduğu görülecektir.

Bu bölüme ilişkin son söz olarak diyebiliriz ki; Ya dünyamız dev bir çöplüğe dönüşecek, ya da kapitalizm tarihin çöplüğüne gömülecek!

7- DÜNYANIN EN KİRLİ 10 KENTİ

"İnsanca şeyler bana hiç yabancı gelmiyor"^[15]

Yaşamakta olduğumuz dünya, kapitalizmin daha fazla kar ve daha fazla sömürü hırsıyla havasından suyuna, yiyeceğinden içeceğine dek kirletiliyor ve yaşanmaz hale getiriliyor. Örneğin Amerika'daki çevre kuruluşu Blacksmith Institute'in İngilizce yayınladığı "Dünyanın En Kirli 10 Kenti"^[16], başlığıyla verilen istatistiklerin Türkçeye çevirilerek aktarımına baktığımızda görülecektir ki dünyanın en kirli 10 kentinin listesine göre, dünyada 12 milyon kişi çevre kirliliğinden ciddi boyutlarda etkileniyor ve milyonlarca insanın yaşamı bir bütün olarak tehlike içinde!..

KENT	(ÜLKE)	NÜFUS
SUMGAYIT	(AZERBAJCAN)	275 bin kişi
LİNFEN	(ÇİN)	3 milyon kişi
TİANYİNG	(ÇİN)	140 bin kişi
SUKİNDİ	(HİNDİSTAN)	2.6 milyon kişi
VAPİ	(HİNDİSTAN)	71 bin kişi
LA OROYA	(PERU)	35 bin kişi
DZERZHİNSK	(RUSYA)	300 bin kişi
NORİLSK	(RUSYA)	134 bin kişi
ÇERNOBİL	(UKRAYNA)	5.5 milyon kişi
KABWE	(ZAMBİA)	255 bin kişi

Yukarıda ki istatistik veriler durumu vahametini de ortaya koyuyor. Yine "İngiltere 'Avrupa'nın Çöplüğü'...", başlığıyla Cumhuriyet gazetesinin, 8 Ocak 2007, tarihli sayısında yayınlanan yazıya göre ise, "İngiltere'de her yıl 27 milyon ton civarında çöp toplandığı, bunun diğer Avrupa ülkelerinden en az 7 milyon ton fazla olduğu ve bu durumun ülkeyi "Avrupa'nın çöplüğü" hâline getirdiği" ifade ediliyordu. Yine bu yazıda "İngiltere'yi 20 milyon ton çöple İtalya, 17 milyon tonla İspanya, 13 milyon tonla Fransa ve 10 milyon tonla Almanya izliyor." Denilerek çöplük atıklarının sıralamsını da ortaya koyuyordu.

Bunların yanında Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Teşkilâtı'nın (OECD) 'Temel Çevresel Göstergeler 2007' raporunda yapılan açıklamada ise, Türkiye'nin çöp, hava kirliliği, su temizliği gibi konularda ki durumuna dikkat çekilmiş, ve şu şekilde açıklanmıştır: "Çöp üretiminde en yakın ülke olan Macaristan'a fark atan Türkiye, hava kirliliğinde ise Avustralya'nın hemen ardından ikinciliği aldı" nı açık-

lamıştı.

Türker Alkan, 9 Kasım 2006 yılında Radikal gazetesinde vermiş olduğu demeçte "Kirliliğin Küreselleşmesi", başlığı altında "İyi de bu vahim tabloda kirliler, kirletenler, kirlenenler kimler" diyerek "Sanayileşmiş ülkeler, özellikle de ABD, sorumsuzca üretiyor ve tüketiyor. 'Maliyeti artıracak,' diye önlem almıyor... Sonuç olarak bunun cezasını bütün dünya çekiyor, [17] (Türker Alkan, "Kirliliğin Küreselleşmesi", Radikal, 9 Kasım 2006, s.5.) vurgusunun altını çizmişti.

8- "ZAMANIN ÇAĞRISINA KAYITSIZ KALAMAYIZ!"^[18]

"Bir varlık etki ettiği ölçüde vardır ve var olduğu ölçüde etki eder."^[19]

Chomsky isimli yazar "Hegemonya ya da Hayatta Kalmak" (Hegemony or Survival) adlı kitabında "İnsanlar bu yıkma ve yok etme kapasitelerini bütün tarihleri boyunca kullanmışlar." diyor ve ekliyor; "Özellikle de son bir kaç yüzyıl içinde bu kapasitelerini dramatik biçimde ortaya koymuşlar, insanlığa ve çevreye muazzam bir yıkım getirmişler. Daha karışık organizmaların çeşitliliğine tasallut etmişler ve bunu da soğuk kanlı, hesaplanmış bir vahşetle, kendi türlerine yönelik olarak da uygulamışlar. Burada önemli olan şu: Herşey bitmeden önce bu karabasan-dan uyanabilecek miyiz?" Chomsky'nin vurguları son derece önemli... İnsanlık tarihinin bir 'yıkma' ve 'yok etme' tarihi olduğunu ve insanlığın kapasitesinin yüz yıllardır

bu eylemler için kullanıldığını açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Tüm bunları ifade ederken "Burada önemli olan şu: Herşey bitmeden önce bu karabasan-dan uyanabilecek miyiz?" vurgusunu yaparak insanlığın bu 'yıkma' ve 'yok etme' eylemlerinin gelmiş olduğu ve gelebileceği tehlikeli boyutlara dikkatleri çekerek, tüm insanlığın daha henüz herşey bitmeden sistemlerin bu derin hipnozlarından kurtulmaları gerektiğine dikkat çekmektedir.

Marksizmin kurucusu ve kuramcısı Karl Marx ve Engels, doğa sorunlarından söz ederken, Stoffwechser'in ya da Liebig'in kapitalist toplum ile doğanın ekolojik çelişmesini anlatan ve "etkileşim içinde olan sosyal metabolizma sürecinde tamiri imkânsız bir çatlak oluşturan" metabolizma kavramını benimsiyordu. Marx, "kapitalist üretimin, sosyal üretim sürecini ve tekniğini, zenginliğin temel kaynakları olan işçiyi ve toprağı zayıflatarak geçirdiğini" ifade etmişti ve insanlık ile doğa arasındaki metabolik ilişkideki bu çatlak, ancak sistematik bir biçim-

de, “sosyal organizasyonu yöneten bir kural” olarak iyileştirilebileceğini öne sürüyordu. Bu kural ise, emek sürecinin (ki bu sürecin kendisi de insanlar ve doğa arasında metabolik bir süreç olarak tanımlanıyordu), ulusal yönetmeliklerle, gelecek nesillerin de ihtiyaçları göz önünde tutularak düzenlenmesiyle mümkün olabilecekti. “Bütün bir toplum, ulus, ya da aynı anda var olan bütün toplumlar dünyanın sahipleri değil,” diyordu Marx. “Yalnızca dünyadan yararlananlar, dünyayı şimdilik kullananlar olarak, iyi aile reisleri gibi, dünyayı gelecek nesillere daha da iyi bir durumda bırakmaları gerekir.” demişti.^[20]

Bugün hepimiz, Marx ve Engels’in benimsediği, doğa ve toplumun birbiriyle diyalektik etkileşiminden kaynaklanan ve küresel ısınmanın simgelediği, gitgide hızlanan ekolojik krizle karşı karşıyayız. Çevre sosyolojisinde son zamanlarda yapılan çalışmalar Marx’ın metabolik ayırım teorisini, ölen okyanuslar, iklim değişikliği ve gübre döngüsü gibi sorunlara uygulamaya başladı. Bugün karşı karşıya olduğumuz, fosil yakıtların hızlıca yakılmasından kaynaklanan “karbon ayırımı” konusunda yazan Brett Clark ve Richard York, bu problemin çözümünün temel

toplumsal ilişkilerin değişmesi dışında olamayacağını söylüyorlar. Teknoloji bu sorunlara bir çare bulamayacak gibi görünüyor, çünkü “Jevons Paradox” diye tanınan bir dinamik var. Şöyle ki: kapitalizmde, verimliliğin artması, kaçınılmaz olarak üretimin de genişlemesine yol açıyor ve bu da doğal kaynak ve enerji kullanımını çoğaltarak biosfere daha fazla yüklenilmesine neden oluyor. İşte bu nedenle, Clark ve York, “Teknolojik gelişmeler, kapital ilişkilerinin baskılarından özgürleşmedikçe, karbon ayırımı sorununu çözemez” sonucuna varıyorlar.

Gerek insanlığın sömürsüz ve eşit bir şekilde huzurluca yaşaması ve gerekse Küresel çevre sorunlarına gerçek, yani sürdürülebilir, tek çözüm, Marx’ın sözleriyle, “Kör bir gücün emrindeymişçesine üretimi sürdürmek-tense, üreticilerin, insan metabolizması ve doğa ilişkisini rasyonel bir biçimde, işbirliğiyle, insan doğasına en uyumlu ve en az enerji harcayan yöntemlerle yönetmeleridir.”^[21] (Johjn Bellamy Foster, “Marx ve Küresel Çevre Tartışması”, Monthly Review, No:17, Ocak 2008) Dünyada sürdürülebilir bir yaşam imkanının/koşullarının sağlanması, yani dünyanın yaşanır kılınması ve insanların özgürlüğü gibi amaçlar birbirinden

ayrılmaz. Bu amaçlar ancak günümüz yüzyılında (XXI. yüzyılda) sosyalizmin yapılandırılmasıyla gerçekleştirilebilir.

Uluslararası kuruluşlar, yukarıda sözünü ettiğimiz bir kısım sorunlara çözüm arayışları çerçevesinde insan sağlığı, gıda güvenliği, endüstriyel gelişme ve eko-sistemlerin korunması için su kaynaklarının daha etkin bir biçimde kullanılması ve yönetilmesinin gerekliliğine ve küresel ısınmaya yönelik açıklamalarla dikkat çekmeye çalışılmasına karşın, bu yönlü çabalarla yapılan toplantılar su kaynaklarının tekeller tarafından bölüşüm-paylaşım esaslarının belirlendiği zeminler olmaktan öteye gidememektedir. Dünya’yı kirletenler (Kapitalistler), onu temizlemeyi bir görev olarak önlerine koymuyorlar/ koy(a)mazlar!.. Onu ancak bu dünya’da insanca yaşama hedefinde olanlar yapabilir... Bunu yapmak zorundayız çünkü kendimize, hayatımıza, bizi var eden suya, toprağa, ateşe ve havaya borcumuz var, bizi insan yapan budur!.. İnsanlıkla ve dünyayla ilgili her sorun, biz insanların doğal varlıklarının bir sorunu olarak görülme durumundadır. Bu yönüyle de, doğal varlıklarımızın korunması ve gelecek kuşaklara taşınması, bir insanlık sorunu olarak karşımıza çıkmaktadır. O halde, çözüm

yolunda da son sözü insanlığın söyleyeceği açıktır. Çözüm, hiç şüphe yok ki, her zamanki gibi **“Başka Bir Dünya Mümkün ve Zorunludur!”** diyenlerce ve bu yönlü bir sosyal pratik çaba ve örgütlü mücadele içerisine girenlerce geliştirilebilecektir...

Fred Pearce “Son Nesil” adlı kitabında “İklim sistemin eşik noktasında, insanlık olarak uçurumun kenarında duruyoruz. Bu eşğin ötesinde kurtuluş yoktur.” demektedir. Bunun seçimi tamamen kendi ellerimizde...

Son söz yerine; “Bütün Ülkelerin Proleterleri ve Ezilen Halkları, Emperyalizme Karşı Birleşiniz” yoksa dünya yok olacak!.

Kaynaklar:

- 13 W. Shakespeare.
- 14 Ernst Hemingway, Klimanjaronun Karları.
- 15 Terence.
- 16 Yeni Şafak, 16 Eylül 2007, s.9.
- 17 Türker Alkan, “Kirliliğin Küreselleşmesi”, Radikal, 9 Kasım 2006, s.5.
- 18 E. Che Guevara, “Üç Kıtaya Mesaj.”
- 19 Hegel.
- 20 Temel Demirer
- 21 Johjn Bellamy Foster, “Marx ve Küresel Çevre Tartışması”, Monthly Review, No:17, Ocak 2008, s.125-127.

„Maoist düşünceler ve fikirler gün geçtikçe popüler oluyor“

Çin’de iflçi Protestleri çoğalıyor. Hükümet akresiv bir şekilde engel oluyor. Konuya ilifkin Qichnag Huang ile yaptığımız sohbeti sunuyoruz.

Çin’deki işçi sınıfına ilişkin Avrupa’da hemen hemen hiç bir haber duyulmuyor. Arada bir grev ve protestoları medyadan görüyoruz. **Bunun hakkında be bilmiyorsunuz?**

Qichnag Huang:Sadece aktuell olan Ekonomik kriz den dolayı orada işçiler ve köylüler grevde değil. Bu yüzyılın başından beri “Kitlese olaylar” hükümetin değimliyle Grev ve Yürüyüşler yapıyor. 2006 yılında 90.000, geçen sene ise 120.000 grev ve yürüyüflü oldu. Bu demektir ki günde 300 tane yürüyüflü ve grev oluyor.

Nedenleri ney?

Qichnag Huang: Aylıkların ödenmesi, özelleştirme, çevre kirliliği. Ekim 2008’den buyana 23 Milyon Göçmen işçiler islerinden çıkarıldı. (göçmen iflçinden kasıt köylerden flehirlere çalışmak için gelen iflçilerdir. Çn) Üstelik bu yıl sekiz milyon yüksekokul öğrencisi Mezun olacak.

Hükümetin tepkisi nasıl?

Qichnag Huang: Bu bir çok faktörlere bağlıdır. Çoğu işçi eylemleri organizesizdi ve kısa sürdü. Ama yinede radikal ve politik koordine ile yönetiliyorlar. Eylemelerin organizesi olumluysa, bunu hükümetin kendisi de açıkladığı

anlar oluyordu. Eylemeciler az ise Polis tarafından ezilip dağılıyorlar.

Protestolar nasıl koordine ediliyor?

Qichnag Huang: Hükümetin kontrolü altında olmayan hiç bir sendika yada ülke çapında organizasyon yok-

tur. Geçen sene Taxi sürücüleri çoğu şehirlerde greve girmişlerdi. Grevlerin nedeni Taxi firmalarına yüksek mablağda kira ödemeleriydi. Chongqing’de 70.000 Taxi sürücüsü iki gün grevdeydi. Chongqing de olumlu bir şekilde gerçekleştirilen grev den sonra diğer şehirlerde greve girdi. Maalesef her yerde sonuç aynı değildi. Bazı grevler polis tarafından durduruldu bazıları

ise çok olumlu geçti.

Çin’deki solcular Mao Zedong’un mirasını nasıl değerlendiriyorlar?

Qichnag Huang: Maon’un düşünceleri fikirleri gün gectikçe daha popüler oluyor. Çin’deki yeni solcular Mao’nun etkisi altındalar, ama küçük

neo liberal Politikalarına cevaptır.

Pekin’deki Protestoların dibe vurması 20 yıl önceye dayanıyor, o sürede içinde ülke içinde nasıl bir ilerleme oldu?

Qichnag Huang: Geçmişte kalan 20 Yıl içinde Çin Kapitalist ve az demokrasiye sahip olan bir ülke haline geldi. Serbest ekonomi ve demokrasinin bir arda gitmesi bile bir Mythos. Demokratik halklar savaşarak elde edilmesi lazım, özellikle işçi sınıfından.

Gelecek yıllarda büyük eylemler olacak. Özellikle işsizlik, demokratik haklar, basın- yayın hakkı ve toplantı v.s hakkı yoğun bir flekilde engellenmek isteniyor. Sadece Çin rejimi değil, aynı zamanda holdingler de bunu engellemek istiyorlar.

Sol Muhalefetin baskıları mevcut mu?

Qichnag Huang: Hükümet bağımsız organizeleri kabul etmiyor. Eskiden sadece sağcıları ve pro-kapitalistleri tehlikeli olarak değerlendiriyorlardı, şimdi ise solcuları da tehlikeli olarak değerlendiriyorlar. Ekonomik krizden beri her yer çok kötü bir şekilde denetim altında. Bu süreçte baskınlar ve tutuklamalarda oldu.

Not:Bu yazı Junge Welt gazetesinde Wladek Flakin tarafından yapılan söyleşinin çevirisidir.

Traoçkist hareketlenmelerde var.

Mao’nun düşünceleri ve fikirleri çok geniş bir şekilde yaygın sadece eski kuşaklarda değil. Geçen sene yeni bir yer altı örgütü oluştu Maoist Komünist Partisi Çin diye. İktidarda olan Komünist Partinin rejimini Pro-Kapitalist ve revizyonist olarak değerlendiriyorlar. Hükümeti devirmeye çabaları. Maoizmin tekrardan doğması rejimin

ATİK 21. GENÇLİK VE YAZ KAMPI

Kampımıza Davetliler:

VOLKAN YARAŞIR (Sendikacı-Yazar)

HASAN GÜLÜM (Belediye-İş Sendikası)

İTALYA'dan CARC ve KIZIL BLOK Aktivistleri

MİGRANTE İtalya

GRUP KALAMU

GRUP HAYKIRIŞ

Kamp Programı:
Açılış Şöleni
Güncel Siyasal Paneller
Tarihi ve Doğa Gezileri
Müzik ve Şiir Dinletileri
Kültür Akşamları
Sportif Aktiviteler
Atöyle Çalışmaları
Gençlik, Kadın
ve Çocuk Programları
Kapanış Şöleni

YER: İTALYA

TARİH: 19.07-13.08.2009

Adres: Contrada Castrocucco 72 85046 Maratea(PZ) Italia

Kamp Ücretleri:

Büyükler: Haftalık 200 € Çocuklar (5-14 yaş): 1 Haftalık 120 €
Öğrenciler: Haftalık 150 € Çocuklar 0- 5 yaş arası: Ücretsiz

İRTİBAT TEL: 00436767777140/ 00436767251818

www.campingmaratea.it